
TÂNĂRUL
SHERLOCK
HOLMES
NORUL MORȚII

Andrew Lane

Tânărul Sherlock Holmes. Norul morţii

PROLOG.

Când Matthew Arnatt a văzut pentru prima dată norul morţii, acesta ieşea în zbor pe fereastra unei case din vecini.

Matthew mergea grăbit pe strada principală a târgului Farnham, căutând fructe sau coji de pâine scăpate pe jos de vreun trecător neatent. Ar fi trebuit să stea cu ochii îndreptaţi spre pământ, căutând, dar el se tot holba în sus la case, la magazine şi la gloata de oameni din jurul lui. Avea doar paisprezece ani şi nu-şi amintea să mai fi fost vreodată într-un oraş la fel de mare ca acesta. Aici, în cartierul mai înstărit din Farnham, clădirile vechi, cu grinzi de lemn, porneau chiar din stradă, iar camerele de la etaj se conturau deasupra celor de pe trotuar ca nişte nori din materie solidă.

O parte a străzii era pavată cu pietre netede, de mărimea unui pumn, dar, un pic mai încolo, pietrişul era înlocuit de pământ bătătorit, din care se ridicau nori de praf pe măsură ce caii şi căruţele îl călcau. La fiecare câţiva metri, se împiedica de grămezi de bălegar de cal: unele proaspete şi aburinde, pline de muşte, altele uscate şi vechi, ca nişte paie sau fire de iarbă făcute morman şi lipite cumva unele de altele.

Matthew simţea în nări mirosul de bălegar aburind şi puturos, dar şi de pâine la cuptor şi de ceva ce fusese probabil un porc fript la frigare deasupra unui foc încins. Mai că vedea în faţa ochilor cum se scurge grăsimea şi sfârâie pe foc. I se strânse deodată stomacul de foame şi aproape se chirci din cauza durerii bruşte.

Trecuseră câteva zile de când nu mai mâncase pe săturate. Nu ştia cât avea să mai reziste.

Un trecător, un grăsan cu un melon maroniu şi un costum negru ponosit, se opri şi îi întinse mâna de parcă ar fi vrut să îl ajute.

Matthew făcu un pas în spate. Nu voia pomană.

Pomana te ducea la orfelinat sau la biserică dacă nu aveai familie, şi el nu voia să pornească pe niciuna dintre aceste căi. După ce mânca ceva, avea să se simtă mai bine.

Şi atunci a văzut norul aducător de moarte. Nu că la vremea aceea ar fi ştiut ce era.

Urma să afle mai târziu. Nu, tot ce a văzut a fost o pată neagră de mărimea unui câine solid, care părea să iasă de pe o fereastră deschisă precum fumul, dar un fum care se mişca de parcă avea raţiune; s-a oprit un moment, apoi a plutit într-o parte către un burlan de scurgere, unde a cotit, alunecând în sus, spre acoperiş.

Matthew a uitat de foame şi a privit cu gura căscată cum norul pluteşte peste marginea tăioasă a ţiglelor şi dispare din vedere.

Un ţipăt a spart brusc liniştea. Venea de la o fereastră deschisă, iar Matthew s-a întors şi a zbughit-o pe stradă cât de repede îl purtau picioarele lui slăbite de foame. Oamenii nu ţipau aşa când li se făcea o surpriză. Nu ţipau aşa nici când sufereau un şoc. Nu, din experienţa lui Matthew, oamenii ţipau aşa doar dacă erau în pericol de moarte, iar el ştia sigur că nu voia să vadă ce declanşase acel ţipăt.

CAPITOLUL ÎNTÂI

— Tu de colo! Vino aici!

Sherlock Holmes se întoarse să vadă cine era strigat şi de către cine. În dimineaţa aceea, în faţa Şcolii pentru Băieţi Deepdene, sute de elevi stăteau în soarele puternic, toţi îmbrăcaţi în uniforma şcolară impecabilă şi cu un cufăr de lemn prins în chingi de piele sau cu mai multe valize umplute până la refuz la picioarele lor, ca nişte câini credincioşi. Oricare dintre ei ar fi putut fi ţinta. Profesorii de la Deepdene aveau obiceiul să nu le zică elevilor pe nume, ci strigau mereu „Tu! „ sau „Băiete! „, sau „Copile! „. Asta le făcea viaţa grea băieţilor şi îi ţinea mereu în alertă, dar probabil că ăsta era şi scopul dascălilor. Sau poate că profesorii renunţaseră cu multă vreme în urmă să

mai încerce să ţină mintă numele elevilor. Sherlock nu prea ştia care explicaţie era mai plauzibilă.

Poate amândouă.

Niciunul dintre elevi nu era atent. Flecăreau cu membrii familiei care veniseră să îi ia sau priveau ţintă spre porţile şcolii, să zărească trăsura care urma să îi ducă acasă. Fără pic de tragere de inimă, Sherlock se întoarse pe călcâie, ca să vadă dacă degetul malefic al sorţii arăta înspre el.

Aşa era. Degetul respectiv aparţinea în acest caz domnului Tulley, profesorul de latină.

Tocmai apăruse de după colţul şcolii, acolo unde Sherlock stătea separat de ceilalţi băieţi.

Costumul lui, de obicei plin de praf de cretă, fusese curăţat special pentru sfârşitul de trimestru şi pentru întâlnirile inevitabile cu taţii care plăteau educaţia fiilor lor, iar toca îi stătea dreaptă de parcă directorul însuşi i-o lipise de cap.

— Eu, domnule?

— Da, domnule, tu, domnule, se răsti domnul Tulley. Du-te în biroul domnului director quam celerrime. Îţi aminteşti suficientă latină ca să ştii ce înseamnă asta?

— Înseamnă „imediat”, domnule.

— Atunci, mişcă-te!

Sherlock aruncă o privire spre poarta şcolii.

— Dar, domnule, îl aştept pe tata să vină să mă ia.

— Sunt sigur că nu va pleca fără tine, băiete.

Sherlock mai făcu o ultimă încercare, sfidătoare.

— Bagajul meu…

Domnul Tulley privi dispreţuitor la cufărul de lemn ponosit pe care tatăl băiatului îl folosise în expediţiile sale militare şi apoi i-l dăduse lui, acum pătat de noroi uscat şi ros de anii care trecuseră peste el.

— Nu văd pe nimeni care ar dori să îl fure, spuse el. Poate doar pentru valoarea lui istorică. O să pun un servitor să se uite la el. Acum, şterge-o!

Sherlock îşi abandonă fără tragere de inimă bunurile – cămăşile şi lenjeria, cărţile de poezie şi caietele în care se obişnuise să noteze idei, gânduri, speculaţii şi uneori melodii care îi veneau în minte – şi se duse către porticul susţinut de coloane din faţa şcolii, croindu-şi drum prin mulţimea de copii,

părinţi, fraţi şi surori, fără să-şi dezlipească însă privirea de pe poartă, unde mai multe trăsuri încercau să intre în acelaşi timp.

Holul principal era decorat cu lambriuri de stejar şi înconjurat de busturile din marmură ale directorilor şi ale protectorilor precedenţi, fiecare pe soclul lui. Razele de soare traversau în diagonală spaţiul, de la ferestrele înalte până la podeaua de gresie în alb şi negru, iar în lumina lor dansau firişoare de praf de cretă.

Mirosea a fenol, cu care femeile de serviciu curăţau gresia în fiecare dimineaţă. Înghesuiala şi aglomeraţia din hol prevesteau că, în curând, cel puţin unul dintre busturile de marmură urma să fie răsturnat. Unele aveau deja fisuri mari, care le urâţeau marmura imaculată, ceea ce însemna că în fiecare trimestru cel puţin unul era trântit pe jos, apoi reparat.

Se strecură pe lângă ceilalţi, ignorat de toţi, şi în cele din urmă ieşi din aglomeraţie şi intră pe coridorul care ducea în interiorul şcolii.

Biroul directorului era la câţiva metri de intrare. Se opri în prag, inspiră profund, îşi scutură reverele de praf şi ciocăni la uşă.

— Intră! bubui o voce teatrală.

Sherlock răsuci clanţa şi deschise uşa, încercând să îşi domolească spasmul de nervozitate care îi scutură trupul ca un fulger. Mai fusese în biroul directorului doar de două ori până atunci – o dată cu tatăl lui, când sosise prima oară la Deepdene, şi încă o dată după un an, cu un grup de elevi acuzaţi că trişaseră la un examen. Cei trei şefi ai grupului fuseseră bătuţi cu bastonul şi exmatriculaţi; patru dintre cei cinci acoliţi fuseseră doar bătuţi cu bastonul până le dăduse sângele, dar li se permisese să rămână. Sherlock – ale cărui eseuri fuseseră cele copiate de gaşcă – scăpase de pedeapsa corporală pretinzând că nu ştia nimic despre cele întâmplate. De fapt, ştiuse foarte bine, dar fusese întotdeauna un fel de intrus la şcoală, şi, dacă faptul că îi lăsa pe alţi elevi să îi copieze lucrările îl ajuta să fie măcar tolerat, dacă nu acceptat, atunci nu avea de gând să ridice obiecţii de natură etică. Pe de altă parte, nici navea de gând să îi pârască pe cei care copiaseră, căci ar fi fost bumbăcit pentru asta şi poate că ar fi fost ţinut în faţa vreunuia dintre şemineurile în care ardea focul în dormitoare până când

pielea i-ar fi făcut băşici şi hainele iar fi luat foc. Aşa era viaţa de şcolar: o pendulare neîncetată între profesori şi ceilalţi elevi.

Iar el o ura.

Biroul directorului era exact aşa cum şi-l amintea – imens, întunecat, mirosind a piele şi a tutun de pipă. Domnul Tomblinson stătea la un birou atât de mare, că puteai să joci bile pe el. Era un bărbat dolofan, cu un costum prea strâmt pentru constituţia lui, pe care îl purta probabil pentru a avea impresia că nu era aşa de masiv pe cât era în realitate.

— Ah, Holmes, nu-i aşa? Închide uşa după tine!

Sherlock făcu aşa cum i se spuse, dar, când împinse uşa, observă o altă siluetă în încăpere: un bărbat care stătea la fereastră cu un pahar de sherry în mână. Lumina soarelui se refracta în cioburi de curcubeu din sticla paharului înalt.

— Mycroft? bâigui Sherlock, uimit.

Fratele său mai mare se întoarse cu faţa spre el, şi un zâmbet îi trecu pe chip atât de rapid, că Sherlock l-ar fi ratat dacă ar fi clipit la momentul nepotrivit.

— Sherlock. Ai crescut.

— Şi tu la fel, spuse Sherlock. Într-adevăr, fratele său luase în greutate. Era aproape la fel de rotofei ca directorul, dar costumul îi era croit în aşa fel încât să ascundă formele generoase, nu să le sublinieze. Ai venit cu trăsura tatălui nostru.

Mycroft se încruntă.

— Cum Dumnezeu ai ştiut asta, tinere?

Sherlock ridică din umeri.

— Am văzut că ai cute paralele pe pantaloni, acolo unde tapiţeria i-a presat, şi ţin minte că trăsura tatălui nostru are o ruptură în tapiţerie care a fost cusută cam neîndemânatic acum câţiva ani. Amprenta cusăturii se vede pe pantaloni, lângă cute. Mycroft, unde e tata? întrebă el brusc, oprindu-se din explicaţii.

Directorul îşi drese glasul, ca să atragă din nou atenţia asupra lui.

— Tatăl tău e…

— Tata nu vine, îl întrerupse Mycroft diplomatic. Regimentul lui a fost trimis în India, să întărească forţele armate staţionate acolo. La frontiera de nord-vest au fost tulburări. Ştii unde e asta?

— Da. Am studiat India la orele de geografie şi de istorie.

— Bravo!

— Nu ştiam că localnicii creează din nou probleme, mormăi directorul. Sigur n-am citit nimic în Times.

— Nu e vorba despre indieni, îi mărturisi Mycroft. Când am preluat ţara de la Compania Indiilor de Est, soldaţii de acolo au trecut sub controlul armatei. Ei consideră însă noul regim mult mai… strict… decât cel cu care erau obişnuiţi. Au fost destule neplăceri, şi guvernul a hotărât să mărească drastic numărul forţelor armate din India, ca să le dea un exemplu despre cum sunt soldaţii adevăraţi. E şi aşa destul de rău că se răscoală indienii; o revoltă în cadrul armatei britanice e inadmisibilă.

— Şi va fi o revoltă? întrebă Sherlock, simţind cum i se prăbuşeşte inima în stomac ca o piatră aruncată într-un iaz. Tata va fi în siguranţă?

Mycroft ridică din umerii lui masivi.

— Nu ştiu, răspunse el simplu. Din păcate, nu ştiu totul. Adică, nu deocamdată.

Acesta era unul dintre lucrurile pe care Sherlock le respecta la fratele său. Întotdeauna dădea un răspuns direct la o întrebare concretă.

Nu îndulcea deloc pastila.

— Dar tu lucrezi pentru guvern, insistă Sherlock. Sigur ai idee ce se va întâmpla. Nu poţi trimite alt regiment? Iar ăsta să rămână aici, în Anglia.

— Lucrez la Ministerul de Externe doar de câteva luni, răspunse Mycroft, şi, deşi sunt flatat că tu crezi că am puterea de a schimba lucruri atât de importante, mă tem că nu e aşa.

Sunt doar un consilier. Un funcţionar, de fapt.

— Cât timp va lipsi tata? întrebă Sherlock, gândindu-se la bărbatul masiv, îmbrăcat într-o jachetă stacojie de gabardină, cu două curele albe încrucişate peste piept, care râdea des şi se enerva rar.

Simţi o apăsare în piept, dar nu lăsă să se vadă. Una dintre lecţiile învăţate la Deepdene era că nu trebuia să îţi arăţi niciodată emoţiile.

Dacă o făceai, puteau fi folosite împotriva ta.

— Şase săptămâni până când nava ajunge în port, estimez vreo şase luni de staţionare în India, apoi încă şase săptămâni la întoarcerea acasă. Nouă luni în total.

— Aproape un an, remarcă băiatul, plecându-şi un moment ochii, ca să-şi adune gândurile, apoi încuviinţă din cap. Putem merge acasă acum?

— Nu te duci acasă, spuse Mycroft.

Sherlock rămase nemişcat, absorbind cuvintele auzite, fără să scoată un sunet.

— Nu poate rămâne aici, murmură directorul. Facem curăţenie.

Mycroft îşi întoarse privirea calmă de la Sherlock şi se uită la director.

— Mama noastră nu… se simte bine, spuse el. Constituţia ei este delicată chiar şi în momentele mai bune, iar povestea cu tata a afectat-o foarte tare. Are nevoie de linişte şi de pace, iar Sherlock are nevoie de cineva mai în vârstă care să aibă grijă de el.

— Dar te am pe tine! protestă Sherlock.

Mycroft clătină cu tristeţe din capul lui mare.

— Eu locuiesc la Londra acum, şi locul de muncă mă solicită multe ore în fiecare zi. Mă tem că nu aş fi potrivit să am grijă de un băiat, cu atât mai puţin de unul atât de curios ca tine.

Se întoarse apoi către director, de parcă era mai uşor să îi comunice acestuia următoarele informaţii decât lui Sherlock. Deşi casa familiei este în Horsham, avem rude în Farnham, nu departe de aici. Un unchi şi o mătuşă. Sherlock va sta cu ei în vacanţă.

— Nu! explodă băiatul.

— Ba da, spuse Mycroft cu blândeţe. Am aranjat deja. Unchiul Sherrinford şi mătuşa Anna au fost de acord să te găzduiască pe durata verii.

— Dar nici măcar nu i-am întâlnit vreodată!

— Totuşi, fac parte din familie.

Mycroft îşi luă rămas-bun de la director, în timp ce Sherlock stătea nemişcat, încercând să accepte enormitatea celor întâmplate. Nu se va duce acasă. Nu avea să-şi vadă tatăl şi mama. Nu putea explora câmpiile şi pădurile din jurul conacului care îi fusese casă timp de paisprezece ani. Nu urma să doarmă în patul lui vechi din camera de la mansardă, unde îşi ţinea toate cărţile. Nu avea să se mai strecoare la bucătărie, unde bucătăreasa îi dădea o bucată de pâine şi gem dacă îi

zâmbea. În schimb, urma să stea săptămâni întregi cu oameni pe care nu-i cunoştea şi să fie nevoit să se comporte politicos într-un oraş – într-un comitat – despre care nu ştia nimic. Singur, până când se întorcea la şcoală.

Cum avea să se descurce?

Sherlock ieşi în urma lui Mycroft din biroul directorului şi merse după el pe coridor, până în holul de la intrare. La scară se afla un cupeu închis, cu roţile pline de noroi şi cu aripile prăfuite de la călătoria pe care Mycroft o făcuse până la şcoală. Pe uşă era pictat blazonul familiei Holmes. Cufărul lui Sherlock fusese deja urcat în spate. În faţă stătea un vizitiu sfrijit pe care Sherlock nu-l recunoscu, având în mâini hăţurile slăbite ale celor doi cai.

— De unde a ştiut că acela e cufărul meu?

Mycroft făcu un gest care sugera că nu era nimic special în asta.

— L-am văzut de la fereastra din biroul directorului. Era singurul cufăr nepăzit. Şi, în plus, e cel pe care l-a avut tata. Directorul a fost amabil să trimită un băiat care să îi spună să îl urce în trăsură.

Deschise uşa trăsurii şi îi făcu semn lui Sherlock să urce. Fratele cel mic se uita însă împrejur, la şcoala şi la colegii lui.

— Te uiţi de parcă nu o să îi mai vezi niciodată, remarcă Mycroft.

— Nu e vorba despre asta, răspunse Sherlock. Doar că am crezut că plec de aici la ceva mai bun. Acum ştiu că plec la ceva mai rău. Şi, oricât de rău e locul acesta, tot e mai bun decât altceva.

— Nu va fi aşa. Unchiul Sherrinford şi mătuşa Anna sunt oameni de treabă. Sherrinford e fratele tatălui nostru.

— Atunci de ce nu am mai auzit de ei? întrebă Sherlock. De ce tata nu a spus niciodată că are un frate?

Mycroft tresări aproape imperceptibil.

— Mă tem că a fost o ruptură în familie.

Relaţiile au fost încordate o vreme. Mama a reluat relaţiile prin corespondenţă acum câteva luni. Nici nu sunt sigur că tata ştie.

— Şi acolo mă trimiţi tu pe mine?

Mycroft îl bătu pe Sherlock pe umăr.

— Dacă aş fi avut altă opţiune, aş fi ales-o, crede-mă. Acum, vrei să îţi iei rămas-bun de la vreun prieten?

Sherlock privi împrejur. Se aflau acolo destui băieţi pe care îi cunoştea, dar oare îi erau cu adevărat prieteni?

— Nu. Hai să mergem!

Călătoria până la Farnham dură câteva ore. După ce trecură prin oraşul Dorking, care era aşezarea cea mai apropiată de şcoala Deepdene, trăsura hurui pe drumuri de ţară, pe sub copaci cu ramuri întinse, lăsând în urmă căsuţe izolate cu acoperişuri de stuf sau case mai mari şi lanuri de orz copt. Soarele strălucea pe cerul fără nori, iar cupeul devenise un cuptor, în ciuda curentului creat de mişcare. Insectele bâzâiau leneşe la ferestre. O vreme, Sherlock privi peisajul care trecea pe lângă el. Se opriră să ia prânzul la un han, unde Mycroft comandă şuncă, brânză şi o jumătate de pâine. La un moment dat, Sherlock adormi. Când se trezi, câteva minute sau chiar ore mai târziu, cupeul se mişca prin acelaşi peisaj. Sporovăi o bucată de timp cu Mycroft despre ce se întâmpla acasă, despre sora lor, despre sănătatea delicată a mamei lor. Mycroft se interesă de studiile lui Sherlock, iar el îi povesti câte ceva despre lecţiile care le fuseseră predate şi mai multe depre profesorii care le predaseră. Le imită vocile şi ticurile, făcându-l pe Mycroft să râdă în hohote de cruzimea şi umorul cu care îi imita.

După o vreme, drumul începu să fie mărginit de mai multe case, şi în curând ajunseră într-un oraş maree. Copitele cailor tropăiau pe pietrele din caldarâm. Sherlock se aplecă pe fereastra trăsurii şi văzu în depărtare o clădire ce arăta ca o casă a breslelor, cu trei etaje, toată numai tencuială albă şi bârne negre, cu un ceas mare atârnat de o consolă deasupra uşilor duble.

— Farnham? presupuse el.

— Guildford, îl lămuri Mycroft. Nu mai e mult până în Farnham.

Drumul care ieşea din Guildford străbătea creasta unui deal, mărginit din ambele părţi de văi; câmpiile şi pădurile se întindeau ca jucăriile, cu petice de flori galbene împrăştiate peste ele.

— Creasta se numeşte Spatele Mistreţului, menţionă Mycroft. E o staţie de semnalizare pe aici, pe dealul Pewley; face

parte dintr-un lanţ care se întinde de la Clădirea Amiralităţii din Londra până în portul Portsmouth. V-au învăţat la şcoală ce sunt staţiile de semnalizare?

Sherlock clătină din cap.

— Tipic, replică Mycroft nemulţumit. Vă bagă în cap toată latina pe care o puteţi înghiţi, dar nu vă predau nimic util din punct de vedere practic. Semnalizarea este o metodă de transmitere a mesajelor rapid şi pe o distanţă lungă.

În lipsa ei, ar fi nevoie de zile întregi călare. Pe acoperişurile staţiilor de semnalizare există nişte panouri care pot fi văzute de la distanţă şi care au şase găuri mari în ele, ce pot fi deschise sau închise cu nişte obloane. În funcţie de găurile care sunt deschise sau închise, panoul arată diferite litere. Un om din fiecare staţie de semnalizare verifică atât staţia dinaintea lui, cât şi pe cea de după el cu ajutorul unui telescop.

Dacă vede că se transmite un mesaj, atunci îl scrie şi îl repetă cu panoul lui de semnalizare; şi, uite aşa, mesajul călătoreşte. Lanţul de aici porneşte de la Amiralitate, după care trece prin Chelsea şi Kingston, peste Tamisa, până aici, apoi – până la docurile din Portsmouth. Mai există un lanţ care duce până la docurile Chatham şi altele spre Deal, Sheerness, Great Yarmouth şi Plymouth. Au fost construite pentru ca Amiralitatea să transmită repede mesaje către Marină, în eventualitatea unei invazii franceze. Acum, spune-mi, dacă sunt şase găuri, şi fiecare gaură poate să fie deschisă sau închisă, câte combinaţii diferite există care să semnifice litere, numere sau alte simboluri?

Deşi îi venea să-i spună fratelui său că şcoala se terminase, Sherlock închise totuşi ochii şi calculă un moment. O gaură putea să aibă două stadii: deschisă sau închisă. Două găuri puteau să aibă patru stadii: deschisădeschisă; deschisă-închisă; închisă-deschisă; închisă-închisă. Trei găuri… Făcu repede calculul în minte, apoi îşi dădu seama că exista un tipar.

— Şaizeci şi patru, spuse el în cele din urmă.

— Foarte bine, se arătă mulţumit fratele cel mai mare. Mă bucur să văd că măcar cu matematica eşti la zi, îl lăudă el, privind pe fereastra din dreapta lui. Aldershot! Interesant loc. Acum paisprezece ani a fost desemnat reşedinţa armatei britanice de către regina Victoria. Înainte, era un sătuc şi n-avea

mai mult de o mie de locuitori. Acum, are şaisprezece mii şi tot mai creşte.

Sherlock îşi lungi gâtul să vadă peste fratele său ceva ce se întindea dincolo de fereastră, dar, din unghiul din care privea, nu zări decât nişte case împrăştiate şi ceea ce părea o cale ferată paralelă cu drumul, la poalele dealului. Se lăsă din nou pe spate pe banchetă şi închise ochii, încercând să nu se gândească la ce îl aştepta.

După o vreme, simţi cum cupeul o ia la vale, apoi face o serie de cotituri, iar sunetul terenului de sub copitele cailor se schimbă de la piatră la pământ bătătorit. Închise ochii şi mai strâns, încercând să amâne momentul când avea să fie nevoit să accepte ce se întâmpla.

Trăsura opri pe pietriş. Compartimentul se umplu de sunetul ciripitului de păsărele şi al vântului care vâjâia printre copaci. Sherlock auzi paşi care scrâşneau pe pietriş, îndreptându-se către ei.

— Sherlock, îl strigă Mycroft cu blândeţe.

E timpul să revii la realitate.

Deschise ochii.

Cupeul oprise în faţa intrării într-o casă mare, din cărămidă roşie, care se înălţa semeaţă în faţa lor: trei etaje plus ceea ce părea o mansardă cu mai multe camere, judecând după ferestruicile dintre plăcile de gresie cenuşie. Un valet se pregătea să deschidă uşa trăsurii pe partea lui Mycroft. Sherlock se strecură şi el şi ieşi după Mycroft.

Pe cea mai înaltă dintre cele trei trepte largi de piatră care duceau la porticul din faţa intrării principale stătea o femeie, ascunsă în umbră. Era îmbrăcată în întregime în negru.

Avea faţa suptă şi ciupită de vărsat, buzele făcute pungă şi ochii îngustaţi de parcă i-ar fi înlocuit cineva ceaiul de dimineaţă cu oţet.

— Bine aţi venit la conacul Holmes! Eu sunt doamna Eglantine, spuse ea cu o voce uscată şi subţire ca o hârtie. Sunt intendentă aici.

Privi către Mycroft. Domnul Holmes vă aşteaptă în bibliotecă oricând sunteţi gata.

Privirea îi alunecă spre Sherlock. Şi valetul îţi va duce… bagajul… în camera ta, domnişorule Holmes. Ceaiul va fi servit

la ora trei. Te rog să fii amabil să rămâi în camera ta până atunci.

— Eu nu rămân la ceai, spuse Mycroft politicos. Din păcate, trebuie să mă întorc la Londra. Se întoarse apoi spre Sherlock, cu o privire în care se puteau citi atât mila, cât şi dragostea frăţească, dar şi un avertisment. Ai grijă, Sherlock, i se adresă el. O să revin, cu siguranţă, să te duc înapoi la şcoală când se termină vacanţa şi, dacă pot, vin să te vizitez între timp. Fii cuminte şi profită de ocazie ca să explorezi regiunea. Dacă nu mă înşel, unchiul Sherrinford are o bibliotecă excepţională.

Întreabă-l dacă poţi profita de înţelepciunea acumulată acolo. Îmi voi lăsa datele de contact la doamna Eglantine. Dacă ai nevoie de mine, trimite-mi o telegramă sau o scrisoare. Se întinse şi puse o mână încurajatoare pe umărul lui Sherlock. Sunt oameni buni, îi şopti el, suficient de încet încât să nu-l audă doamna Eglantine, dar, ca toţi cei din familia Holmes, au excentricităţile lor. Fii mereu atent şi ai grijă să nu-i superi. Scrie-mi când ai o clipă liberă. Şi, ţine minte, nu e vorba despre tot restul vieţii tale. Sunt doar câteva luni. Fii curajos, încheie el, strângându-i umărul băiatului, pentru a-l îmbărbăta.

Sherlock simţi un val de furie şi de frustrare urcându-i în gât, dar îl înghiţi la loc.

Nu voia ca Mycroft să îl vadă reacţionând şi nici nu dorea să îşi înceapă şederea la conacul Holmes pe picior greşit. Orice ar fi făcut în următoarele minute avea să dea tonul pentru restul timpului petrecut acolo.

Îi întinse mâna fratelui său. Mycroft îşi luă braţul de pe umărul lui Sherlock şi îi strânse mâna, zâmbind cu căldură.

— La revedere, spuse Sherlock cât de calm putu. Spune-le mamei şi lui Charlotte că le iubesc. Şi, dacă ai veşti de la tata, dă-mi de ştire.

Mycroft se întoarse şi porni pe scările care duceau la intrare. Doamna Eglantine îl privi în ochi pe Sherlock preţ de o secundă, fără pic de emoţie, apoi se răsuci şi îl conduse în casă.

Uitându-se în urmă, Sherlock îl văzu pe valet chinuindu-se să aburce cufărul pe umeri.

Omul se împletici pe scări şi trecu de Sherlock, care îl urmă nefericit.

Holul era pavat cu gresie albă cu negru, iar pereţii îi erau acoperiţi cu lambriuri de mahon. Din el pornea o scară de

marmură care curgea de la etajele superioare ca o cascadă îngheţată, iar pe pereţi se aflau câteva tablouri cu scene religioase, peisaje şi animale. Mycroft tocmai deschidea o uşă aflată la stânga scărilor şi intră într-o încăpere care, din câte văzu Sherlock, avea pe pereţi rafturi cu cărţi legate în piele verde. Un bărbat slab, în vârstă, cu un costum de modă veche se ridică dintr-un fotoliu ce fusese tapiţat cu aceeaşi piele în care erau legate cărţile din spatele lui. Chipul îi era palid, brăzdat de riduri, şi purta barbă; pe pielea capului avea pete vineţii.

Uşa se închise pe când cei doi îşi strângeau mâinile. Valetul se îndreptă spre baza scărilor, balansând cufărul lui Sherlock pe umăr. Băiatul îl urmă.

Doamna Eglantine stătea la baza scărilor, în uşa bibliotecii. Se uita peste capul lui Sherlock, către uşă.

— Copile, să ştii că nu eşti bine-venit aici, şuieră, când băiatul trecu pe lângă ea.

CAPITOLUL DOI Tolonit în pădurea de la marginea oraşului Farnham, Sherlock vedea pământul din faţa lui coborând spre o cărăruie noroioasă care şerpuia printre tufişuri până dispărea din vedere.

În partea cealaltă a oraşului, pe panta unui deal, un castel mic se cuibărea printre copaci. Nu mai era nimeni în jur. Stătuse nemişcat atât de mult timp, că până şi animalele se obişnuiseră cu el. Din când în când, iarba înaltă foşnea la trecerea unui şobolan sau a unui şoarece-decâmp, în timp ce şoimii se roteau leneş pe cer, aşteptând orice animal suficient de nechibzuit încât să iasă într-o zonă descoperită.

Vântul se juca în frunzele copacilor din spatele lui. Băiatul îşi lăsase mintea să zburde, încercând să nu se gândească la prezent sau la viitor, trăind pur şi simplu momentul. Trecutul îl durea ca o vânătaie, iar viitorul imediat nu era ceva în care îşi dorea să ajungă prea repede.

Singurul mod de a rezista era să nu se gândească la asta, ci să lase vântul să-l alinte şi animalele să se mişte în jurul lui.

Se afla de trei zile la conacul Holmes, şi lucrurile nu se îmbunătăţiseră. Cea mai rea era doamna Eglantine. Intendenta era un spectru omniprezent, care bântuia prin colţurile cele mai întunecate ale casei. Oriunde se întorcea, dădea peste ea, ascunsă în umbre, privindu-l cu ochii îngustaţi. Nu schimbase

mai mult de trei vorbe cu el de când sosise. Din ce îşi dădea Sherlock seama, datoria lui era să facă act de prezenţă la micul dejun, la prânz, la ceaiul de după-amiază şi la cină, să nu spună nimic, să mănânce cât mai puţin posibil şi apoi să dispară până la masa următoare; acesta urma să fie tiparul vieţii lui până când se termina vacanţa şi venea Mycroft să îl elibereze de pedeapsă.

Pe Sherrinford şi pe Anna Holmes – unchiul şi mătuşa lui – îi vedea, de obicei, la micul dejun şi la cină. Sherrinford avea o prezenţă impunătoare: era la fel de înalt ca fratele său, dar mult mai slab, avea pomeţii proeminenţi, fruntea bombată în centru şi parcă scobită la tâmple, o barbă albă şi stufoasă care îi curgea până la piept, în timp ce părul de pe cap îi era atât de rar, încât lui Sherlock i se părea că fiecare fir fusese pictat pe pielea capului şi apoi acoperit cu un strat de lac. Între mese dispărea în biroul lui sau în bibliotecă, unde, după cum dedusese băiatul din frânturile de conversaţie, scria articole religioase şi predici pentru parohii din toată ţara. Singurul lucru pe care i-l spusese lui Sherlock în aceste trei zile, fixându-l cu o privire ameninţătoare, fusese:

— Care e starea sufletului tău, băiete?

Sherlock clipise încurcat, cu furculiţa ridicată la gură. Amintindu-şi de domnul Tulley, profesorul de latină de la Deepdene, recitase:

— Extra ecclesiam nulla salus, ceea ce era destul de sigur că însemna „în afara Bisericii nu există nici o salvare”.

Păruse să funcţioneze.

Sherrinford Holmes încuviinţase din cap şi murmurase:

— A, Sfântul Ciprian din Cartagina, desigur, şi se întorsese la farfuria lui.

Doamna Holmes – sau mătuşa Anna – era o femeie micuţă, ca o pasăre, care părea să se afle în continuă mişcare. Chiar şi când stătea jos, mâinile ei fluturau constant, fără să se odihnească vreo clipă undeva. Vorbea tot timpul, dar nu neapărat cu cineva, din câte îşi dădea seama Sherlock. Îi plăcea să ţină un monolog continuu şi nu părea că ar aştepta să ia parte şi altcineva la discuţie ori să îi răspundă la întrebări, cele mai multe retorice.

Dar măcar mâncarea era acceptabilă, mai bună decât mesele de la şcoala Deepdene. În mare, consta în legume –

morcovi, cartofi şi conopidă, despre care Sherlock presupunea că erau cultivate pe pământurile de la conacul Holmes – dar fiecare masă conţinea şi un fel de carne şi, spre deosebire de chestia cenuşie, plină de zgârciuri şi, de obicei, de nerecunoscut cu care fusese obişnuit la şcoală, aceasta era plină de savoare şi de aromă; bucăţi de şuncă, pulpe de pui, fileuri dintr-un peşte despre care i se spusese că era somon şi, la o masă, felii mari tăiate dintr-o pulpă cleioasă de miel care fusese aşezată în mijlocul mesei. Dacă nu era atent, putea să se îngraşe atât de mult, încât să ajungă să semene cu Mycroft.

Camera lui se afla sus, la mansardă; nu era chiar în zona servitorilor, dar nici jos, cu familia. Tavanul se înclina de la uşă până la fereastră, urmând linia acoperişului de deasupra lui, ceea ce însemna că trebuia să se aplece când se mişca prin cameră, iar podeaua era acoperită de scânduri negeluite peste care era întins un covor de o vechime îndoielnică.

Patul era la fel de tare ca acela de la şcoala Deepdene. În primele două nopţi, liniştea îl ţinuse treaz ore întregi. Era atât de obişnuit să audă alţi treizeci de băieţi sforăind, vorbind în somn sau suspinând pe înfundate, încât absenţa bruscă a zgomotului îl neliniştea, dar, când deschisese fereastra să intre puţin aer, descoperise că noaptea nu era tăcută deloc, doar plină de un altfel de zgomot, mai subtil. Din acel moment, fusese legănat să adoarmă de ţipătul bufniţelor, de scheunatul vulpilor şi de agitaţia bruscă a aripilor când ceva speria găinile din spatele casei.

În ciuda sfatului dat de fratele său, nu reuşise să intre în bibliotecă să ia o carte pentru lectură. Sherrinford Holmes îşi petrecea acolo cea mai mare parte a timpului, făcând cercetări pentru broşurile şi predicile sale cu temă religioasă, iar lui Sherlock îi era teamă să-l deranjeze. În schimb, începuse să facă ronduri din ce în ce mai largi în jurul casei, începând cu terenurile din faţă şi din spate, cu grădina înconjurată de ziduri, cu ţarcul găinilor şi grădina de legume, apoi se căţărase pe zidurile de piatră care înconjurau casa şi ajunsese pe drumul din afara domeniului, şi în cele din urmă se aventuraseră până în pădurea seculară ce se întindea până în spatele casei. Era obişnuit să se plimbe.

Acasă explora pădurea, fie singur, fie cu sora lui, dar pădurea de aici părea mai veche şi mai misterioasă decât cea cu care era el obişnuit.

— Pentru un orăşean, chiar ştii să stai nemişcat, nu-i aşa?

— Şi tu la fel, îi răspunse Sherlock vocii din spatele lui. Mă urmăreşti de o jumătate de oră.

— De unde ştii? Se auzi o bufnitură surdă, de parcă cineva tocmai sărise de pe crengile mai joase ale unui copac pe ferigile care acopereau pământul.

— În toţi copacii sunt păsări, numai în cel în care stai tu, nu. E limpede că sunt speriate de tine.

— N-o să le fac rău, aşa cum n-o să-ţi fac nici ţie.

Sherlock îşi întoarse încet capul. Glasul îi aparţinea unui băiat cam de vârsta lui, doar că mai scund şi mai îndesat decât Sherlock, care era cam deşirat. Avea hainele prăfuite şi zdrenţuite pe alocuri şi noroi sub unghii. Părul îi era lung până la umeri.

— Nu prea cred că ai avea cum, spuse el cât de calm putea, în circumstanţele date.

— Ştiu să lupt murdar, replică băiatul. Şi am şi un cuţit.

— Da, dar eu am privit meciurile de box de la şcoală şi am un croşeu bun.

Sherlock îl examină pe băiat cu un ochi critic. Hainele îi erau dintr-o pânză grosolană, peticite pe alocuri, şi era murdar pe faţă şi pe mâini.

— La şcoală? întrebă noul-venit. Vă învaţă box la şcoală?

— Da, la şcoala mea, da. Ei zic că asta ne întăreşte.

Puştiul se aşeză lângă Sherlock.

— Viaţa te întăreşte, nu boxul, murmură el, apoi adăugă: Mă cheamă Matty. Matty Arnatt.

— Matty de la Matthew?

— Cred că da. Locuieşti în casa aia mare de pe drum, mai încolo, nu?

Sherlock încuviinţă din cap.

— Stau aici doar pe durata verii. Cu unchiul şi mătuşa mea. Mă cheamă Sherlock. Sherlock Holmes.

Matty îl privi critic.

— Ăsta nu e un nume normal.

— Care, Sherlock? Se gândi la asta un moment. Ce nu e în regulă cu el?

— Mai cunoşti vreun Sherlock?
Sherlock ridică din umeri.
— Nu.
— Dar pe tatăl tău cum îl cheamă?
Sherlock se încruntă.
— Siger.
— Şi pe unchiul tău? Cel la care stai?
— Sherrinford.
— Ai fraţi?
— Da, unul.
— Cum îl cheamă?
— Mycroft.
Matty dădu din cap exasperat.
— Sherlock, Siger, Sherrinford şi Mycroft.
Ce adunătură! De ce nu aţi ales şi voi nişte nume tradiţionale, gen Matthew, Mark, Luke şi John?
— Sunt nume obişnuite la noi în familie, îi explică Sherlock. Şi sunt tradiţionale. Toţi bărbaţii din familia noastră au nume ca astea.
Tata mi-a spus odată că o ramură a familiei noastre a venit în Anglia din Scandinavia şi că de acolo provin numele astea. Sau cam aşa ceva. Bănuiesc că Siger ar putea fi de origine scandinavă, dar celelalte sună mai degrabă ca nişte nume de locuri în engleza veche. Deşi e un mister total de unde ar putea proveni numele Sherlock. Poate că există vreun Sher Lock sau Sheer Lock1 pe vreun canal, undeva.
— Ştii multe chestii, spuse Matty. Dar nu ştii nimic despre canale. N-am întâlnit niciun Sher Lock sau Sheer Lock până acum. Dar surori ai? Şi ele au nume tot aşa de ciudate?
Sherlock tresări şi întoarse capul.
— Deci locuieşti pe aici?
Matty îl privi un moment, apoi păru să accepte faptul că Sherlock voia să schimbe subiectul.
— Mda, spuse el, deocamdată. Sunt pe drumuri, ca să zic aşa.
Asta îi trezi interesul lui Sherlock.
— Pe drumuri? Adică eşti ţigan? Sau cu un circ?
Matty pufni dispreţuitor.
— De obicei, îi pocnesc pe ăia care spun că sunt ţigan. Şi nu fac parte din nici un circ.

Sunt cinstit.

Deodată, Sherlock îşi aminti ce spusese Matthew un pic mai devreme.

— Ai zis că nu ştii nici un Sher Lock sau Sheer Lock. Locuieşti pe canale? Familia ta are un şlep?

— Am o luntre îngustă, dar n-am familie.

Sunt doar eu. Eu şi Albert.

— Bunicul tău? presupuse Sherlock.

— Calul, îl corectă Matty. Albert trage barca.

Băiatul aşteptă un moment, să vadă dacă Matty mai povesteşte ceva, dar, cum acesta rămânea tăcut, îl întrebă:

— Şi familia ta? Ce s-a întâmplat cu ea?

— Pui multe întrebări, nu?

— E singurul mod de a afla lucruri.

Matty ridică din umeri.

— Tata era în Marină. A plecat pe un vas şi nu s-a mai întors. Nu ştiu dacă s-a scufundat, dacă a rămas prin vreun port pe undeva prin lume, ori dacă s-a întors în Anglia şi nu s-a obosit să mai parcurgă şi ultimii câţiva kilometri. Mama a murit acum vreo câţiva ani. De tuberculoză.

— Îmi pare rău.

— Nu m-au lăsat s-o văd, continuă Matty ca şi cum nu l-ar fi auzit, privind pierdut în zare. S-a stins pur şi simplu. Se făcea tot mai slabă şi mai palidă, de parcă murea centimetru cu centimetru. Tuşea sânge în fiecare seară.

Ştiam că aveau să vină după mine să mă bage la orfelinat după ce moare, aşa că am fugit.

Nici gând să-i las să mă bage la pârnaie. Cei mai mulţi care intră acolo nu mai ies sau, dacă ies, nu mai sunt întregi la minte ori la trup. Am luat-o pe canale, ca să ajung mai departe întrun timp mai scurt decât dacă aş fi mers pe uscat.

— De unde ai luat barca? se interesă Sherlock. Era a alor tăi?

— Nu chiar, pufni Matty. Să zicem că am găsit-o şi gata.

— Şi cum te descurci? Ce faci ca să ai ce mânca?

Matty ridică din umeri.

— Vara lucrez pe câmpuri, culeg fructe sau secer grâul. Toată lumea vrea mână de lucru ieftină şi nu interesează pe nimeni că sunt minor. Iarna fac tot felul de lucruri: mai grădinăresc, mai înlocuiesc o ţiglă pe acoperişul unei biserici.

Mă descurc. Fac orice în afară de curăţat hornuri şi de lucrat în mină. Asta e moarte sigură, să ştii.

— Ai dreptate, admise Sherlock. De cât timp eşti în Farnham?

— De câteva săptămâni. E un loc bun, recunoscu Matty. Oamenii sunt destul de prietenoşi şi nu te deranjează prea mult. E un oraş serios, respectabil. Ezită puţin. Doar că…

— Doar că ce?

— Nimic. Clătină el din cap, adunându-se.

Uite ce e, te urmăresc de ceva vreme. Nu ai prieteni pe aici şi nu eşti prost. Îţi poţi da seama de unele chestii. Ei bine, am văzut ceva în oraş şi nu-mi pot explica nicicum ce este.

Se îmbujoră puţin şi întoarse capul.

Speram că poate m-ai putea ajuta.

Sherlock ridică din umeri, intrigat.

— Pot să încerc. Ce este?

— Mai bine îţi arăt. Matty îşi şterse mâinile de pantaloni. Vrei să ne plimbăm prin oraş mai întâi? Îţi spun unde se mănâncă şi se bea cel mai bine şi ne uităm la trecători. Şi îţi arăt şi unde sunt cele mai bune alei pe care să fugi şi fundăturile pe care să le eviţi.

— Îmi arăţi şi barca ta?

Matty se uită la Sherlock.

— Poate. Dacă mă hotărăsc să am încredere în tine.

Împreună, cei doi puşti coborâră dealul către drumul care ducea în oraş. Cerul era albastru. Sherlock simţea miros de fum de la un foc, şi în depărtare se auzea cum cineva tăia lemne cu regularitatea cu care ticăie un ceas de buzunar. La un moment dat, pe când străbăteau cu pas grăbit un crâng, Matty îi arătă o pasăre care plana deasupra lor.

— Uliu, remarcă laconic. Vânează ceva.

Erau vreo câţiva kilometri buni până în oraş şi le luă aproape o oră să îi parcurgă. Sherlock simţea cum i se întindeau muşchii de pe picioare şi de la baza spatelui în timp ce mergea. A doua zi avea să se simtă înţepenit şi urmau să-l doară toate, dar acum mişcarea îi alunga tristeţea neagră care îl cuprinsese de când sosise la conacul Holmes.

Pe măsură ce se apropiau de oraş şi casele se îndeseau pe marginea drumului, Sherlock începu să simtă un iz neplăcut, ca de mucegai, care plutea în aer.

— Ce e mirosul ăsta? întrebă el.

Matty adulmecă.

— Care miros?

— Mirosul ăsta. Sigur îl simţi. Miroase de parcă s-a udat un covor şi nu a fost lăsat la uscat cum trebuie.

— Astea sunt berăriile. Sunt destule împrăştiate de-a lungul râului. Berăria Barratt e cea mai mare. Se extinde din cauza trupelor noi staţionate la Aldershot. Ăsta e miros de orz ud.

Berea l-a înrăit pe taică-meu. S-a înrolat în Marină ca să scape de ea, şi acolo romul l-a dat gata.

Se aflau acum la periferia oraşului, şi casele se înşirau tot mai aproape unele de altele. Cele mai multe erau construite din cărămidă roşie, cu acoperişuri fie din stuf şi trestie legate în snopuri umflate ca nişte pâini, fie din ţigle de un roşu-închis. În spatele caselor, o pantă nu foarte abruptă ducea spre castelul din piatră cenuşie care se înălţa deasupra oraşului. Panta nu se oprea însă la castel, ci urca spre o creastă îndepărtată.

Sherlock nu se putu abţine să se întrebe la ce folosea un castel în poziţia aceea dacă orice atacator putea să urce mai sus de el şi să toarne cu săgeţi, pietre şi foc peste el până s-ar fi săturat.

— Au o piaţă aici, în fiecare zi, îi explică Matty. Vând oi, vaci, plăcinte şi toate cele. E bine să vii la sfârşitul zilei, când strâng mărfurile. Întotdeauna se grăbesc să plece până nu apune soarele şi le cad tot felul de lucruri de pe tarabe ori le aruncă ei pentru că sunt un pic putrede sau au viermi. Poţi să mănânci destul de bine din chestiile pe care le lasă în urmă.

— Minunat, replică Sherlock sec.

Măcar mâncarea de la conacul Holmes era ceva ce aştepta cu plăcere, chiar dacă atmosfera de la prânz şi de la cină era ca vai de ea.

Ajunseseră de-acum în inima oraşului, iar străzile erau pline de oameni, astfel încât cei doi băieţi era nevoiţi mereu să coboare de pe trotuar pe drumul brăzdat de şanţuri, ca să nu dea lumea peste ei. Sherlock era cu ochii în patru după grămezile de bălegar de cal, încercând să se asigure că nu calcă în vreuna. Îmbrăcămintea oamenilor se schimbase, bărbaţii purtau jachete şi cravate decente, iar femeile – rochii, înlocuind aproape pantalonii de călărie, vestele şi salopetele purtate la

ţară. Peste tot erau câini, unii bine întreţinuţi şi în lese, alţii jigăriţi şi răi: vagabonzi care căutau mâncare.

Pisicile, slabe şi cu ochi mari, rămâneau în umbră. Caii trăgeau trăsuri şi căruţe în toate direcţiile, înfundând bălegarul şi mai adânc în pământul brăzdat.

Când ajunseră la o alee care ducea pieziş de pe drumul principal, Matty se opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sherlock.

Matty ezita.

— Chestia aia pe care am văzut-o, zise el şi ridică din umeri. Era aici, la vreo câţiva metri mai în spate. E ceva ce nu înţeleg.

— Vrei să îmi arăţi?

În loc să răspundă, Matty o rupse la fugă pe alee. Sherlock se repezi să-l prindă din urmă.

Aleea cotea brusc spre o străduţă atât de îngustă, că Sherlock putea să atingă cu mâinile întinse clădirile de pe ambele părţi. Cei care stăteau la etajele de sus se aplecau şi vorbeau unii cu alţii de parcă s-ar fi întins peste gardurile grădinilor. Matty se uita fix la o anumită fereastră. Nu se zărea nimic, iar uşa de sub ea era închisă. Locul părea părăsit.

— Era acolo sus, spuse el. Am văzut fum, dar se mişca. A ieşit pe fereastră, s-a târât în sus pe perete şi a dispărut pe acoperiş.

— Fumul nu face asta, remarcă Sherlock.

— Fumul acesta a făcut-o, îl contrazise Matty cu convingere.

— Poate că l-a bătut vântul.

— Poate. Matty nu prea părea convins.

Fruntea i se încreţi când îşi aminti ce se petrecuse acolo. Am auzit pe cineva ţipând, înăuntru. Am fugit, că îmi era frică, dar m-am întors mai târziu. Era o căruţă afară şi urcau un mort în ea. Era acoperit cu un cearşaf, care s-a prins însă în uşă şi s-a tras deoparte. I-am văzut faţa.

Se întoarse spre Sherlock, iar pe chip i se citeau teama şi nesiguranţa. Era acoperit de buboaie – buboaie mari şi roşii, pe chip, pe gât şi pe braţe, iar faţa îi era schimonosită de parcă pierise în chinuri. Crezi că a murit de ciumă? Am auzit că boala asta a făcut ravagii în ţară mai demult. Crezi că s-a întors?

Sherlock simţi un fior în ceafă.

— Presupun că ar putea fi începutul unei noi epidemii, dar o moarte nu înseamnă neapărat ciumă. Ar fi putut fi scarlatină sau altă boală.

— Şi umbra aia pe care am văzut-o mişcându-se pe acoperiş… Ce era?. Sufletul lui? Sau ceva care venise să i-l ia?

— Aceea, spuse Sherlock ferm, a fost doar o iluzie provocată de unghiul dintre soare şi un nor trecător. Îl luă pe Matty de umăr şi îl trase de-acolo. Haide! Hai să mergem!

Porniră amândoi pe lângă casă şi înapoi pe strada îngustă. După câteva momente, erau înapoi pe drumul principal din Farnham. Noul lui prieten era palid şi tăcut.

— Te simţi bine? îl întrebă Sherlock cu blândeţe.

Matty încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău, spuse el, ruşinat. Doar că… m-a speriat. Nu-mi plac bolile, de când cu…

— Înţeleg. Uite ce e, nu ştiu ce ai văzut, dar o să mă gândesc la asta. Unchiul meu are o bibliotecă. Poate găsesc răspunsul acolo. Sau în arhivele ziarului local.

Trecură un podeţ şi intrară din nou în oraş. Strada ducea dincolo de nişte de porţi de lemn prinse într-un zid de piatră. La baza porţilor zăcea un animal, cu picioarele întinse ţeapăn, fără să se mişte. Avea blana murdară şi fără luciu. O clipă, Sherlock crezu că era un câine, dar, când se apropiară, văzu botul ascuţit, picioarele scurte şi dungile alternative, albe şi negre, acum de un cenuşiu-deschis şi închis – care îi coborau de pe cap. Era un viezure, şi Sherlock observă că stomacul îi era aproape lipit de drum. Fusese călcat, probabil, de roţile unei căruţe.

Matty încetini când se apropie.

— Să fii atent când treci pe aici, îl avertiză, de parcă el era în siguranţă şi îşi făcea griji doar pentru Sherlock. Nu ştiu ce fac ăia acolo, dar au paznici. Cu bâte şi cârlige de bărci. Sunt nişte malaci.

Sherlock se pregătea să-i spună că probabil bărbaţii doar păzeau salariile muncitorilor care lucrau acolo, când porţile se deschiseră.

Doi bărbaţi ieşiră în drum. Feţele lor mohorâte erau pline de vânătăi şi de cicatrice, dar hainele lor de catifea neagră erau impecabile. Se uitară în dreapta şi în stânga, aruncară o privire

bănuitoare spre cei doi puşti, după care, ignorându-i, făcură semn către cineva din interior.

Din curte ieşi o trăsură trasă de un cal negru. Vizitiul era un individ masiv, cu mâinile ca nişte săbii. Capul, îi era acoperit de cicatrice. Cei doi închiseră porţile, apoi săriră în spatele trăsurii, ţinându-se de ea în timp ce aceasta se puse în mişcare.

— Hai să vedem dacă nu ne dă domnul un bănuţ, şopti Matty. Şi, înainte ca Sherlock să-l poată opri, acesta alergă spre trăsură.

Surprins, calul se dădu înapoi în oiştea care îl prindea de trăsură. Vizitiul încercă să recapete controlul, şfichiuindu-l cu biciul, dar asta înrăutăţi lucrurile. Trăsura se răsuci pe loc, în timp ce calul se cabră în faţa lui Matty.

Prin fereastra trăsurii, Sherlock întrezări şocat un chip palid, aproape scheletic, încadrat de un păr alb, subţire, care îl fixa cu nişte ochi mici, rozalii, care nu clipeau, ca ochii unui şobolan alb. Simţi cum îl cuprinde brusc un val de greaţă, de parcă s-ar fi întins după o frunză de salată pe farfurie şi ar fi atins, în schimb, un melc fără cochilie. Voia să se mişte, să se dea înapoi, dar privirea aceea lipsită de viaţă, răuvoitoare îl ţintuia în loc, şi era incapabil să se urnească. După care vizitiul cel zdravăn reuşi să recapete controlul, şi calul trecu pe lângă cei doi băieţi, trăgând după el trăsura şi pe ocupantul ei.

— N-am avut noroc, se plânse Matty, scuturându-se de praf. Am crezut că individul ăla o să îmi dea una cu biciul.

— Cine era omul din trăsură? întrebă Sherlock, cu voce tremurândă.

Matty clătină din cap.

— N-am apucat să mă uit la el. Părea bogat? se interesă el plin de speranţă.

— Părea că e mort de trei zile, îl lămuri Sherlock.

1 În limba engleză, lock înseamnă „ecluză, stăvilar”, aşa că Sher sau Sheer Lock ar însemna „ecluza/stăvilarul Sher/Sheer” (N. Red.)

CAPITOLUL TREI Din coşul trenului ieşeau valuri de abur care treceau prin şipcile podului, opărindu-le băieţilor picioarele. Sherlock fugi într-o parte, şi Matthew în cealaltă, râzând amândoi, cu hainele ude. Trenul plonjă maiestuos pe sub ei către gara Farnham, încetini când ajunse acolo, iar băieţii se duseră din nou în mijlocul podului de lemn care lega cele două

peroane, privindu-l cum se opreşte treptat, cu scrâşnet de lanţuri şi şuierând sonor în timp ce mecanicul elibera aburul rămas.

Era dimineaţa celei de-a doua zile. Peronul fusese pustiu înainte să vină trenul, dar, în câteva momente, se transformase, ca prin farmec, într-o masă fremătătoare de oameni care se îndreptau spre ieşire. Bărbaţi în redingote negre şi cu jobene pe cap ieşeau din compartimentele de la clasa întâi ca nişte insecte din coconii lor, umăr la umăr cu bărbaţii burtoşi care purtau şepci şi jachete de tweed, cu femeile în rochii decente care călătoriseră la clasa a doua şi cu nenumăraţii muncitori musculoşi şi bătuţi de vânt, în cămăşi zdrenţăroase şi pantaloni peticiţi, care fuseseră înghesuiţi ca sardinele la clasa a treia. Bărbaţi în uniforme deschiseră uşa glisantă a unui vagon şi începură să descarce lăzi şi saci, care, după cum presupunea Sherlock, conţineau scrisori. Din birourile în care se ascundeau de obicei ieşiră hamalii gării şi începură să mute cutiile şi sacii din tren pe cărucioare. După câteva momente, peronul se goli aproape de tot, cu excepţia unor orăşeni rămaşi în urmă care flecăreau, punându-se la curent cu evenimentele săptămânii. Un paznic, plin de sine cu tunica şi pălăria albastre, făcu un pas în faţă, se uită la tren de la coadă la cap, duse fluierul la buze şi suflă o dată, scurt şi ascuţit. Trenul păru să se cutremure, apoi ieşi din gară; la început mai greoi, apoi cu o viteză tot mai mare. Vagoanele zăngăniră când legăturile dintre ele se întinseră, una după alta, trăgându-le după locomotivă.

— Acesta e trenul către Londra sau de la Londra? întrebă Sherlock.

Matty se uită în susul şi în josul liniei.

— Către, spuse el în cele din urmă. De aici, calea ferată duce la Tongham, Ash, Ash Wharf şi apoi spre Brookwood şi Guildford. De acolo, poţi lua un tren direct spre Londra.

Londra. Sherlock privi de-a lungul şinelor către locul unde trenul tocmai făcea o cotitură şi dispărea din vedere. La finalul traseului, mai rămâneau cel mult trei kilometri până la fratele lui Mycroft, care stătea în biroul său citind documente sau analizând o hartă a lumii, colorată în roşu acolo unde Imperiul Britanic îşi pusese amprenta. O clipă, dorinţa de a alerga după tren şi de a se urca în el aproape că îl copleşi. Îi era dor

de fratele său. Îi era dor de tatăl şi de mama lui. Îi era dor până şi de Şcoala de Băieţi Deepdene, deşi nu la fel de mult.

— Ce e la Brookwood? întrebă el, încercând cu disperare să îşi ocupe mintea cu altceva.

Matty păru să se cutremure.

— Nu întreba!

— Nu, serios. Sherlock deveni şi mai interesat. Nu e nimic care să merite drumul până acolo?

Matty clătină din cap.

— Acolo nu-i nimic din ce-ai vrea să vezi la lumina zilei, replică el cu hotărâre, şi n-ai vrea să fii acolo nici noaptea, crede-mă!

— Mă gândeam să facem rost de nişte biciclete, insistă Sherlock. Să mergem pe ici, pe colo. Să vedem satele şi oraşele din jur.

Matty se uită la el încruntat.

— De ce am vrea să facem asta?

— De curiozitate? replică Sherlock. Nu te întrebi niciodată cum sunt lucrurile înainte să le vezi?

— Oraşele arată ca oraşele şi satele arată ca satele, declară Matty cu tărie. Şi toţi oamenii seamănă între ei. Aşa e viaţa. Haide, să mergem!

Îl conduse pe Sherlock pe pod în jos, pe scările din fier forjat, până pe peronul pe care coborâseră pasagerii. De acolo, ieşiră în stradă.

La marginea drumului trăsese o căruţă şi trei bărbaţi încărcau în ea lăzi de gheaţă izolate cu paie, care tocmai fuseseră date jos din tren.

Unul dintre bărbaţi, cu o faţă de nevăstuică şi dinţi îngălbeniţi, se uită urât la băieţi când trecură pe lângă ei.

— Tinere domn Sherlock, se auzi deodată o voce tăioasă din spatele lor. Sunt dezamăgită să descopăr că ai căutat tovărăşia unui vagabond. Fratele tău ar intra în pământ de ruşine.

Sherlock se întoarse, roşu ca racul, chiar dacă nu ştia cine i se adresa şi o văzu pe intendentă, doamna Eglantine, la câţiva paşi de el. Doi bărbaţi, pe care Sherlock îi ştia de la conacul Holmes, încărcau mai multe cutii de cumpărături într-o căruţă trasă de un cal mare care părea paşnic. Cu siguranţă că acele cutii veniseră cu trenul.

— Vagabond?

Sherlock se uită împrejur. Nu mai era de faţă decât Matty, care o privea pe doamna Eglantine cu precauţie, gata să o ia la goană în caz că lucrurile deveneau neplăcute.

— Dacă dumneavoastră credeţi că e un vagabond, atunci trebuie să ieşiţi mai mult în oraş, doamnă Eglantine, răspunse el cu îndrăzneală, enervat de atitudinea ei.

Intendenta strânse din buze.

— Stăpânul doreşte să te vadă când te întorci, îl anunţă ea când cei doi bărbaţi încărcară ultima cutie în căruţă. Te rog să nu-l laşi să aştepte. Se întoarse şi se urcă pe unul dintre locurile din faţă ale căruţei. Prânzul va fi servit, indiferent dacă eşti prezent sau nu, adăugă ea, în timp ce unul dintre bărbaţi se urcă în căruţă lângă ea şi celălalt în spate. Prietenul tău nu e invitat.

Calul o luă la trap, trăgând căruţa după el.

Doamna Eglantine privea drept înainte fără catadicsească să se uite la Sherlock. În schimb, bărbatul care stătea în spatele căruţei se uită la băiat şi îl salută amabil cu o mişcare a capului, ducându-şi degetele la borul pălăriei. Avea mai mulţi dinţi lipsă şi o crestătură la ureche care părea să fi fost făcută cu un cuţit sau cu un topor.

— Cine era? întrebă Matty, care se întoarse lângă Sherlock.

— Doamna Eglantine. E intendenta casei în care locuiesc. Nu-i place de mine.

— Am impresia că ei nu-i place de nimeni, remarcă Matty.

— Aş face bine să plec, murmură Sherlock. O să îmi ia jumătate de oră să mă întorc, dacă mă grăbesc, şi vorbea serios cu mâncarea.

O să mi se facă foame până la cină dacă ratez prânzul. Se întoarse spre Matty. Ne vedem mâine?

Matty încuviinţă din cap.

— Tot aici, pe la zece dimineaţa?

Sherlock avu nevoie de vreo trei sferturi de oră că să străbată pe jos drumul până la conacul Holmes, ajungând chiar când suna gongul pentru prânz. Îşi scutură cât putu de bine praful de pe haine şi intră în sufragerie. În mod neobişnuit, Sherrinford Holmes era aşezat în capul mesei, citind un articol. Soţia lui, Anna, se agita prin încăpere, verificând tacâmurile şi

vorbind de una singură. Doamna Eglantine stătea în picioare în spatele unchiului Sherrinford. Nu reacţionă deloc când intră Sherlock, dar modul în care evita intenţionat să-l privească îi dădu de înţeles că îi remarcase sosirea.

— Bună ziua, unchiule Sherrinford şi mătuşă Anna, salută Sherlock politicos, în timp ce se aşeza.

Sherrinford dădu din cap fără să îşi ridice ochii de pe foile lui. Anna reuşi să introducă în monologul ei nesfârşit ceva ce semăna cu un salut.

O servitoare intră cu o supieră şi începu să pună supa în boluri, sub supravegherea doamnei Eglantine. Sherlock privi fără prea mult interes până când Sherrinford îşi puse jos articolul, se aplecă peste masă şi spuse:

— Tinere, după prânz va veni un oaspete, şi te-aş ruga să fii prezent. Fratele tău m-a însărcinat să mă asigur că educaţia ta e menţinută la zi cât eşti departe de şcoală şi, de asemenea, mi-a indicat să te ţin la distanţă de necazuri. În acest scop, am contractat serviciile unui meditator. Se va ocupa de tine timp de trei ore, în fiecare zi, în afară de duminică, când mă aştept să vii la biserică alături de ceilalţi membri ai familiei. Numele lui este Amyus Crowe. Domnul Crowe a venit în această ţară tocmai din Colonii, dacă nu mă înşel, dar s-a dovedit un om de o mare distincţie şi erudiţie. Latina şi greaca lui sunt excelente. Mă aştept să îi urmezi instrucţiunile.

Sherlock simţi cum faţa îi ia foc de furie.

Când sosise la conacul Holmes, zilele i se păruseră nesfârşite, goale şi plictisitoare şi se întrebase cum avea să îşi petreacă timpul, dar faptul că îl cunoscuse pe Matty Arnatt îi deschisese uşa către o lume nouă. Acum, se părea că uşa asta îi era trântită în nas.

— Mulţumesc, unchiule Sherrinford, murmură el.

Încerca să pară încântat, dar chipul refuza să îi urmeze instrucţiunile. Doamna Eglantine zâmbi vag, fără să se uite direct în ochii lui Sherlock.

După supă, urmă o plăcintă cu carne, cu un blat gros şi cu sos, iar după aceea fu adusă o specialitate cu pâine şi fructe de pădure. Sherlock mâncă, dar abia dacă simţi gustul bucatelor. Se gândea doar la faptul că vacanţa devenise un iad şi că abia aştepta să se întoarcă la adăpostul şcolii, unde ştia mereu ce avea să se întâmpla a doua zi.

După prânz, Sherlock ceru voie să se retragă.

— Nu te duce departe, îl muştrului Sherrinford. Ţine minte că trebuie să apară oaspetele meu.

Sherlock rămase în hol în timp ce restul familiei se retrase, fiecare la treburile lui -

Sherrinford în bibliotecă şi mătuşa Anna în seră. Îşi petrecu vremea uitându-se la tablouri şi încercând să decidă care era cel mai prost.

După o vreme, veni la el o servitoare. Avea în mână o tavă de argint pe care se afla un plic.

— Domnule Holmes, i se adresă ea încet, a venit scrisoarea asta pentru dumneavoastră de dimineaţă.

Sherlock i-o smulse de pe tavă.

— Pentru mine? Mulţumesc!

Fata zâmbi şi plecă. Sherlock privi împrejur, de parcă se aştepta să iasă doamna Eglantine de undeva şi să-i smulgă plicul din mână, dar era singur. Plicul era, într-adevăr, adresat „Domnului Sherlock Holmes, conacul Holmes, Farnham”. Avea ştampila poştei din Whitehall.

Mycroft! Îşi trecu nerăbdător unghia pe sub sigiliul de ceară şi deschise plicul.

În interior se găsea o singură foaie. În partea de sus era imprimată adresa apartamentului lui Mycroft din Londra, iar dedesubt, caligrafia ciudat de îngrijită a lui Mycroft, scria: Dragul meu Sherlock, Sper că această scrisoare te găseşte sănătos. Cu siguranţă că deja te simţi singur şi abandonat, şi asta te înfurie.

Te rog să înţelegi că îţi apreciez sentimentele şi că mi-aş dori să pot face ceva să te ajut.

„Ai ce face! „ se gândi Sherlock. „Ai putea să mă laşi să stau la tine pe durata vacanţei. „ Dar renunţă la gândul acesta imediat ce îi trecu prin minte. Mycroft avea şi el problemele lui: un serviciu solicitant şi, mai nou, rolul de cap al familiei în absenţa tatălui lor, purtându-i de grijă mamei lor, care avea o sănătate fragilă, şi surorii lor, care avea propriile probleme. Nu, Mycroft făcuse ce era cel mai bine pentru amândoi. Uneori, îşi dădu seama Sherlock, singurele opţiuni pe care le ai sunt toate nedrepte şi trebuie pur şi simplu s-o alegi pe cea care micşorează consecinţele negative, în detrimentul celei care le măreşte pe cele pozitive. I se părea că în felul acesta ar gândi un adult şi nu-i plăcu faptul că aşa părea să fie viaţa de adult.

Orice scrisoare trimiţi la adresa de mai sus va ajunge la mine într-o zi şi îţi promit că voi răspunde imediat la orice solicitare îmi vei adresa – evident, în afară de rugămintea de a veni să locuieşti cu mine la Londra.

„Aha, gândeşte înaintea mea, ca de obicei”, medită Sherlock. Fratele său demonstrase întotdeauna o capacitate stranie de a anticipa ceea ce urma să spună Sherlock. Continuă să citească: I-am sugerat unchiului Sherrinford să angajeze un meditator ca să îţi aprofundezi studiile. Am primit referinţe bune despre un domn pe nume Amyus Crowe şi i-am menţionat numele său lui Sherrinford. Cred că poţi avea încredere în domnul Crowe. Din câte am înţeles, are şi el o fiică. Cu ajutorul ei, poate vei reuşi să îţi faci prieteni printre localnici.

„Asta arată că nu ştii nimic”, se gândi Sherlock. „Am început deja să îmi fac prieteni. „

În concluzie, te rog să ţii minte că aceasta e o situaţie pur temporară.

Lucrurile se vor schimba, aşa cum se schimbă mereu. Profită de situaţia în care te găseşti. După cum scria poetul persan Omar Khayam: „Vreau doar o cupă plină, o pâine de jumate. Şi-o carte de poeme. Şi dacă sunt cu tine. Chiar stând într-o ruină – mai fericit ca mine, Nici un sultan nu este cu-o sută de palate. „ 2

Citind cuvintele, Sherlock încercă să le descifreze înţelesul. Cunoştea puţin Rubaiatele lui Omar Khayyam, datorită unui exemplar care fusese donat de traducătorul lui, Richard Burton, bibliotecii şcolii Deepdene. Morala generală a diferitelor catrene părea să fie că roata vieţii se învârte mereu şi nimeni n-o poate opri, deşi oamenii pot să se bucure de plăceri cât trăiesc. Acest catren pe care Mycroft îl citase sugera că Sherlock ar trebui să îşi caute propria lui „pâine de jumate”, ceva simplu, care să îl ajute să treacă mai uşor prin această perioadă. Oare Mycroft avea ceva anume în minte sau era doar un sfat general? Sherlock era tentat să îi scrie imediat, cerându-i să-i explice mai în detaliu, dar ştia destule despre Mycroft ca să îşi dea seama că, odată ce spunea ceva, rareori intra în detalii.

Sherlock îşi întoarse atenţia către ultimele rânduri.

Un ultim sfat: fereşte-te de doamna Eglantine. În ciuda poziţiei sale de încredere, ea nu este deloc prietenă a familiei Holmes.

Ştiu că nu vei lăsa această scrisoare la vedere, ci o vei pune într-un loc ferit.

Fratele tău care te iubeşte, Mycroft Sherlock simţi un fior pe spinare când citi aceste rânduri de încheiere. Lui Mycroft nu-i stătea în fire să-l avertizeze şi atât de făţiş cu privire la doamna Eglantine, ceea ce ridica o întrebare: De ce era aşa de direct? Oare pentru că voia ca Sherlock să ştie clar ce părere avea el despre doamna Eglantine? Ultima lui sugestie – nu, ultima lui instrucţiune – să nu lase scrisoarea la vedere, era modul codat al lui Mycroft de a-i cere s-o distrugă. Asta da, îi stătea în fire.

Strecură scrisoarea înapoi în plic, şi atunci văzu că mai era ceva acolo o bucată de hârtie. O scoase şi descoperi un mandat poştal de cinci şilingi. Cinci şilingi! Îi fusese teamă să deschidă discuţia banilor de buzunar cu unchiul şi cu mătuşa lui, dar se părea că Mycroft urma să se ocupe de asta.

Scrisoarea îl lăsase cu nişte sentimente amestecate. Pe de o parte, se simţea mai liniştit şi mai fericit, acum că Mycroft îl contactase şi când ştia că fratele lui îl alesese pe Amyus Crowe, dar, pe de altă parte, era mai îngrijorat cu privire la ceva ce până atunci fusese doar o neplăcere sâcâitoare: doamna Eglantine şi antipatia ei evidentă faţă de el.

— E interesantă scrisoarea?

Era o voce profundă şi caldă, cu un accent pe care Sherlock nu-l putu identifica. Se întoarse, împăturind scrisoarea şi strecurând-o în buzunar.

Bărbatul care stătea în cadrul uşii de la intrare deschise era înalt şi spătos. Avea o claie de păr alb şi zburlit şi pielea de pe gât îi atârna, dar ţinuta îi dezminţea vârsta. Avea tenul maroniu şi uscat, de parcă petrecuse mult timp afară, într-un soare mai puternic decât cel de pe cerul Angliei. Purta un costum bej cu o croială şi dintr-un material pe care Sherlock nu le cunoştea, iar în mână ţinea o pălărie cu boruri late.

— E de la fratele meu, Mycroft, răspunse Sherlock, neştiind cum să reacţioneze.

Nu ştia dacă să cheme o servitoare ori să îl invite pe bărbat în casă.

— Ah, Mycroft Holmes, spuse bărbatul.

Înţeleg că avem cunoştinţe comune. Şi, cum refuz să cred că eşti atât de bătrân încât să fii domnul Sherrinford Holmes, presupun că eşti tânărul Sherlock.

— Sherlock Scott Holmes, la dispoziţia dumneavoastră, se prezentă Sherlock, ridicându-se şi aruncând o privire împrejur. Ah, doriţi să intraţi, domnule…?

— Domnul Amyus Crowe, răspunse bărbatul. De loc din Albuquerque, în statul New Mexico; parte din Statele Unite ale Americii. Şi tu eşti foarte amabil, mai adăugă în timp ce păşea. Dar probabil că mi-ai dedus deja identitatea. Sunt aici la recomandarea fratelui tău şi sunt sigur că el nu ţi-ar fi scris fără să îmi menţioneze numele, nu-i aşa?

— Ar trebui să caut o servitoare sau…

Înainte să îşi termine propoziţia, doamna Eglantine ieşi din umbrele de sub scara principală. De cât timp stătea acolo? Oare îl văzuse pe Sherlock citind scrisoarea?

— Domnul Crowe? întrebă ea. Stăpânul vă aşteaptă. Pe aici, vă rog.

Îi făcu semn către uşa biroului.

Fără să vrea, pe Sherlock îl trecu un fior.

Doamna Eglantine nu avea cum să ştie ce conţinea scrisoarea decât dacă nu o deschisese la aburi şi apoi o resigilase, iar el refuza să creadă că ar îndrăzni aşa ceva, dar totuşi se simţi de parcă fusese prins făcând ceva rău.

Amyus Crowe intră în hol, lăsându-şi pălăria şi bastonul la cuier, după care se întoarse către Sherlock.

— Vorbim mai târziu, îi spuse el, punându-i o mână pe umăr.

Băiatul era înalt pentru vârsta lui, dar Amyus Crowe era şi mai înalt, iar asta îl făcea pe Sherlock să se simtă ca un copil de zece ani.

— Stai pe aproape, fiule, îi recomandă aruncând o privire pe hol. Şi, cât aştepţi, încearcă să îţi dai seama câte dintre tablourile astea sunt false.

Doamna Eglantine înţepeni.

— Niciunul dintre aceste tablouri nu este un fals! şuieră ea. Stăpânul nu ar permite niciodată aşa ceva!

— Niciunul” este un răspuns acceptabil, aprobă Crowe, trecând de Sherlock şi făcându-i cu ochiul, în timp ce-i înmâna doamnei Eglantine o carte de vizită. V-aş fi recunoscător dacă mi-aţi anunţa prezenţa.

Doamna Eglantine îl conduse pe profesor în bibliotecă. După câteva momente, ieşi grăbită şi se îndepărtă fără să se

uite la Sherlock. El o privi cum dispare în umbrele de lângă scări şi se întrebă dacă nu cumva se oprise acolo, se întorsese şi acum îl urmărea cu privirea.

Sherlock auzea vocile din bibliotecă, dar nu înţelegea cuvintele. În aşteptare, începu să se plimbe pe lângă lambriurile de stejar, analizând pe rând detaliile fiecărui tablou. Niciunul nu avea etichetă. Evaluarea artei nu era în programa de la şcoala Deepdene, aşa că descoperi că nici un peisaj rural ori maritim şi nici o scenă de vânătoare nu-i trezeau interesul.

Lui i se părea că toate erau false, cu pomii lor perfecţi, mările învolburate şi caii cu picioare fusiforme.

Albuquerque. America. Părea atât de romantic. Sherlock nu ştia mai nimic despre acea ţară, decât că fusese colonizată de Anglia cu două sute de ani în urmă, că se revoltase împotriva dominaţiei britanice o sută de ani mai târziu şi că locuitorii erau independenţi şi obraznici. A, şi trecuse şi printr-un război civil cu câţiva ani în urmă, ceva în legătură cu sclavia. Dar îl plăcuse de la prima vedere pe Amyus Crowe şi, dacă el era câtuşi de puţin reprezentativ pentru concetăţenii lui, atunci Sherlock voia să meargă şi el în America într-o zi.

Uşa bibliotecii se deschise după vreo jumătate de oră, şi Amyus Crowe ieşi. Zâmbea şi îi strângea mâna lui Sherrinford Holmes. În spatele lor, rândurile înghesuite de cărţi legate în piele verde se adunau într-un fundal ce părea o pajişte acoperită de iarbă.

— A, Sherlock, spuse Sherrinford. Domnule Crowe, daţi-mi voie să vi-l prezint pe nepotul meu, Sherlock.

— Ne-am cunoscut mai devreme, replică domnul Crowe, dând din cap înspre Sherlock.

— Foarte bine. Mulţumesc că aţi venit. O să rog servitoarea să vă conducă.

— Nu vă deranjaţi, domnule Holmes. Voi face o plimbare pe domeniu cu tânărul domn Sherlock, dacă se poate.

— Desigur, desigur.

Sherrinford se retrase în biroul său ca o ţestoasă în carapace, şi Crowe se duse către Sherlock.

— Ei bine, care e? Dacă e vreunul fals.

Sherlock se uită la tablouri. Deşi le analizase îndeaproape, tot nu era sigur. Arătă spre un tablou foarte prost pictat, cu un

călăreţ pe un cal ale cărui picioare erau atât de subţiri, că ar fi trebuit să plesnească sub greutatea omului.

— Acela nu e foarte bine pictat, se hazardă el. Perspectiva e distorsionată şi anatomia e greşită. Acela e falsul?

— Chestia principală la falsificatori, începu Crowe, examinând tabloul, e că cei slabi sunt prinşi destul de repede. Deseori, falsificatorii sunt mai convingători decât pictorii adevăraţi. Ai dreptate că tabloul e prost pictat, dar e original.

Se duse apoi către o pictură impresionantă cu o scenă de coastă, în care valurile se spărgeau pe o plajă, în timp ce o navă se legăna pe fundal.

— Acesta e un fals.

Sherlock se uită fix la el.

— De unde ştiţi?

— La fel ca multe alte tablouri ale unchiului tău, este de Claude Joseph Vernet. Unchiul tău mai are câteva tablouri şi de Horace, fiul lui Vernet. Vernet cel bătrân este cunoscut pentru peisajele sale maritime. Aceasta este o vedere a portului Dover, dar Vernet nu a vizitat niciodată Anglia. Detaliile sunt prea realiste: este clar pictat după model; prin urmare, prin definiţie, nu e pictat de Vernet. Este un fals în stilul lui.

— N-aş fi avut de unde să ştiu asta, se apără Sherlock. N-am învăţat nimic despre Vernet sau despre alt pictor.

— Şi ce îţi spune asta? Crowe se uită în jos spre Sherlock, cu ochii albaştri ca porţelanul aproape ascunşi de pielea ridată.

Băiatul se gândi un moment.

— Nu ştiu.

— Că poţi deduce cât vrei, dar că, fără cunoştinţe, nu poţi face nimic. Mintea ta e ca o roată de tors care se învârte la nesfârşit şi fără rost, până prinde lână, şi-abia atunci începe să producă fire. Informaţia este fundamentul gândirii raţionale. Caut-o! Colecţioneaz-o asiduu. Umple-ţi sertăraşele minţii cu cât de multe date încap acolo. Nu încerca să le clasifici în date importante şi date superficiale: toate sunt la fel de importante.

Sherlock se gândi un moment. Crezuse că avea să se simtă jenat şi rănit, dar în glasul lui Crowe nu era nici urmă de critică; mai mult, avea dreptate.

— Înţeleg, spuse el, încuviinţând din cap.

— Sunt sigur că înţelegi, îl linişti Crowe.

Hai să ne plimbăm, să vedem ce descoperim!

Crowe îşi recuperă pălăria şi bastonul de lângă uşă, apoi ieşiră împreună în soarele puternic al verii. O luară pe gazonul din faţă către copaci, vorbind despre formele variate ale norilor şi despre legătura lor cu vremea.

— Te-ai întrebat vreodată ce-i cu vulpile şi cu iepurii? vru să afle el după o vreme.

— Nu în mod special, răspunse Sherlock, întrebându-se unde avea să ducă această schimbare de subiect.

— Să spunem că am avea o sută de vulpi şi o sută de iepuri într-o pădure, că în jurul pădurii ar fi un gard şi că animalele nu ar putea ieşi. Ce s-ar întâmpla?

Sherlock se gândi un moment.

— Iepurii ar face pui de iepuri şi vulpile ar face pui de vulpi, iar vulpile ar mânca iepurii.

— Pe toţi?

— Pe majoritatea. Apoi iepurii rămaşi ar fi greu de găsit, pentru că ar începe să se ascundă.

— Şi atunci ce s-ar întâmpla?

Sherlock ridică din umeri, neştiind unde ducea discuţia.

— Vulpile ar începe să moară de foame, bănuiesc.

— Şi iepurii?

— Ar continua să mănânce iarbă, să se ascundă şi să se înmulţească, aşa că numărul lor ar începe să crească.

În minte păru să îi explodeze brusc o lumină. Înţelegea.

— Şi apoi numărul vulpilor ar începe să crească, pentru că ar prinde mai mulţi iepuri şi ar mânca bine şi s-ar înmulţi. Şi în cele din urmă numărul vulpilor ar fi atât de mare, că ar mânca tot mai mulţi iepuri, şi numărul iepurilor ar începe din nou să scadă.

— Şi procesul ar continua să se repete, ca două valuri care se ridică şi apoi coboară, unul după celălalt. Undeva la baza acestui proces e o formulă matematică denumită calcul diferenţial, pe care ar trebui să o înveţi. E ciudat de folositoare. Ai putea să aplici aceeaşi ecuaţie infractorilor şi poliţiştilor dintr-un oraş, dacă doreşti. Râse brusc. Deşi poliţiştii nu îi mănâncă pe infractori de obicei, ideea de bază e aceeaşi. Isaac Newton şi Gottfried Leibniz au dezvoltat matematica fiecare în parte, dar de curând a fost dezvoltată şi mai mult de către Augustin Cauchy şi Bernhard Riemann.

Riemann a murit acum câteva luni. E o mare pierdere pentru umanitate, după părerea mea, deşi nu sunt sigur că umanitatea şi-a dat seama de asta.

În sinea lui, Sherlock se îndoia că matematica avea să fie vreodată importantă, aşa că o dădu deoparte. Era fericit să îşi umple „sertăraşele minţii" cu informaţii despre artă şi muzică, pe care le găsea interesante, dar de ecuaţii se putea lipsi.

După o vreme, ajunseră la zidul de piatră care marca hotarul moşiei Holmes. Crowe făcu un semn înspre dreapta.

— Tu du-te pe acolo şi adună ciuperci, cât de multe poţi duce. Eu merg în partea cealaltă.

Hai să ne întâlnim aici peste o jumătate de oră, şi îţi arăt cum să le deosebeşti pe cele otrăvitoare de cele bune de mâncat. Să nu guşti vreuna, ai grijă. E o tehnică de analiză relevantă, dar e posibil să fie mortală.

Crowe se duse la stânga, dând la o parte cu bastonul tufişurile şi smocurile de iarbă şi uitându-se pe dedesubt. Sherlock porni înspre dreapta, examinând pământul pentru a găsi pălărioarele albe şi cărnoase ale ciupercilor care se iţeau printre ferigi.

După câteva momente, îl pierdu pe profesor din raza vizuală. Continuă să meargă, dar, în afară de nişte excrescenţe maronii, ca nişte farfurii, care ieşeau din scoarţa unui copac şi pe care nu era sigur dacă să le culeagă, nu găsi nimic.

Deodată, dintre copaci îi atrase atenţia un fulger de culoare: pete roşii pe un fundal alb.

Se apropie, crezând că era un mănunchi de mânătărci, dar ceva la forma aceea îl deranja.

Arăta ca…

Un nor de fum se ridică de pe obiect exact când Sherlock îl identifică: trupul unui bărbat, culcat la pământ şi contorsionat. Fumul se îndepărtă plutind, condus de o briză, dar nu se vedea nici un foc. O clipă, băiatul se gândi că bărbatul care zăcea acolo fuma o pipă, cu faţa acoperită din cine ştie ce motiv cu o batistă albă cu buline roşii, dar când se apropie, îşi dădu seama că petele roşii nu erau nici bulinele de pe o ciupercă, nici cele de pe o batistă albă.

Erau buboaie însângerate pe faţa unui cadavru.

2 Omar Khayyam, Rubaiate (N. Tr.) CAPITOLUL PATRU

Amyus Crowe scoase din buzunar o batistă şi i-o dădu lui

Sherlock. Din alt buzunar scoase o sticluţă de metal, aplatizată şi curbată, pentru a se potrivi formei corpului. Avea o cureluşă de piele în jurul ei. Îi deşurubă capacul şi turnă un lichid maroniu pe batista pe care o ţinea Sherlock, îmbibând-o. Un iz care îţi înţepa ochii şi nările se ridică din materialul umed.

— Coniac, spuse Crowe ca răspuns la expresia bănuitoare a lui Sherlock. Preventiv, în caz că lucrul care l-a ucis pe bărbatul acesta e infecţios. Nu vrem să ne molipsim de ceea ce la trimis pe lumea cealaltă.

Scoase apoi o altă batistă din buzunar şi repetă procedura.

— Ceea ce l-a ucis? repetă Sherlock, nedumerit. Cu siguranţă, e un fel de boală.

Uitaţi-vă la faţa lui!

Ochii de un albastru profund ai lui Crowe se fixară pe faţa lui Sherlock. Se uită cu interes la băiat timp de câteva momente, cu batista în mână.

— Crezi că boala e ceva care se întâmplă pur şi simplu, că maladiile se dezvoltă într-un organism fără nici un ajutor?

— Cred că da, recunoscu Sherlock. Nu mam gândit niciodată la asta.

— Dar ştii că bolile se pot transmite de la o persoană la alta, prin atingere sau apropiere.

Da…, spuse Sherlock precaut, întrebându-se unde duceau toate astea.

— Atunci nu ţi se pare normal ca un lucru să se transmită de la un om bolnav la unul sănătos şi să îl îmbolnăvească şi pe el?

Sherlock nu scoase nici un sunet. Ştia că asta avea să se transforme în altă lecţie, indiferent de răspunsul lui.

— Acum câţiva ani, eram la Viena, continuă Crowe. Am cunoscut un bărbat pe nume Ignaz Semmelweis. Era ungur şi lucra cu femeile cărora le venea vremea să nască. El a observat că femeile care erau asistate de doctori sau de studenţi la medicină riscau mai mult să moară de febră puerperală decât cele care erau asistate de moaşe. Un tip inteligent Semmelweis ăsta. Alţi doctori ar fi lăsat-o aşa, dar el şi-a dat seama că aceşti medici veneau la naşteri direct de la autopsii. Aşa că i-a pus pe doctori să se spele pe mâini cu apă şi cu var nestins înainte să examineze femeile însărcinate, şi rata mortalităţii din cauza

febrei puerperale a scăzut la el în spital. Este clar că varul nestins omora sau distrugea ceva de pe mâinile doctorilor, care altfel ar fi trecut de la cadavre la femei.

Crowe ridică batista. De aici coniacul. Are un efect similar.

— Ce era acel ceva? întrebă Sherlock.

Crowe zâmbi.

— Scriitorul roman Marcus Terentius Varro a scris: „… există specii de creaturi minuscule care nu pot fi văzute cu ochiul liber, care plutesc prin aer şi intră în corp prin gură şi prin nas şi provoacă boli grave”. Nu e genul de clasic pe care îl studiezi la şcoală, bănuiesc.

Oamenii discută de secole întregi despre aceste creaturi minuscule, dar medicina nu le ia în serios.

— Dar n-am putea să lăsăm corpul aici şi să spunem cuiva? întrebă Sherlock. N-ar fi mai sigur pentru noi?

Crowe se uită împrejur, la copaci şi la tufişuri.

— E prea mare riscul să vină o vulpe sau un viezure să-i mănânce maţele. Nu-l cunosc pe individul ăsta, dar nu i-aş dori asta nimănui, nici mort, nici viu. Nu, oricum va trebui dus de aici pentru a fi îngropat, aşa că ori acum, ori mai târziu, tot aia e. Vom fi în siguranţă atâta timp cât nu-l atingem şi purtăm măştile astea.

Sherlock îşi legă batista în jurul feţei, cu băgare de seamă. Aburii coniacului făceau să-i lăcrimeze ochii. Crowe râse. Ridurile profunde din jurul ochilor se strânseră ca pânzeturile de in.

— N-am spus că e un coniac bun! Ai grijă să nu-i dai de gust. Acum, dă fuga şi ia o roabă din grădină. Adu-o aici cât mai repede!

Sherlock îl lăsă pe Crowe aplecat peste cadavru şi îşi îndesă batista în buzunar pentru mai târziu, apoi o luă înapoi prin pădure, către casă. Identifică drumul înapoi după copacii, tufişurile şi ciupercile pe care Amyus Crowe i le arătase pe drum, alergând printre mlădiţele tinere şi simţind cum iarba îi şfichiuieşte gleznele în goană. Mirosul de ferigi uscate şi de lavandă i se amesteca în nări. Simţea cum îi ţâşnea sudoarea pe frunte şi între omoplaţi şi cum îi picura în jos pe obraji şi pe spinare.

Când ieşi în fugă din pădure în pajiştea deschisă care îi separa de casă, se opri o clipă, ca să îşi tragă sufletul şi să se răcorească.

Soarele după-amiezii îl orbi pe moment, la fel de puternic precum o lovitură în cap. Se aplecă şi îşi puse mâinile pe genunchi, înghiţind cu lăcomie aerul cald. Sunete înăbuşite până atunci de copaci îi atrăgeau acum atenţia – tăiatul lemnelor, grohăitul îndepărtat al porcilor, cineva care cânta.

Când îşi înălţă capul, văzu în zare o siluetă pe un cal. Era chiar dincolo de poarta care dădea în drum, de partea cealaltă a zidului înalt. Calul stătea pe loc, iar lui Sherlock i se păru că omul îl privea. Îşi îngustă ochii, ridicând o mână ca să se ferească de soare, dar, în momentul în care mâna îi ajunse în dreptul ochilor, calul porni şi silueta dispăru.

Alungând cele văzute într-un colţ al minţii, Sherlock găsi o roabă lângă coteţul găinilor şi o împinse cu repeziciune prin pădure până la locul unde zăcea leşul. Îl găsi pe Crowe scotocind prin buzunarele bărbatului.

— N-are nimic care să ne spună cine este, îi explică acesta fără să se uite împrejur. Vocea îi era înăbuşită de batistă. Îl recunoşti?

Sherlock se uită la faţa umflată, simţind cum i se dă stomacul peste cap. Încercă să vadă dincolo de buboaie şi de roşeaţa trăsăturilor.

— Nu cred, decise el în cele din urmă, dar e greu de spus.

— Uită-te la urechi, îl îndemnă Crowe.

Urechile oamenilor sunt foarte diferite. Unii nu au lobul urechii, alţii le au mai încreţite, iar alţii le au ca nişte scoici perfecte. E un mod simplu de a deosebi oamenii, mai ales dacă încearcă să se deghizeze.

Sherlock îşi înghiţi imediat un răspuns, cum că bărbatul care zăcea mort pe pământ nu era în stare să îşi ascundă identitatea, şi se concentră pe urechea stângă a bărbatului, aflată la vedere. Observă că avea o crestătură evidentă, cam pe la mijloc, de parcă fusese atinsă de un cuţit într-o bătaie sau de un topor în timp ce tăia lemne. Acest gând îi declanşă o amintire: îl mai văzuse pe acest bărbat. Dar unde?

— Cred că lucrează pentru unchiul meu, spuse el. L-am văzut în timp ce mâna o căruţă.

— Când a fost asta? întrebă Crowe.

— Chiar azi-dimineaţă. Sherlock se încruntă. Dar acum arată de parcă ar fi fost bolnav zile întregi. Era sănătos când l-am văzut eu.

— Interesant, murmură Crowe. Foarte bine! Hai să-l urcăm în roabă şi să-l ducem acasă. Acritura voastră de intendentă poate să trimită după tăietorii de oase de pe aici.

— Tăietori de oase?

— Doctori, râse Crowe. N-ai mai auzit niciodată expresia „tăietor de oase”?

Sherlock clătină din cap.

— Li se spune aşa pentru că, până nu demult, numai asta făceau: amputau degete de la mâini sau de la picioare, braţe sau tălpi, dacă avea loc vreun accident, zise Crowe. Din fericire, civilizaţia a mai evoluat un pic în ultimul timp. Se aplecă peste cadavru, apoi se îndreptă din nou de spate, cu ochii la Sherlock. Ţine minte: nu-i atinge pielea, îl avertiză el. Doar hainele. E mai bine să nu ne asumăm riscuri.

Drumul prin pădure le luă aproape o jumătate de oră. Amyus Crowe împingea roaba iar cadavrul stătea într-un echilibru precar. Sherlock mergea cu pas iute înainte, aplecându-se ca să dea la o parte pietrele şi ramurile care ar fi putut agăţa roata sau de care s-ar fi putut împiedica profesorul. Braţele mortului se bălăngăneau în sus şi în jos de fiecare dată când roaba trecea peste un dâmb, făcându-l să arate de parcă se chinuia să se ridice în şezut.

Sherlock încerca să nu se uite la el.

Când se ivi, în sfârşit, casa la orizont, Sherlock gâfâia de zor şi îşi simţea muşchii arzând de oboseală. Probabil că îi văzuse cineva, pentru că doamna Eglantine venea deja către ei.

Îi întâmpină chiar când ajunseră la liziera pădurii.

— În nici un un caz, spuse ea înţepată, nu veţi aduce lucrul acela în apropierea casei.

— Lucrul acesta, o puse calm la respect Crowe, este unul dintre muncitorii stăpânului dumneavoastră. Ştiu că e mort, dar cred că merită totuşi puţin respect.

Doamna Eglantine îşi încrucişă braţele la piept.

— Muncitor sau nu, continuă ea, nu voi permite să fie adus în apropierea casei. Uitaţivă la el! Nu ştiu dacă e varicelă sau ciumă, dar trupul trebuie ars.

— Sunt de acord, dar mai întâi vreau să îl vadă un doctor. Şi, desigur, trebuie informată familia. Fiţi drăguţă şi trimiteţi după un doctor din oraş. Între timp, putem depune corpul undeva?

Doamna Eglantine pufni.

— E acolo un şopron unde e adunat bălegarul, le arătă ea. Nu e folosit la nimic.

Puneţi-l acolo! După aceea, putem da foc şopronului, mai adăugă, apoi se întoarse şi se duse către casă.

— Ce doamnă încântătoare, murmură Crowe.

Sherlock îi arătă drumul, după casă, acolo unde se depozita bălegarul înainte de a fi împrăştiat printre straturile de legume şi prin livezi. Mirosul era puternic şi cald, în ciuda batistei îmbibate de coniac, şi îi intra pe nas şi pe gură, lăsându-i în gât un gust amar.

Şopronul era dărăpănat, iar Sherlock şi Crowe se văzură nevoiţi să dea la o parte mormane de lemne şi unelte agricole ca să poată duce trupul înăuntru. Razele care se strecurau prin găurile din acoperiş şi prin pereţi luminau corpul pe porţiuni mici cât un lat de palmă, lăsând, din fericire, în întuneric tot restul. Lui Sherlock i se părea că arăta ca o păpuşă grotescă în mărime naturală, care a fost aruncată de careva, cu braţele şi picioarele bălăngănindu-i-se peste marginile roabei.

— Nu are rost să rămânem amândoi aici, zise Crowe, ieşind afară şi dându-şi jos batista.

Du-te înapoi acasă. Pune o servitoare să îţi pregătească o baie, una fierbinte. Freacă-te cu săpun dezinfectant! Schimbă-ţi hainele şi lasăle pe cele de pe tine afară ca să fie arse, dacă mai ai şi altele. Dacă nu, dă-le servitoarei să le spele!

După baie, cu pielea roşie şi julită de la frecatul cu săpunul dezinfectant vişiniu, Sherlock îşi puse hainele de rezervă şi ieşi din casă.

Încă mai simţea mirosul ca de catran lăsat de săpun pe piele şi îl înţepau ochii. Când dădu colţul casei, ştergându-şi lacrimile din ochi, îl văzu pe Amyus Crowe în faţa şopronului dărăpănat, discutând cu un bărbat rotofei îmbrăcat într-o redingotă neagră. Trebuia să fie doctorul. Când Sherlock se apropie, auzi vocea ascuţită şi arogantă a doctorului spunând:

— Trebuie să alertăm autorităţile civile.

Acesta e al doilea cadavru pe care îl găsim cu simptome similare. Dacă e vorba despre ciumă, atunci trebuie să ne luăm imediat măsuri de siguranţă. Târgul de mâine va trebui anulat şi toate clădirile publice – închise, ca să evităm răspândirea molimei. Cerule, poate va trebui să punem bariere la drumurile care duc şi ies din oraş, până când trece pericolul!

— Staţi un pic, îl opri Amyus Crowe cu vocea lui joasă şi profundă. Avem doar două cadavre. Două picături de apă nu înseamnă o furtună.

— Dacă aştepţi până toarnă cu găleata şi nu-ţi deschizi umbrela, o să te uzi leoarcă, îl contrazise doctorul.

Brusc, Sherlock îşi dădu seama că ştia mai multe decât ei. Cadavrul, buboaiele, norul de fum, toate erau aşa cum le văzuse şi Matthew Arnatt când murise omul din oraş. Ce era acel fum?

— Hai să aşteptăm măcar până când vede un expert cadavrele.

Doctorul clătină din cap enervat.

— Ce expert? Pot să fac eu autopsia, dar mi-e de ajuns că am văzut buboaiele alea.

Trebuie să presupunem că avem de-a face cu ciuma bubonică şi să acţionăm în consecinţă.

Crowe ridică o mână ca să îl liniştească.

— Cunosc un expert în boli tropicale care locuieşte în Guildford. Profesorul Winchcombe. Putem trimite după el. Îi voi adresa o scrisoare.

— Scrieţi-i dacă doriţi, dar, cât timp faceţi asta, voi vorbi cu primarul, cu consiliul orăşenesc şi cu episcopul de Winchester.

— Ce-are a face episcopul cu asta? întrebă Crowe.

— Castelul Farnham este reşedinţa oficială a Excelenţei Sale.

Sherlock se apropie, dar Amyus îl observă şi îi făcu semn să plece. Băiatul simţi un val de enervare. El găsise cadavrul, şi acum Crowe voia să îl lase pe-afară. Oare profesorul se aştepta ca el să piardă vremea până când terminau ei de vorbit şi apoi să reia lecţia de unde se opriseră? Avea chestii mai bune de făcut cu timpul lui. Dacă americanul voia să se plângă, n-avea decât să îi scrie lui Mycroft.

Simţind cum îl roade supărarea, Sherlock se întoarse şi intră în pădure.

După ce se strecură printre copaci, pierdu casa din vedere în câteva momente. Sub picioarele lui pământul era spongios. Nu se auzeau decât trosnetul vegetaţiei care se usca în soarele după-amiezii şi câte un foşnet atunci când o pasăre sau o vulpe se mişcau prin tufişuri. Dinspre sol venea o aromă de frunze umede care acoperea urmele înţepătoare de miros de coniac şi pe cele mai puternice de dezinfectant. Nu era nici o cărare, nici un drumeag pe care să o ia, aşa că Sherlock fu nevoit să păşească atent peste copacii căzuţi la pământ şi să înconjoare tufele de păducel ca să poată avansa vreun pic.

Intrase prin pădure prin alt loc decât cel pe unde fusese mai devreme cu Crowe şi nu ştia prea bine unde se afla. Nu mai vedea casa şi habar n-avea cum să se orienteze. Ar fi putut foarte bine să fie şi în mijlocul pădurii, nu la marginea ei, şi, dacă nu era atent, putea să meargă până ajungea chiar în mijloc. Nu avea cum să verifice în ce direcţie se îndrepta şi, deşi încerca să reţină formele copacilor pe lângă care trecea, descoperi că, de fapt, toţi arătau la fel.

Ceva îl atrăgea mai adânc în pădure, fapt care-l nedumerea. Unii oameni vorbeau despre oraşe şi localităţi de parcă aveau o personalitate proprie, iar Sherlock simţise ceva asemănător la Londra, în vizitele făcute ocazional cu tatăl său, şi, într-o măsură mai mică, în Farnham cu Matthew Arnatt, dar aici simţea o altfel de personalitate. Parcă ar fi fost un suflet atemporal şi tainic care asistase la moartea muncitorului de la conac, dar nu-i păsa, aşa cum nu-i păsase de moartea animalelor şi a oamenilor la care fusese martor peste milenii.

Se străduia să alunge aceste gânduri, când, deodată, dădu peste şanţurile lăsate de roabă, pe care le urmări până în zona unde găsise corpul. Vegetaţia care fusese culcată la pământ de cadavru se ridicase la loc acum şi nici o urmă nu mai indica zona unde zăcuse. Ştia locul doar fiindcă acolo se opreau şanţurile făcute de roabă.

Sherlock se uită la pământ, neştiind exact ce căuta. Încercă să îşi închipuie cum fuseseră ultimele clipe din viaţa bărbatului. Se împleticise până în poiană, delirând, după care căzuse în genunchi, înainte să se prăbuşească de tot la pământ? Sau mergea, fără să ştie că era bolnav, şi leşinase brusc, zăcând acolo inconştient în timp ce îi ieşeau buboaie pe faţă şi pe mâini?

Trebuia să fie vreun mod de a deduce asta după urmele de paşi. Dacă delirase, atunci ar fi fost dezordonate, pe când, dacă ar fi mers normal, urmele ar fi fost în linie dreaptă. Poate că doctorului i-ar fi de folos să ştie cât de repede îl doborâse boala – iar dacă asta nu folosea la nimic, atunci măcar l-ar fi putut impresiona pe Amyus Crowe cu talentul său deductiv.

Sherlock se lăsă pe vine şi examină pământul îndeaproape. Cizmele bărbatului lăsaseră o amprentă clară pe sol; călcâiul uneia dintre ele era mai tocit decât celălalt, iar Sherlock descoperi că putea distinge cu uşurinţă urmele bărbatului de ale sale şi de ale lui Amyus Crowe. Le urmări până la copaci. Erau ciudate. În unele locuri urmele mergeau într-o direcţie, apoi în altă direcţie, de parcă bărbatul se răsucise. Oare dansase? Nu, asta era o prostie.

Fusese ameţit? Asta era mai probabil. Poate că boala – oricare ar fi fost – îi afectase echilibrul.

Sherlock urmă calea încurcată a urmelor de la poiană până la un loc unde se îndreptau brusc. De aici mergeau în linie dreaptă, ocolind din loc în loc un copac sau un trunchi căzut; se îndepărtau de ceea ce presupuse că era conacul Holmes. Se părea că fusese luat pe nepregătite

— Indiferent despre ce ar fi fost voba. Mersese aparent normal, pentru ca în clipa următoare să se împleticească în cercuri de parcă ar fi fost beat; şi apoi, la scurt timp, căzuse la pământ. Şi pe urmă murise.

Se întoarse în locul unde se modificase tiparul urmelor şi rămase acolo, privind împrejur nedumerit. Era ceva în neregulă cu zona din apropiere. Privi copacii, tufişurile şi iarba timp de câteva momente, încercând să îşi dea seama ce nu se potrivea, şi atunci se lumină. Iarba avea o culoare uşor diferită; era mai galbenă decât în restul pădurii. Sherlock îngenunche şi atinse pământul cu degetul. Îl retrase pătat şi plin de praf. Ceva fusese împrăştiat pe jos; ceva ce nu avea ce căuta acolo.

Sherlock îşi frecă buricele degetelor unul de altul. Erau unsuroase. Orice ar fi fost praful acela galben, nu îi era deloc familiar. Se panică un moment, cu inima bătându-i repede, când îi trecu prin cap că praful acela galben ar fi putut declanşa boala bărbatului, dar câteva minute de gândire îl convinseră că bolile nu vin din pete de praf. Se transmiteau de la persoană la

persoană. Otrava era o altă posibilitate, dar ce otravă făcea să apară buboaie pe faţa şi pe mâinile unui om?

Gândind repede, Sherlock scoase din buzunar plicul cu scrisoarea pe care o primise de dimineaţă de la Mycroft. Luă scrisoarea şi o puse în buzunar, apoi ţinu plicul de margini, astfel încât acesta se deschise ca un fel de gură, şi îl trecu de-a lungul ierbii. O parte din praful galben se scutură în plic. Îl închise repede la loc şi îl puse în alt buzunar. Nu ştia dacă era important, dar era posibil ca Amyus Crowe să-l poată recunoaşte.

Rătăcind prin pădure, ieşi în cele din urmă la marginea unui drum, dar nu ştia dacă era cel care ducea spre conacul Holmes sau un altul. Drumul cotea în ambele direcţii, aşa că era imposibil să îşi dea seama unde se afla. Se aşeză la marginea lui şi se puse pe aşteptat. Se gândi că, în cele din urmă, avea să treacă vreun căruţaş pe care să-l roage să îl ia şi pe el.

Era spre sfârşitul după-amiezii. Unde voia să meargă – la conac sau în oraş? După câteva secunde, se decise că, dacă se întorcea la conac, îl aştepta o seară plictisitoare. Oraşul părea mult mai interesant.

Primele zece sau douăsprezece căruţe care trecură se îndreptau toate în aceeaşi direcţie şi erau pline până la refuz de cutii, lăzi şi saci de iută. Pe chipurile căruţaşilor şi ale pasagerilor se citea frica. Sherlock nu era sigur, dar avea senzaţia că oamenii auziseră de cele două morţi şi plecau din Farnham, ca să se îndepărteze cât de mult de ciumă. Nici măcar nu se obosi să îi roage să îl ia şi pe el: privirile de pe feţele lor sugerau că n-aveau să fie prea drăguţi. Până la urmă, poate vreo jumătate de oră mai târziu, auzi zornăitul roţilor unei căruţe pe pământul tare al drumului, mergând în direcţie opusă faţă de cele care trecuseră până atunci. Se ridică şi aşteptă să iasă de după cotitură.

— Mă scuzaţi, strigă el către căruţaşul cu părul cărunt şi faţa suptă. În ce direcţie mergeţi?

Omul dădu vag din cap înspre drumul din faţă. Nu se obosi să-i arunce nici măcar o privire băiatului, deşi trăsese de frâie să încetinească singurul cal de la căruţă.

— În ce parte e conacul Holmes? strigă Sherlock.

Bărbatul arătă cu o smucitură a capului spre drumul din spatele lui.

— Mă puteţi duce până în oraş?

Omul se gândi un moment, apoi făcu semn cu capul către spatele căruţei. Luând asta ca pe un „da”, Sherlock se urcă în spate. Căruţa prinse imediat viteză, astfel că fu cât pe ce să cadă din ea, dar nu făcu decât să se rostogolească înainte într-o claie de paie.

Căruţaşul nu vorbi deloc tot drumul, şi Sherlock îşi dădu seama că nu avea nimic de spus. Îşi trecu timpul gândindu-se când la bărbatul mort, când la călăreţul misterios, când la ciudatul, dar amabilul Amyus Crowe. Pentru un loc care păruse o sursă sigură de plictiseală, conacul Holmes şi vecinătatea sa imediată se dovediseră oricum, numai plictisitoare nu.

Gândurile i se îndreptară spre povestea pe care Matty i-o spusese despre cadavrul care fusese scos din casa din Farnham şi despre norul pe care prietenul său îl văzuse plutind pe fereastră. Sherlock nu luase în serios povestea

— Cel puţin, partea cu norul – dar acum avea îndoieli. Dacă Amyus Crowe avea dreptate că bolile erau provocate de „creaturi minuscule” care puteau fi transmise de la om la om, atunci oare asta văzuseră el şi Matty, un nor de creaturi din astea minuscule, purtătoare de molime?

Nu avea sens. Nimeni nu mai susţinuse vreodată că văzuse norii aceia de creaturi. Cu siguranţă, Sherlock şi Matty n-aveau cum să fie singurii cărora le ieşise în cale. Altceva se petrecea aici.

Abia când căruţa se opri cu o hurducătură, îşi dădu seama că se afla în Farnham. Căruţaşul rămase nemişcat ca o statuie, aşteptând ca Sherlock să se dea jos, după care porni fără să se mai uite în spate, în timp ce băiatul încă mai scotocea prin buzunare după nişte mărunţiş, crezând că era cazul să îi plătească omului pentru osteneală.

Sherlock privi în jur. Recunoscu locurile: era strada principală care trecea prin centrul oraşului Farnham. În faţă zări o clădire mare, pătrăţoasă, din cărămidă roşie, înconjurată de arcade, despre care Matty îi spusese că era un depozit de grâne. Oraşul îşi vedea de treburile lui de zi cu zi; oamenii mergeau pe trotuare sau traversau strada, se opreau la vitrinele prăvăliilor sau la tarabele care vindeau produse de patiserie, discutând unii cu alţii sau văzându-şi de treburile lor. Un contrast mai puternic cu singurătatea întunecată a pădurii nici că se putea!

Poate că doar i se părea, dar pe la colţurile străzilor şi în faţa prăvăliiilor vedea cum se adunau grupuleţe de oameni. Păreau să aibă capetele plecate laolaltă, de parcă discutau în şoaptă, şi se uitau cu ochi bănuitori la fiecare trecător. Oare vorbeau despre faptul că era posibil să fie ciumă la ei în târg? Oare analizau chipul fiecărui trecător, căutând urme de bube umflate sau îmbujorarea specifică febrei?

Sherlock elimină repede de pe listă locurile unde l-ar fi putut găsi pe Matty. La ora asta, tarabele din piaţă mai aveau încă o oră sau două până să se închidă, aşa că nu prea erau şanse ca el să bântuie pe acolo, sperând să-i cadă în mână ceva fructe sau legume, şi nici nu mai erau trenuri până diseară, după cum apărea în mersul trenurilor, pe care-l învăţase pe dinafară, pentru cazul că n-ar mai fi suportat să stea la conacul Holmes. Presupuse apoi că Matty ar putea fi prin faţa vreunei cârciumi, sperând ca vreun beţiv să-i arunce un bănuţ.

Până la urmă, Sherlock înţelese că nu avea suficiente informaţii ca să îşi dea seama unde s-ar putea afla puştiul. Mycroft îl avertiza uneori: „Este o greşeală capitală să faci teorii fără dovezi, Sherlock”. Aşa că o luă pe străzi până ajunse la locul pe care i-l arătase Matthew: casa în care norul morţii se căţărase pe fereastră, sus pe zid şi peste acoperiş.

Clădirea părea abandonată. Uşile şi ferestrele erau ferecate bine, iar la intrare cineva bătuse în cuie un afiş. Sherlock presupuse că era un avertisment că înăuntru murise cineva de febră. Era tulburat de emoţii contradictorii: o parte din el voia să intre să arunce o privire, să vadă dacă erau şi acolo urme din praful galben, dar altă parte, mai instinctivă, era speriată.

În ciuda batistei îmbibate cu coniac pe care o avea mototolită în buzunar, nu voia să se expună pericolului de contaminare.

Deodată, uşa casei se întredeschise, şi Sherlock se ascunse în umbra unei porţi de peste drum. Cine era acolo? Oare cineva risca şi făcea curăţenie? Să se fi mutat cineva acolo sau poate că se întorseseră locatarii, indiferent de risc? Timp de câteva minute, uşa rămase nemişcată, şi Sherlock simţi – mai degrabă decât văzu – că, în întunericul din spatele uşii, pândea cineva. Se adânci şi mai tare în umbre, cu inima bubuindu-i, deşi nu ştia de ce.

În cele din urmă, uşa se deschise suficient cât să se strecoare prin ea un bărbat. Era îmbrăcat în nuanţe diferite de cenuşiu şi scrută strada în ambele sensuri înainte să iasă. Căra un săculeţ.

Iar mâna care ţinea gâtul săculeţului era acoperită de un praf fin galben.

Intrigat de praf şi de atitudinea omului, care sugera că nu voia să fie văzut părăsind casa, Sherlock îl privi cum o luă pe drumul care dădea în strada mare. Bărbatul făcu la stânga. Sherlock aşteptă câteva momente, apoi se luă după el. Nu ştia ce se petrecea, dar intenţiona să afle.

Chipul omului îi era ciudat de cunoscut.

Îl mai văzuse undeva. Avea o faţă îngustă, ca de nevăstuică, şi dinţi proeminenţi, îngălbeniţi de la tutun. Şi atunci îşi aminti: bărbatul se afla la gara Farnham când el şi Matthew fuseseră acolo. Încărca lăzi cu gheaţă într-o căruţă.

Traseul bărbatului îl duse dintr-o parte a târgului în cealaltă. Sherlock rămase în spatele lui, ascunzându-se în pragul uşilor sau în spatele oamenilor dacă i se părea că bărbatul întorcea capul. În cele din urmă, cel urmărit coti pe o alee lăturalnică, pe care Sherlock o recunoscu. Era cea pe care el şi Matty merseseră mai devreme, acolo unde fusese cât pe ce să-i calce trăsura în care se afla bărbatul ăla ciudat cu ochii rozalii.

Omul se furişă de-a lungul unui gard înalt de ciment, până la porţile de lemn pe care ieşise trăsura, şi ciocăni într-un ritm complicat, pe care Sherlock îl uită chiar în timp ce încerca să îl memoreze. Porţile se întredeschiseră, bărbatul intră, după care porţile se închiseră la loc înainte ca Sherlock să poată zări ce era înăuntru.

Băiatul se uită în jur, supărat. Îşi dorea foarte mult să arunce o privire peste gard ca să vadă ce era înăuntru, dar nu îşi dădea seama cum să facă asta. Toate erau legate între ele: cele două decese, norul zburător, praful galben, dar nu vedea firele care făceau aceste legături.

Răspunsurile pe care le voia puteau fi găsite în spatele acelor garduri, dar puteau la fel de bine să fie şi în China.

Soarele coborâse la asfinţit şi se făcuse roşu. Sherlock trebuia să se întoarcă la conacul Holmes, să se pregătească pentru cină. Nu avea multă vreme la dispoziţie. Disperat, se mai uită o dată împrejur. În spatele lui, la colţul gardului, o bucată

mare de ciment se fărâmiţase, din cauza loviturilor primite de-a lungul anilor de la căruţele şi roabele care treceau pe drum, dar şi din cauza ploilor. Cărămida ce ieşea la iveală de sub cimentul lipsă putea fi un punct de sprijin pentru piciorul lui Sherlock, ajutându-l să urce pe gard.

Merita să încerce.

Fără să mai stea pe gânduri, Sherlock se strecură lângă colţ şi privi în jur. Nu vedea ţipenie de om. Se întinse cât putu de sus, căutând cu degetele un spaţiu gol între două cărămizi, apoi râcâi cu piciorul drept ca să mai găsească unul. Când crezu că era gata, se avântă în sus. Muşchii picioarelor protestară din cauza efortului brusc, dar nu avea de gând să renunţe acum. Îşi aruncă mâna stângă cât mai sus şi simţi cum se agaţă de vârful gardului. Se ţinu strâns şi îşi duse piciorul stâng în sus, apoi îl târî în jos pe gard până se sprijini în ceva. Îşi schimbă greutatea de pe piciorul drept pe cel stâng, sperând că zidăria nu avea să se sfărâme sub el. Cărămida rezistă şi, în acelaşi timp, Sherlock se trase cu mâna stângă şi împinse cu piciorul stâng, apoi, ca prin minune, se trezi întins în vârful gardului, balansându-se primejdios, cât pe ce să cadă în curtea care se întindea sub ochii lui.

CAPITOLUL CINCI Din locul său de observaţie de pe gard, Sherlock vedea toată curtea. Nu se zărea nici un om. O clădire de lemn cu un singur etaj şi fără ferestre – mai degrabă un hambar – domina terenul, iar zona dimprejur fusese lăsată pradă mizeriei şi buruienilor. Între uşile imense de lemn ale clădirii şi porţi se vedeau nenumărate şanţuri făcute de roţi. Unele erau superficiale, doar nişte zgârieturi pe pământ, în timp ce altele erau adânci şi pline cu apă de la ploaia recentă. Sherlock trase concluzia că la hambar soseau căruţe sau cărucioare goale, care lăsau urmele superficiale, şi plecau încărcate cu ceva greu, ce le făcea să se cufunde mai adânc în pământul moale. Dar ce anume era depozitat sau fabricat în hambar? Să fi fost ceva legat de moartea bărbatului pe care îl văzuse Matty şi de praful galben?

Sherlock îşi trecu un picior peste gard, pregătindu-se să coboare, dar o mişcare bruscă îl făcu să se tragă rapid înapoi. Ceva negru şi iute alergă din umbrele din jurul clădirii într-un vârtej de picioare. Sherlock văzu un cap mare şi musculos, cu

urechi mici lăsate pe spate şi lipite de craniu, şi un trup mic, acoperit cu peri.

Câinele nu lătră la el, ci mârâi; un sunet profund şi scrâşnitor, ca un ferăstrău care taie un lemn tare. Din colţii dezveliţi picura salivă.

Alunecă şi se opri chiar sub locul unde stătea Sherlock întins, fixându-l cu privirea în timp ce patrula încoace şi încolo pe picioruşele ca nişte butuci, cu coada lăsată în jos.

Trebuia să intre în hambar. Acolo se afla un mister, şi Sherlock ura misterele nerezolvate. Dar câinele părea flămând şi antrenat să atace.

Se uită înspre partea cealaltă a gardului, pe unde se căţărase. Mai era vreo intrare?

Probabil că nu, iar câinele avea să-l urmărească, acum că-i prinsese mirosul. Se putea împrieteni cu el? Probabil că nu, cu siguranţă nu fără să coboare de pe gard, iar pedeapsa dacă dădea greş era prea cumplită ca s-o ia în calcul.

Putea găsi o cărămidă desprinsă sau o piatră mare s-o arunce în capul animalului, dar asta era inutil de brutal. Îl putea droga cumva? Îi trecu prin minte că s-ar putea duce înapoi în piaţa din Farnham, să cumpere o bucată de carne cu puţinii bani rămaşi, dar apoi ce avea să facă?

Verifică pământul de ambele părţi ale gardului, căutând ceva care să îl ajute. Acolo unde gardul se înfigea în pământ, aproape de porţi, observă ceva ce semăna cu o căciulă de blană abandonată. Era viezurele mort pe care îl văzuse mai devreme. Repede, mai mult căzu decât sări de pe gard şi alergă până la locul unde zăcea viezurele mort, încolăcit. Îl ridică.

Blana îi era uscată şi plină de praf şi era atât de uşor, de parcă scânteia de viaţă care se stinsese când murise ar fi avut o greutate fizică.

Mirosea dezgustător, a putrefacţie. Mormăind un fel de scuze, se aplecă uşor, îşi îndoi braţul şi azvârli viezurele peste zid. Membrele ţepene se întinseră când zbură, rotindu-se ca o morişcă. Dispăru în spatele cărămizilor, şi Sherlock auzi o bufnitură când lovi pământul. Câteva secunde mai târziu, distinse sunetul la care sperase: goana lăbuţelor pe pământ şi mârâitul câinelui care îşi înfipsese colţii în viezurele mort. Sherlock se căţără iute înapoi pe gard şi se uită în jos. Câinele ţinea viezurele cu labele din faţă şi îi scutura trupul încoace şi

încolo cu fălcile puternice, smulgând bucăţi din el. Când sări jos, câinele se opri brusc, bănuitor, apoi continuă să tragă de mortăciune. Fie se hotărâse că Sherlock era un prieten, pentru că îi dăduse o jucărie aşa de grozavă, fie îl păstra pentru mai târziu. Băiatul spera din tot sufletul că prima explicaţie era cea corectă.

Repede, înainte ca dulăul să sfâşie viezurele în bucăţi prea mici pentru a mai prezenta interes, traversă în fugă curtea până la hambar. Într-un perete era o uşă laterală pe care o întredeschise. Linişte şi întuneric. Mai împinse uşa puţin şi se strecură înăuntru, închizând-o în urma lui.

Avu nevoie de câteva clipe până să i se obişnuiască ochii cu întunericul, iar atunci văzu că spaţiul din interiorul hambarului era luminat prin lucarne. Lumina soarelui strălucea prin sticla murdară, trasând coloane piezişe care păreau să susţină acoperişul ca o schelă ireală.

Înăuntru mirosea a pământ vechi şi uscat şi a sudoare, dar, pe lângă aceste mirosuri, mai simţea unul, ceva dulce şi floral. În câteva locuri erau stive de cutii şi de lăzi, în partea cealaltă a hambarului, pe care câţiva bărbaţi le încărcau într-o căruţă. Cel pe care îl urmărise prin Farnham era unul dintre ei. Săculeţul de iută pe care îl avusese în mână era aruncat neglijent pe podea lângă el. La oiştea căruţei era înhămat un cal care rodea liniştit fân dintr-o desagă atârnată la gât. O altă căruţă era lăsată într-o parte a hambarului, cu oiştea în jos, pe pământ.

În apropiere se găsea o stivă dezordonată de lăzi goale de lemn, şi Sherlock se mişcă în linişte către ele şi se ascunse în spatele lor.

Privi cu atenţie cum bărbaţii puneau în căruţă ceea ce părea ultima încărcătură. Înjurau şi se îmbrânceau unii pe alţii în timp ce ridicau cutiile şi le urcau una câte una în căruţă. Judecând după mizeria de pe haine şi după sudoarea de pe feţe, se osteneau de ceva vreme în felul acesta.

Bărbatul pe care Sherlock îl urmărise prin Farnham ridică ultima ladă, apoi îşi frecă mâinile una de alta şi le şterse de jiletcă, de parcă muncise acolo toată ziua. Mâinile lui lăsară pete galbene în urmă când praful acela ciudat trecu pe materialul aspru. Unul dintre ceilalţi bărbaţi – un vlăjgan ras în cap, cu tatuaje care îi acopereau braţele până la încheieturi ca nişte

mâneci şi cu o lampă cu petrol aprinsă atârnată de o gaică a curelei – se uită mustrător la el.

— Ţi-a făcut plăcere plimbarea? întrebă el cu un interes batjocoritor.

— Hei, şi eu am muncit, răspunse primul.

— Care-i treaba la vizuina lui Wint?

Nou-venitul scutură din cap.

— Baronul avea dreptate, lua pe ascuns marfă de la noi şi încerca s-o vândă. Lângă pat avea mormane de jachete şi de pantaloni.

— Te-a văzut careva?

— Nimeni. Am fost ca un şobolan.

— Ai luat totul?

Bărbatul făcu semn înspre săculeţul de iută.

— Am strâns-o pe toată şi am pus-o acolo.

— Bine, azvârle şi ăla în căruţă.

Când nou-venitul se duse să ridice săculeţul, tovarăşul lui mai solid strigă după el:

— Ai dat foc la vizuina lui Wint?

Bărbatul clătină din cap.

— Nu era nevoie.

Vlăjganul ridică din umeri.

— O să îi explici asta baronului când o să-l vezi.

— Hei, Clem, nu mai avem nevoie de cealaltă, strigă un bărbat, arătând din cap spre căruţa de rezervă.

Vlăjganul se întoarse pe jumătate înspre gaşca de muncitori.

— Las-o aici, spuse el. Oricum nu credeam că o să avem nevoie de ea, dar baronului nu-i place să îşi asume riscuri. Un om precaut baronul ăsta. Se întoarse înapoi spre nou-venit şi arătă spre petele galbene de praf de pe jiletcă. Ai dat marfă pe tine. Şi vizuina lui Wint sigur e contaminată. Baronul o să vrea s-o ardă, la fel ca locul ăsta. Scapă de orice dovezi.

Nou-venitul se uită la jiletcă.

— Ce e chestia asta? întrebă el.

Tovarăşul lui rânji şi scoase un sunet ciudat, ceva între un fornăit şi un acces de tuse.

— Mai bine să nu ştii, spuse el.

Nou-venitul se uită la mâinile lui. Privi înapoi la vlăjgan şi se albi brusc la faţă.

— Hei, Clem, asta înseamnă că o să mi se întâmple şi mie ce i s-a întâmplat lui Wint?

Clem clătină din cap că nu.

— Nu, atâta timp cât te speli cum trebuie, aşa cum ne-a spus baronul.

Se uită la ceilalţi bărbaţi care stăteau la palavre, acum că toate cutiile fuseseră încărcate în căruţă.

— Gata, e vremea să plecăm. Martin şi Joe, voi cu căruţa. Ştiţi unde s-o duceţi.

Stouffer şi Flynn, voi vă duceţi după baron. Se întoarse către nou-venit. Denny, noi doi o să facem ordine pe aici. Ardem totul din temelii.

E aşa de mare locul ăsta, că nu se ştie ce poate rămâne în urmă.

Nou-venitul – Denny – privi în jur, în hambar.

— Chiar trebuie s-o facem? se văită el cu jale. Gândeşte-te cum am putea folosi locul ăsta după ce termină baronul cu el. Deschidem o prăvălie sau îl transformăm în cea mai mare cârciumă din zonă. Am putea avea fete care să cânte şi să danseze şi de toate. E tare păcat să-i dăm foc.

Mutra lui Clem se schimonosi într-o căutătură aprigă.

— Vrei tu să te duci şi să-i explici baronului planul ăsta? N-ai decât! Însă eu o să urmez instrucţiunile care mi s-au dat.

Denny păru să se facă mic sub privirea apăsătoare a lui Clem.

— Ziceam şi eu, dădu el înapoi.

Unul dintre cei de lângă căruţă ridică mâna să îi atragă atenţia lui Clem.

— Noi când suntem plătiţi? întrebă el.

— După ce livrăm marfa, mârâi Clem. Ne întâlnim mâine cu toţii la crâşma lui Molly. Iau eu banii de la baron şi îi împărţim atunci.

— Şi noi, de unde ştim noi că o să fii acolo? întrebă alt bărbat, dând să ridice mâna, apoi răzgândindu-se.

Clem îl puse la punct cu o privire.

— Fiin'că baronul ne cumpără tăcerea, ţii minte, şi pe-a ta, şi pe-a mea. Dacă tu nu-ţi iei banii şi te hotărăşti să spui cuiva ce facem noi aici, atunci baronul o să vină după mine, şi asta sigur nu-mi doresc. Toată lumea îşi primeşte plata, drept şi cinstit, bine?

Bărbatul încuviinţă din cap, îmbunat.

— Bun aşa.

Sherlock se trase şi mai tare în spatele lăzilor, în timp ce bărbaţii se împrăştiau; doi dintre ei urcară în căruţă, doi deschiseră uşile masive din lemn ca să iasă căruţa, Clem rămase în urmă să supravegheze totul, iar Denny stătea pe loc, cu un aer pierdut. Omul care mâna căruţa scoase un plescăit şi lovi dosul calului cu un băţ, iar acesta porni, cu botul tot în desaga cu fân.

Clem se duse către uşile mari de lemn, cu lampa atârnată la curea bălăngănindu-i-se pe lângă coapsă în timp ce se mişca. Fără să se întoarcă, făcu semn cu degetul mare către zona unde era ascuns Sherlock.

— Încuie uşa aia, mârâi el, şi ne vedem în faţă.

Când Danny o luă către locul în care se ascundea Sherlock, băiatului îi stătu inima în loc. Dacă venea pe după grămada de lăzi, avea să îl vadă mai mult ca sigur, caz în care Sherlock nu avea prea multe şanse de supravieţuire.

Îşi modifică poziţia, încordându-se, gata de fugă. Oare putea să ajungă la uşa laterală înainte să îl prindă Danny? Nu era sigur, dar altă soluţie nu prea avea.

Denny ajunse lângă cutii, învăluit în duhoarea de murdărie amestecată cu sudoare pe care o răspândeau hainele lui, şi Sherlock aruncă o privire rapidă înspre Clem, încercând să îşi dea seama dacă vlăjganul era suficient de aproape ca să îl ajute pe Denny să îl prindă.

Clem era deja aproape de uşile principale. Sherlock se dosi iute la marginea lăzilor. Când Denny trecu pe lângă el, băiatul se strecură înapoi în spatele grămezii. Dacă ar fi întors capul înainte să iasă, Clem l-ar fi ochit dintr-o privire, dar nu o făcu. Sherlock privi cu răsuflarea tăiată cum Clem dispăru în lumina strălucitoare de afară. Câteva momente mai târziu, una dintre uşi începu să se închidă; marginea de jos se târa pe pământ, şi balamalele ruginite scârţâiau.

Băiatul privi pe deasupra lăzilor. Denny tocmai verificase că uşa pe care intrase Sherlock era bine închisă şi era pe punctul de a trage zăvorul, ca să se asigure că nu poate intra nimeni. Imediat ce pleca, Sherlock putea să tragă zăvorul, să deschidă uşa şi să evadeze.

Denny ridică însă un lacăt de pe podea şi îl strecură printr-o gaură din zăvorul de sus, apoi printr-un inel de metal agăţat de cadrul uşii. Lacătul se închise cu un clinchet sumbru.

Cheia ieşi din broască, şi Denny o trase şi o băgă în buzunar. Apoi se întoarse, fluierând, şi traversă hambarul.

Lui Sherlock inima îi bătea să-i sară din piept şi palmele îi erau asudate. Privi scurt peste umăr la uşa încuiată cu lacăt. Părea solidă. Nu avea cum să iasă pe acolo, în nici un caz; adică nu în grabă şi nu fără să facă zgomot. Trebuia să aştepte până când Denny şi Clem plecau, să mai stea încă vreo cinci minute şi apoi să iasă pe unde ieşiseră şi ei.

Denny ajunse la ieşire tocmai când Clem împingea şi a doua uşă. Dreptunghiul de lumină care se vedea din curte se făcu tot mai îngust. Deveni o bară, o linie şi apoi nimic. Uşile se închiseră cu un pocnet surd.

Şi inima lui Sherlock se cufundă şi se întunecă în acelaşi mod în care o făcuse şi lumina când băiatul auzi sunetul inconfundabil al unei scânduri de lemn care era fixată la locul ei peste uşi. Nu mai era nici o ieşire!

Timp de câteva minute, îi auzi pe cei doi bărbaţi vorbind, dar nu înţelegea ce spuneau.

Se ridică iute, gata să se ducă spre intrare ca să vadă dacă putea distinge cuvintele, când un sunet brusc îl opri în loc.

Era sunetul lămpii cu petrol a lui Clem, care se izbea de uşi.

Sticla se sparse şi lichidul se scurse pe lemn. Urmă o clipă de linişte, întreruptă de un scrâşnet prevestitor de rele, când flăcările de la fitilul lămpii muşcară din lemnul îmbibat cu petrol.

Clem şi Danny dăduseră foc hambarului.

Panica ameninţa să îl copleşească pe Sherlock. Voia să fugă, dar nu ştia unde să se ducă, aşa că începu să tremure. Un gust metalic îi invadă gura şi inima îi bătea atât de tare, că îşi simţea pulsul în gât şi în tâmple. Timp de un minut sau poate chiar mai mult, nu se putu gândi la nimic, nu putu lega două idei într-un mod raţional, dar încetul cu încetul îşi înăbuşi panica, repetându-şi că trebuia să existe o cale de scăpare. Nu trebuia decât să îşi dea seama care era aceea. Simţi cum bătăile rapide ale inimii încetinesc treptat până la normal şi spasmele din picioare şi din braţe se potolesc.

Mirosul brusc de fum începu să umple hambarul. Printre scândurile din care erau făcute uşile, flăcări micuţe îşi pipăiau drumul spre interior, ca nişte degete curioase.

„Gândeşte”, îşi impuse el. „Gândeşte mai intens decât ai făcut-o vreodată în viaţă. „

Se uită cu atenţie prin hambar. Majoritatea cutiilor fuseseră luate de Clem şi de restul bărbaţilor, iar Sherlock tot nu ştia ce conţineau.

Lăzile după care se ascunsese erau încă stivuite lângă uşa laterală zăvorâtă, dar după felul în care se mişcaseră când dăduse peste ele, bănuia că erau goale.

Alergă într-o parte a hambarului şi se izbi cu umărul în peretele de lemn. Acesta se zgâlţâi în urma impactului, dar nu se îndoi şi nu se rupse. Încercă din nou. Nimic. Dacă avea de gând să îl spargă avea nevoie de un topor sau de un ciocan. De o unealtă. Nu de un umăr.

Disperat, se uită prin hambar după ceva ce i-ar putea folosi pentru a sparge peretele sau pentru a desface scândurile, şi privirea i se opri brusc pe căruţa de rezervă care fusese abandonată. Părea în stare bună, şi bărbatul acela, Clem, dăduse de înţeles că ar fi fost folosită dacă ar fi trebuit să ia mai multe cutii. Oare putea s-o folosească pentru a ieşi de acolo?

Oare putea măcar s-o clintească din loc?

Era un singur mod de a afla. Sherlock alergă până la ea şi apucă una dintre oiştile la care ar fi fost înhămat un cal ca să pună căruţa în mişcare. Oiştea grea se ridică uşor în mâinile lui. Încercă să tragă de ea, dar căruţa nu se urni.

Trase din nou, mai cu forţă, şi căruţa se mişcă un milimetru, dar cealaltă oişte era încă pe podea, şi eforturile lui Sherlock o împingeau tot mai adânc în noroi, împiedicând căruţa să se mişte din loc.

Logică. „Foloseşte logica! „ Dacă nu putea trage căruţa, poate reuşea să o împingă.

Sherlock abandonă oiştea şi se împinse cu toată greutatea în partea din faţă a căruţei, acolo unde era locul căruţaşului. Se mişcă! Toată căruţa se rostogoli câţiva centimetri mai în spate!

Mulţumind zeităţii care veghea asupra lui pentru faptul că misteriosul baron, oricine ar fi fost, le insuflase muncitorilor lui ceva din precauţia sa, şi aceştia nu numai că aduseseră o căruţă de rezervă, dar îi şi unseseră osiile, Sherlock făcu vreo câţiva

paşi în spate, după care se repezi spre căruţă, izbind cu putere umărul în lemn. Era acelaşi umăr cu care se împinsese în peretele hambarului şi simţi o săgeată de durere vie trecându-i prin braţ până în gât; căruţa se rostogoli câţiva metri în spate şi apoi se opri.

Îl usturau ochii de la fumul care i se vălătucea în faţă. Se întoarse şi văzu că flăcările îşi croiau drum pe uşi, către buiandrug. Cu siguranţă, porţile hambarului erau slăbite de foc şi ar fi fost locul ideal în care să intre cu căruţa ca să scape de acolo, dacă ar fi putut să o împingă suficient de departe şi de repede, dar pentru asta trebuia să o întoarcă pentru a ţinti către uşi; în plus, flăcările îl speriau. Singura lui şansă reală era să încerce să spargă zidul din spatele hambarului.

Ignorând durerea ascuţită care îi radia prin umăr, Sherlock îşi încordă mâinile pe partea din faţă a căruţei şi îşi împinse picioarele în pământul moale de pe podeaua hambarului, cu genunchii îndoiţi. Trupul îi era aproape orizontal şi îşi folosi toată energia de care dispunea – mai multă decât folosise vreodată jucând rugby pe terenurile de sport ale Şcolii pentru Băieţi Deepdene, mai multă decât folosise vreodată luptând în ringul de box din sala de gimnastică. Preţ de o clipă lungă cât o veşnicie, corpul îi păru suspendat între două obiecte imobile, dar apoi căruţa începu să se mişte.

Una dintre roţi i se prinse deodată în ceva – o piatră sau un dâmb de pământ – şi vehiculul ameninţă să se rostogolească la loc în poziţia iniţială, dar Sherlock îşi înfipse călcâiele în pământ şi împinse până când muşchii lui ţipară de durere. Roata căruţei trecu peste piedică, oricare ar fi fost, apoi începu să se rostogolească, mai lin, înapoi. Sherlock îşi modifică poziţia piciorului stâng, făcând un pas mare, după care îşi mişcă şi piciorul drept. Pământul îi oferea un punct de sprijin, iar el îşi concentra toată energia în încercarea de a împinge căruţa înainte, centimetru cu centimetru. În câteva secunde, trecu de la un târâş greoi la un pas domol, pe urmă la un mers mai rapid, apoi la alergare. Deodată, simţi cum ceva i se frânge în umăr când un tendon se prinse de un os ca o coardă de vioară ciupită de un deget. Braţul ameninţa să i se lase moale în jos, dar, cu simpla forţă a voinţei, îl ţinu strâns pe partea din faţă a căruţei şi, după câteva momente, senzaţia de durere cedă. Căruţa continua să se mişte. Nu îndrăznea să se uite cât de aproape de

peretele din spate se afla, de teamă ca nu cumva modificarea poziţiei să-i reducă din forţă şi căruţa să încetinească din nou. Nu putea decât să numere paşii: unu, doi, trei, patru, cinci, şase; fiecare mai rapid decât precedentul. Cu siguranţă, trebuia să fi ajuns la perete până acum, nu? În ceafă simţea căldura tot mai puternic, pe măsură ce focul cuprindea uşile în întregime.

Îşi vedea propria umbră produsă de lumina focului, conturată cu roşu şi tresărind dintr-o parte în alta.

Deodată, dosul căruţei lovi peretele din spate. Restul căruţei îl urmă, iar scândurile de lemn se frânseră în jurul ei şi cuiele care le ţineau laolaltă se smulseră cu scârţâituri dureroase. Pe lângă capul lui Sherlock trecură rafale de aer proaspăt, împingând fumul înapoi, dar alimentând focul. Roţile din spate se rupseră în lemnul peretelui, dar Sherlock văzu lumina zilei strălucind în jurul marginilor butucănoase ale căruţei. Se căţără pe bancheta căruţaşului, apoi ieşi în minunatul aer proaspăt şi la lumina soarelui.

În naivitatea lui, se aşteptase să găsească afară mulţimi de oameni şi brigada locală de pompieri cu pompe manuale şi cu găleţi, dar curtea era pustie. Până şi câinele fugise, probabil urmându-i pe tâlhari. Deşi hambarul fusese periculos de aproape de a se transforma într-un infern, pe dinafară flăcările abia se distingeau pe fundalul unui cer strălucitor şi numai o dâră subţire de fum urca în sus, cam cât ar scoate un foc de sobă. Până la urmă, avea să observe cineva şi să facă şi cercetări, dar nu prea curând.

Porţile erau închise, şi Sherlock presupuse că tâlharii le încuiaseră cu lanţuri şi cu lacăte. Dăduseră dovadă de o precauţie similară în aproape tot ce făcuseră. Ignoră porţile şi se uită împrejur, spre gard, după un loc potrivit pe unde să se caţăre ca să treacă de partea cealaltă.

Interiorul era din cărămizi netencuite, aşa că nu avu probleme să se cocoaţe până sus.

Se opri pe gard şi privi în urmă către hambar. Focul începea deja să muşte din acoperiş şi grinzile erau în flăcări. Trebuia să plece cât mai repede de acolo.

Sherlock coborî de pe gard, aproape prăbuşindu-se, şi se îndepărtă şchiopătând.

Continuă să meargă până când avu senzaţia că aveau să-i explodeze plămânii, în timp ce muşchii picioarelor îl implorau să se oprească.

Se prăbuşi lângă un zid scund din piatră şi se lăsă în voia oboselii şi a panicii, contra cărora i se păruse că luptase o veşnicie. Înghiţea aerul cu lăcomie, iar pieptul, braţele şi picioarele îi căzuseră pradă tremurului care se adunase în el.

După o vreme, se simţi destul de puternic încât să îşi ridice mâinile în faţa ochilor. Pielea era julită şi plină de sânge şi în palme avea aşchii pe care nici măcar nu le simţise. Le scoase una câte una, lăsându-şi mâinile pline de picături de sânge.

Depusese atâta efort, îndurase atâtea pericole şi până la urmă ce aflase? Dacă moartea bărbatului din casa din Farnham era un accident, atunci era un accident provocat de un fel de activitate infracţională. Mortul furase ceva de la tovarăşii lui, şi acel ceva îi adusese moartea. Tâlharii împachetaseră acel ceva în cutii şi îl duseseră de-acolo într-un loc necunoscut, dând foc hambarului pentru a-şi acoperi urmele. Şi toate astea fuseseră făcute la comanda unui „baron” misterios.

Abia atunci Sherlock îşi aminti de momentul când stătuse prima dată la porţile care duceau în curtea aceea, când el şi Matty aproape că fuseseră călcaţi de trăsură. Bărbatul din trăsură – cel cu pielea albă şi ochii rozalii – oare el era baronul? Şi, dacă da, ce anume punea la cale?

Băiatul observă dintr-odată că se lăsa întunericul. Soarele aproape apusese şi nu numai că trebuia să se întoarcă la conacul Holmes, dar trebuia să se spele şi să îşi schimbe hainele din nou, înainte ca doamna Eglantine să observe că se întâmplase ceva. Pentru o clipă, se gândi că terminase cu necazurile pe ziua aceea, dar îşi dădu seama cu inima strânsă că mai avea de înfruntat şi altele.

CAPITOLUL ŞASE Sherlock fu cât pe ce să rateze micul dejun a doua zi. Aventurile din ziua precedentă îl obosiseră şi îl răniseră, iar capul îi zvâcnea în acelaşi ritm cu inima. Avea un nod în piept şi îl ustura gâtul, probabil din cauza fumului pe care îl inhalase. Nu ajunsese la cină, dar mătuşa lui avusese grijă să-i păstreze un platou cu mezeluri şi brânză. Sigur fusese mătuşa lui; doamna Eglantine nu s-ar fi deranjat, cu siguranţă.

Petrecuse toată noaptea agitat între somn şi trezie, alunecând între vise şi amintiri, până când nu le mai putuse deosebi unele de altele.

Se cufundase într-un somn profund, fără vise, chiar când urca soarele pe cer, iar gongul bătut de una dintre servitoare îl trezi brusc şi constată că avea la dispoziţie doar zece minute să se pregătească pentru ziua respectivă.

Din fericire, o altă servitoare îi lăsase un lighean cu apă în cameră fără să-l deranjeze. Se spălă pe faţă, îşi perie dinţii cu o pudră cretoasă, cu aromă de scorţişoară, pe care o presără pe periuţa lui de dinţi cu mâner din os şi peri de mistreţ, apoi se îmbrăcă repede. Trebuia să se asigure că îi spală cineva hainele, căci începea să rămână fără schimburi curate.

Se uită la ceasul cu pendulă din hol în timp ce alerga pe scări. Era şapte.

Intră în goană în sufragerie, ignorând privirea sumbră a doamnei Eglantine, şi se servi cu pilaf englezesc de pe masa lungă, cu farfurii şi vase, care ocupa o latură a încăperii.

Pilaful englezesc era un amestec gustos de orez, ou şi eglefin3 afumat pe care nu-l mai mâncase înainte să vină la conacul Holmes, dar care începea să îi placă destul de mult. Făcu tot posibilul să evite contactul vizual cu cei din jur şi îşi îndesă mâncarea în gură atât de repede, că abia îi simţea gustul. Era mort de foame: evenimentele din ziua precedentă îl sleiseră, şi acum trebuia să-şi recapete forţele. Unchiul Sherrinford citea o broşură religioasă în timp ce mânca, iar mătuşa Anna vorbea de una singură, aşa cum făcea mereu. Din ce îşi dădea Sherlock seama, fiecare gând care îi trecea prin minte acestei femei era imediat redat în cuvinte, indiferent că era important sau nu.

— Sherlock, spuse unchiul lui, ridicând privirea din articolul pe care îl citea, am înţeles că ai fost implicat într-un incident nefericit ieri.

Pe barba lungă avea urme de terci de ovăz.

Preţ de o clipă, Sherlock înlemni, întrebându-se de unde ştia unchiul lui despre hambar şi despre incendiu, dar pe urmă îşi dădu seama că Sherrinford se referea la cadavrul bărbatului pe care el şi cu Amyus Crowe îl găsiseră în pădure.

— Da, unchiule.

— Bărbatul, născut din femeie, are viaţa scurtă, intonă Sherrinford, şi plină de nefericire. Se ridică şi este secerat ca o floare; este trecător ca o umbră şi nu rămâne veşnic pe pământ. Fixându-l pe Sherlock cu o privire pătrunzătoare, continuă: În miezul vieţii noastre suntem aproape de moarte: la cine să căutăm ajutor dacă nu la Tine, Domnul Dumnezeul nostru, care eşti nemulţumit pe drept de păcatele noastre?

Neştiind ce să răspundă, Sherlock se mulţumi să dea din cap de parcă ar fi ştiut exact la ce se referea unchiul său.

— Ai dus o viaţă liniştită cu fratele meu şi soţia lui, spuse Sherrinford. Poate că realitatea morţii a trecut pe lângă tine până acum, dar este o parte normală din planul lui Dumnezeu.

Nu o lăsa să te îngrijoreze. Dacă vrei să vorbeşti despre asta, uşa biroului meu e mereu deschisă pentru tine.

Sherlock era mişcat de faptul că unchiul Sherrinford încerca, în felul lui, să ajute.

— Mulţumesc, zise el. Omul pe care l-am găsit lucra aici, pe moşie?

— Cred că era grădinar, spuse Sherrinford.

Nu pot spune că îl cunoşteam, dar el şi familia lui vor fi amintiţi în rugăciunile noastre. Şi cei aflaţi în întreţinerea lui vor fi sprijiniţi financiar.

— Era nou, interveni mătuşa Anna. Abia se angajase la noi, dacă nu mă înşel. Înainte lucra în Farnham, la o fabrică de îmbrăcăminte, proprietatea unui conte sau a unui viconte – sau a cuiva din aristocraţie. Referinţele lui erau excelente…

— Cum a murit? întrebă el, în timp ce mătuşa lui continuă să monologheze singură, încet.

— Acesta nu este, scârţâi doamna Eglantine din locul în care stătea, lângă bufetul cu mâncare, un subiect potrivit pentru a fi discutat la micul dejun.

Sherlock se uită la ea, surprins de îndrăzneala cuvintelor, dar şi de faptul că unchiul şi mătuşa lui nu o dojeneau. Pentru o servitoare, era foarte îndrăzneaţă. Îşi aminti avertismentul lui Mycroft – „nu este prietenă a familiei Holmes” – şi se întrebă dacă nu era ceva mai mult la doamna Eglantine şi la prezenţa ei în casă decât crezuse iniţial.

— Băiatul este curios, spuse Sherrinford, fixându-l pe Sherlock cu o privire aruncată de sub sprâncenele stufoase. Eu încurajez curiozitatea. Aceasta şi sufletele noastre nemuritoare

ne fac diferiţi de animale. Se întoarse înspre Sherlock şi continuă: Trupul a fost ridicat de medicul local, care a trimis o telegramă legistului din North Hampshire. Este sarcina lor să se pronunţe asupra cauzei decesului, dar, din câte am înţeles, faţa şi mâinile bărbatului prezentau băşici specifice varicelei sau ciumei bubonice.

Scutură din cap, încruntat. Ultimul lucru de care avem nevoie pe aici este o epidemie de febră de vreun fel. Doctorul va fi foarte presat să rezolve situaţia dacă se mai îmbolnăveşte cineva. Din câte am înţeles, unii dintre negustori îşi strâng deja tarabele şi se mută în altă parte. Panica se împrăştie mai rapid decât boala. Farnham există datorită comerţului – oi, grâne, lână şi aşa mai departe. Dacă acest comerţ se mută în alt oraş, atunci prosperitatea târgului va scădea, ba chiar va dispărea de tot.

Sherlock privi la farfuria din faţa lui.

Mâncase destul pilaf cât să reziste o vreme şi voia să se întoarcă în Farnham, să vadă dacă nu-l găsea pe Matty.

— Pot să mă retrag, domnule? întrebă el.

Unchiul lui încuviinţă din cap şi încheie:

— Amyus Crowe m-a rugat să îţi spun că se întoarce la ora prânzului ca să continuaţi studiile. Să fii înapoi până atunci.

Era posibil ca şi mătuşa lui să fi strecurat un răspuns în monologul ei continuu, dar era greu de spus. Sherlock se ridică şi se îndreptă spre uşă, însă un gând apărut brusc îl opri.

— Mătuşă Anna? se adresă el, făcând-o pe femeie să-şi ridice privirea. Aţi spus cumva că bărbatul care a murit lucrase înainte pentru un conte sau un viconte?

— Aşa este, drăguţule, răspunse ea. De fapt, îmi amintesc că…

— Se poate să fi fost un baron?

Ea se opri un moment şi se gândi.

— Cred că ai dreptate. Era un baron. Am scrisoarea pe undeva. A fost acum…

— Îţi aminteşti numele lui?

— Maupertuis, preciză mătuşa Anna. Se numea baronul Maupertuis. Ce nume ciudat, m-am gândit eu atunci. Evident, franţuzesc.

Sau posibil belgian. Nu a scris el însuşi referinţele, desigur; au fost scrise de…

— Mulţumesc, spuse Sherlock şi plecă în timp ce ea continua să vorbească.

Se cutremură când intră în hol. Sigur nu era o coincidenţă asta, nu? Doi bărbaţi morţi, amândoi ucişi în aparenţă de acelaşi lucru, unul dintre ei asociat cu o gaşcă de tâlhari care lucrau la un depozit din Farnham deţinut de un „baron” misterios, iar celălalt care plecase recent din slujba unui „baron Maupertuis”. Nu puteau fi doi baroni implicaţi în povestea asta, nu? Proprietarul depozitului, bărbatul ciudat pe care Sherlock şi Matty îl văzuseră plecând în trăsură, acela trebuia să fie baronul Maupertuis.

Şi, dacă bărbatul al cărui cadavru îl descoperiseră Sherlock şi Amyus Crowe în pădure lucrase anterior pentru baronul Maupertuis într-o fabrică de îmbrăcăminte, atunci probabil că era vorba despre fabrica din hambarul din Farnham. Oare asta însemna că lucrurile pe care Wint, acum mort, le furase din hambar – lucrurile despre care Clem şi Denny discutaseră

— Erau, de fapt, haine?

Lui Sherlock i se părea că o mulţime de piese de puzzle care până acum îi pluteau în minte se potriveau brusc. Imaginea nu era clară încă – mai lipseau câteva piese – dar, într-un mod ciudat, toate începeau să aibă sens.

Acum, că ştia despre fabrică, despre haine, despre baron şi despre morţi, Sherlock putea face câteva deducţii bazându-se pe informaţiile pe care le avea. Nu erau numai presupuneri, putea emite câteva teorii posibile. De exemplu, cei doi bărbaţi asociaţi cu fabrica de îmbrăcăminte muriseră, aparent, de varicelă sau de ciumă. Oare asta însemna că hainele erau cumva contaminate? Sherlock ştia, din ceea ce citise în ziarele tatălui său, că majoritatea ţesăturilor erau fabricate în oraşele industriale din nordul Angliei, din Scoţia şi din Irlanda, dar că o parte erau importate din străinătate. Mătasea provenea din China, şi probabil că din India se aduceau muselină şi bumbac. Poate că un transport care sosise întrun port britanic dintr-una din aceste ţări străine fusese contaminat de o boală sau infestat cu insecte purtătoare de boală, iar muncitorii din fabrică fuseseră infectaţi. Era o explicaţie posibilă, şi Sherlock simţi o apăsare, nevoia de a spune cuiva. Primul lui gând fu să îi relateze totul unchiului său, dar respinse imediat ideea.

Sherrinford Holmes era adult, dar nu părea foarte conectat la lumea asta, şi probabil ar fi respins din start teoriile lui Sherlock. Băiatului i se strânse inima o clipă. Cine mai era?

Şi apoi îşi aminti de Mycroft. Putea să pună totul pe hârtie şi să îi trimită scrisoarea fratelui său. Acesta lucra pentru guvernul britanic. Sigur ştia ce să facă.

Simţi cum nodul din piept îi slăbeşte puţin la gândul că se putea încrede în Mycroft, dar apoi se întrebă cum ar reacţiona acesta. Şiar abandona munca şi ar da fuga la Farnham, să se ocupe de investigaţie? Ar trimite armata?

Cel mai probabil, avea să-i expedieze o telegramă unchiului Sherrinford, lucru care îl întorcea pe Sherlock de unde plecase.

Ieşi din casă în lumina dimineţii, oprinduse un moment să-şi umple plămânii cu aer. Se simţea mirosul de fum de lemn şi de fân proaspăt cosit şi izul vag de mucegai al berăriei din Farnham. Soarele tocmai se ridica deasupra copacilor, şi, în lumina lui, frunzele conturate cu auriu aruncau pe pajiştea din faţa casei umbre ca nişte degete întinse.

Dar mai era o umbră acolo; una mişcătoare. O urmări peste pajişte până la zidul care separa casa şi proprietatea de drum.

Acolo, de partea cealaltă a zidului, se afla o siluetă pe un cal. Părea să se uită el. Când Sherlock ridică mâna să îşi protejeze ochii de strălucirea soarelui, călăreţul dădu pinteni calului, luând-o pe drum şi dispărând în spatele unui gard viu înalt.

Sherlock se duse către porţile principale.

Călăreţul şi calul său dispăruseră, dar dacă era norocos poate găsea vreo urmă de copită sau ceva ce scăpase călăreţul, care l-ar putea ajuta să-l identifice.

Nu erau nici o urmă de copită şi nici un obiect căzut, dar Sherlock îl găsi pe Matthew Arnatt aşezat jos lângă porţi. Avea două biciclete.

— De unde ai făcut rost de astea? întrebă Sherlock.

— Le-am găsit. M-am gândit că poate vrei să dai o tură. E mai uşor decât pe jos şi putem să mergem în mai multe locuri.

Sherlock se uită la el preţ de o clipă.

— De ce?

Matty ridică din umeri.

— N-am altceva de făcut. Se opri, apoi privi în altă parte. M-am gândit să ridic ancora, să cobor cu barca pe canal, dar asta ar însemna să o iau de la capăt, să caut locuri de unde să fac rost de mâncare şi alte alea. Măcar aici cunosc câţiva oameni. Te ştiu pe tine.

— În regulă. Mi-ar prinde bine puţină mişcare. Am muşchii înţepeniţi după ziua de ieri.

— Ce s-a întâmplat ieri?

— Îţi spun în timp ce ne plimbăm.

Sherlock privi în zare pe drumul care trecea pe lângă porţi.

— Ai văzut pe cineva călare care a trecut pe aici şi s-a oprit un pic?

— Mda. Au trecut de mine şi s-au oprit acolo, zise el şi făcu semn cu capul înspre locul în care Sherlock îl văzuse pe călăreţ. Păreau că se uită la ceva, apoi au plecat.

— I-ai recunoscut?

— Nu i-am băgat în seamă. Contează?

Sherlock clătină din cap.

Pedalară împreună pe drumul care ducea spre Farnham, în direcţia opusă celei în care o luase călăreţul. Trecuse ceva vreme de când Sherlock nu mai mersese pe o bicicletă şi se trezi că se clătina în timp ce îl urma pe Matty, dar dură doar câteva minute până să îşi recapete îndemânarea şi să-l prindă din urmă. În timp ce pedalau, unul lângă altul, pe drumuri umbrite unde copacii se aplecau pentru a forma o arcadă deasupra capetelor lor şi pe lângă câmpuri pline de flori de un galben strălucitor, îi povesti lui Matty despre cele întâmplate cu o zi în urmă, despre bărbatul pe care îl urmărise de la casa unde Matty văzuse norul ciudat, despre hambar, despre căruţa plină de cutii şi despre incendiu. Prietenul lui îi tot punea întrebări şi Sherlock revenea şi repovestea bucăţi din întâmplare, divagând ca să explice alte lucruri şi, de regulă, fără să ajungă la subiect.

Nu avea un talent înnăscut la povestit şi, pentru un moment, îşi dori să poată cineva să îi ia faptele direct din cap şi să le înşire într-un mod care să aibă sens.

— Ai avut noroc că ai scăpat cu viaţă, spuse Matty când Sherlock termină de povestit.

Eu am lucrat la o brutărie acum câteva luni. A ars până în temelii. Am avut noroc să scap cu viaţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sherlock.

Matty dădu din cap.

— Brutarul ăla era un prost. Şi-a aprins un chibrit pentru pipă tocmai când desfăcea sacii cu făină.

— Şi ce-are a face asta cu focul?

Matty îl privi ciudat.

— Credeam că toată lumea ştie că făina care pluteşte prin aer e ca un explozibil. Dacă un fir de făină ia foc, atunci se împrăştie la restul într-o secundă, ca o scânteie care sare de la una la alta. Toată brutăria s-a făcut praf şi pulbere. Eu am avut noroc: eram în spatele unei mese în momentul ăla. Şi, chiar şi aşa, a durat o lună de zile până mi-a crescut părul la loc.

Şi acum ce ai de gând să faci?

— Ar trebui să îi spunem poliţistului din oraş, propuse Sherlock. Dar, chiar în timp ce cuvintele îi ieşeau pe gură, îşi dădu seama că nu era o idee bună. Două cadavre, un nor ciudat aducător de moarte, un praf galben misterios şi nişte tâlhari care dăduseră foc la un hambar – prea semănau a scorneli de copil cu imaginaţie.

Deşi jumătate din poveste putea fi verificată cu fapte – chiar muriseră doi bărbaţi şi rămăşiţele 173/519 carbonizate şi fumegânde ale hambarului aveau să fie tot acolo o vreme – restul era mai degrabă o adunătură de presupuneri fantastice şi de deducţii vagi care fuseseră ţesute la un loc pentru a umple golurile.

Se uită la chipul lui Matty şi îşi dădu seama că şi el se gândea la acelaşi lucru.

Strânse din buze, supărat. Nu cunoştea pe nimeni în zonă care să-l ajute, iar cei pe care îi cunoştea şi ar fi putut să îl ajute nu erau în preajmă. Era un paradox.

După care îşi aminti de silueta impunătoare a lui Amyus Crowe şi îl cuprinse un sentiment de uşurare, îndepărtând norul de nesiguranţă care se adunase în jurul lui, la fel cum apa rece ar curăţa praful şi noroiul de pe o piatră. Crowe părea în stare să discute cu tinerii de la egal la egal şi mintea lui lucra în mod logic, folosind dovezile ca nişte trepte spre concluzii, în loc să sară direct la ele. El era singura persoană care i-ar crede.

— Îi vom spune lui Amyus Crowe, decise el.

Matty păru bănuitor.

— Tipul ăla mare, cu vocea ciudată şi părul alb? întrebă el. Eşti sigur?

Sherlock încuviinţă din cap hotărât.

— Sunt sigur. Apoi simţi cum se dezumflă şi îi pică faţa. Dar nu ştiu unde locuieşte. Va trebui să aşteptăm până vine acasă la unchiul meu. Ori să-l întrebăm pe unchiul meu unde e.

Matty clătină din cap.

— Are o casă închiriată la marginea oraşului. Era casa pădurarului. Cred că putem ajunge acolo pe biciclete în jumătate de oră. Văzând expresia mirată a lui Sherlock, adăugă: Ce e?

Ştiu unde stă mai toată lumea. Asta mă ajută să fac rost de mâncare la orice oră din zi. Trebuie să ştiu cum funcţionează un loc ca ăsta – unde locuiesc oamenii, unde lucrează, unde e piaţa, unde sunt depozitate grânele, unde e posibil să fie poliţistul dimineaţa, la prânz şi seara şi care livezi sunt păzite şi care nu. E o chestie de supravieţuire.

„Observaţia”, se gândi Sherlock, amintindu-şi ce îi spusese Amyus Crowe. Până la urmă, totul se reducea la observaţie. Dacă aveai suficiente fapte, puteau să deduci aproape tot restul.

Şi asta era problema cu cele două cadavre şi cu norul aducător de moarte; nu existau suficiente fapte.

Cei doi băieţi pedalară prin oraş, evitând răscrucile principale, unde se îngrămădea lumea. Drumul se termină aproape înainte să înceapă, iar mintea lui Sherlock încă mai fierbea, plină cu un amestec bogat de fapte, presupuneri şi ipoteze, când opriră la căsuţa cu pereţi din piatră unde Matthew susţinea că locuia Amyus Crowe.

O mişcare laterală îi atrase atenţia lui Sherlock. Privi într-acolo şi observă un armăsar care păştea iarbă pe un câmp. Un armăsar negru, cu o pată maronie pe gât.

Acelaşi armăsar pe care îl mai văzuse de două ori, de fiecare dată cu o siluetă misterioasă în şa, privindu-l.

Simţi cum îi trece un fior prin braţe şi prin piept şi i se făcu pielea de găină. Ce se petrecea acolo?

Matty rămase în urmă, aşteptând la poartă, în timp ce Sherlock traversa grădina din faţa casei. Băiatul se întoarse şi îl privi întrebător. Pe chipul tovarăşului său se aşternu o expresie sumbră.

— Eu aştept aici, hotărî el.
— Ce s-a întâmplat?
— Nu-l cunosc pe individul ăsta. Poate nu mă place.
— O să îi zic eu că eşti de treabă. Că eşti de încredere. Îi spun că eşti prietenul meu.
Când cuvântul „prieten” îi ieşi de pe buze, Sherlock se simţi luat prin surprindere.
Presupusese că Matty îi era prieten, dar gândul acesta îl nedumerea. Nu mai avusese niciodată prieteni, cu siguranţă nu la şcoală, şi nici măcar în casa familiei lui – locul pe care îl considera acasă. Copiii de acolo aveau tendinţa să evite casa celor pe care îi considerau superiorii lor din punct de vedere social – „moşierimea” – şi Sherlock îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului singur. Nici măcar Mycroft nu fusese altceva decât o prezenţă liniştitoare, care stătea în biblioteca tatălui lor, citind din vasta colecţie de cărţi pe care familia lor le adunase de-a lungul câtorva generaţii. Uneori, Sherlock îl lăsa pe Mycroft acolo după micul dejun şi îl găsea tot acolo şi la cină, fără să-şi fi schimbat poziţia, singura diferenţă fiind că teancul de cărţi necitite era mai mic, iar cel de volume citite – mai mare.
— Nu contează, se împotrivi Matty.
Rămân afară.
Lui Sherlock îi trecu prin minte un gând.
— Afară, repetă el. Îţi place să stai în spaţiu deschis, nu? De când te-am cunoscut, nu te-am văzut niciodată într-un spaţiu închis.
Expresia sumbră a lui Matty se accentuă şi băiatul întoarse capul fără să îl privească pe Sherlock în ochi.
— Nu-mi plac zidurile, murmură. Nu-mi place să nu am pe unde fugi decât pe o uşă după care nu ştiu ce mă aşteaptă.
Sherlock încuviinţă din cap.
— Înţeleg, zise el cu blândeţe. Nu ştiu cât voi sta. Poate ne vedem când ies. Presupunând că e cineva acasă.
Privi scurt la armăsarul negru care continua să smulgă şi să mestece smocuri de iarbă, apoi ciocăni ferm la uşă.
Când întoarse capul, Matty dispăruse, la fel şi bicicleta lui.
Uşa se deschise după câteva momente.
Sherlock avea capul uşor îndreptat în sus, aşteptându-se ca în prag să apară Amyus Crowe, şi, pentru o clipă, spaţiul gol îl nedumeri. Coborî apoi privirea şi simţi cum îi tremură inima

când se opri pe chipul unei fete înalte cam cât el. Era îmbrăcată în negru şi, în umbra holului, chipul ei părea să plutească în spaţiu.

— Eu… îl caut pe domnul Crowe, bâigui, simţind cum roşeşte auzindu-şi vocea tremurată.

Îşi dorea cu disperare să pară încrezător şi nepăsător, la fel cum reuşea Mycroft fără efort.

— Tata nu e acasă, îl informă fata. Vocea ei avea acelaşi ton nazal ca al lui Amyus Crowe – un accent american? – făcând ca propoziţia să sune mai degrabă thaata nu e hacasă. Accentul acela îi dădea un farmec exotic. Pot să îi spun cine l-a căutat?

Sherlock îşi dădu seama că nu-şi putea lua ochii de la ea. Era cam de aceeaşi vârstă cu el. Părul lung, roşcat-auriu, îi cădea în inele şi cârlionţi în jurul umerilor ca o cascadă de aramă care loveşte stâncile, aruncând în sus stropi.

Ochii ei aveau o nuanţă de violet pe care Sherlock nu o mai văzuse decât la florile de câmp, iar pielea îi era bronzată şi pistruiată, de parcă petrecea mult timp în aer liber.

— Mă numesc Sherlock, se prezentă el.

Sherlock Holmes.

— Tu eşti puştiul pe care îl meditează.

— Nu sunt un puşti! Am aceeaşi vârstă ca tine, o contrazise el cu tot curajul pe care şi-l putuse aduna.

Ea ieşi în lumina soarelui, şi Sherlock văzu că purta pantaloni strâmţi de călărie, mai potriviţi pentru un băiat decât pentru o fată, şi o cămaşă din bumbac care îi scotea în evidenţă forma pieptului.

— O să-l anunţ pe tata că ai fost aici, continuă ea de parcă el n-ar fi zis nimic. Cred că sa dus acasă la unchiul tău, să te caute. Se aştepta să te vadă azi.

— Am fost ocupat, se trezi Sherlock că îi explică. Deodată, îi veni o idee, date fiind ţinuta ei de călărie şi calul din padocul din apropiere. Tu m-ai urmărit! exclamă el fără să se gândească, simţind un val brusc de ruşine şi de vulnerabilitate.

— Nu te umfla în pene, i-o trânti ea. Team văzut de vreo două ori în timp ce călăream, atâta tot.

— Şi încotro călăreai? Nu e nimic dincolo de conac, doar câmp deschis.

— Atunci încolo mă duceam. Ridică din sprânceană. Tu călăreşti?

Sherlock clătină din cap.

— Ar trebui să înveţi. E amuzant.

Amintindu-şi de silueta pe care o văzuse în zare, spuse:

— Călăreşti ca un bărbat.

— La ce te referi?

— Când călăresc, femeile stau pe o parte în şa, cu ambele picioare de aceeaşi parte a calului. Se numeşte călărit pe o parte. Tu călăreşti ca un bărbat, cu câte un picior de fiecare parte a calului.

— Aşa am fost învăţată, replică ea furioasă. Oamenii de aici râd de mine pentru felul în care călăresc, dar, dacă aş călări aşa cum vor ei, atunci aş cădea sau n-aş putea merge decât în trap uşor. Ţara asta e ciudată. Nu e ca acasă.

Trecu de el, trăgând uşa după ea, şi se îndreptă către padoc. Îi privi spatele care se îndepărta.

— Cum te numeşti? strigă Sherlock.

— De ce vrei să ştii?

— Ca să nu mă gândesc mereu la tine ca la „fiica lui Amyus Crowe”.

Ea se opri şi vorbi fără să se întoarcă:

— Virginia, spuse ea. E un loc din America. Un stat de pe coasta de est, aproape de Washington D. C.

— Am auzit de el. E aproape de Albuquerque?

Ea se întoarse, şi pe chip avea întipărită o expresie de dispreţ combinat cu amuzament.

— Nici pe departe! E la mii de kilometri distanţă. Virginia are păduri şi munţi, iar Albuquerque e în mijlocul deşertului. Deşi sunt şi acolo munţi.

— Dar veniţi din Albuquerque.

Ea încuviinţă din cap.

— De ce aţi plecat de acolo?

Virginia nu răspunse. În schimb, se întoarse şi continuă să meargă înspre padoc. Sherlock o urmă, simţindu-se ca o marionetă trasă de sfori, incapabil să dea ascultare propriilor dorinţe. Privi în jur, sperând că Matty nu era acolo să vadă ce se întâmpla, dar băiatul şi bicicleta se făcuseră nevăzuţi.

— Nu vrei să spui cuiva unde pleci? o întrebă el pe Virginia când aceasta puse piciorul în scară, urcând pe cal.

Mâna ei îi mângâia coama.

— Nu e nimeni acasă, îi strigă. Tata e plecat, îţi aminteşti?

— Şi mama ta? întrebă el. Felul în care expresia ei se schimbă într-una dură, dar, în mod ciudat, fragilă totodată îl făcu să-şi dorească săşi retragă cuvintele.

— Mama a murit, vorbi ea cu o voce lipsită de orice inflexiune. A murit pe vas, când traversam Atlanticul către Liverpool. De asta urăsc ţara asta, urăsc să fiu aici. Dacă n-am fi venit aici, ea ar fi fost în viaţă.

Cu o smucire scurtă a hăţurilor, întoarse calul şi plecă la trap. Sherlock o privi cum se îndepărta, ruşinat de durerea de pe chipul ei şi furios pe el însuşi că i-o provocase.

Când se întoarse în cele din urmă, îl găsi pe Amyus Crowe aşteptând răbdător la capătul aleii, sprijinit în baston. Se uita direct la Sherlock.

— Văd că ai cunoscut-o pe fiica mea, spuse el în cele din urmă. Accentul lui, la fel ca al Virginiei, făcea ca vorbele să sune ca vhăd că hai cunoscut-o pe fhiica mhea.

— Nu a părut impresionată de mine, recunoscu Sherlock.

— Ea nu e impresionată de nimeni. Îşi petrece timpul călărind prin ţinut, îmbrăcată ca un băiat. Gura i se schimonosi într-o grimasă. Nu pot spune că o învinovăţesc. Mutarea de la Albuquerque în Anglia a fost de-ajuns s-o deprime pe biata copilă, darămite…

Se opri brusc, şi Sherlock avu impresia că mai intenţionase să spună ceva, dar se răzgândise la timp.

— Voiai să mă vezi cu privire la ceva anume sau căutai doar ocazia să mai iei o lecţie?

— De fapt, spuse Sherlock, ar fi ceva. Îi povesti pe scurt lui Crowe ce se întâmplase în Farnham – bărbatul cu praful galben, hambarul, incendiul. Spre sfârşit, o lălăi puţin, conştient de faptul că mărturisea că făcuse ceva ce putea fi considerat infracţiune dacă priveai dintr-un anume punct de vedere – şi, văzând expresia de pe chipul lui Crowe, nu ştia cum avea să reacţioneze acesta.

În cele din urmă, Crowe clătină din cap şi privi în zare.

— Interesant mod de a-ţi petrece timpul, constată el. Dar nu prea am idee ce înseamnă toate astea. Avem doi morţi şi o posibilă epidemie. Dacă vrei părerea mea, atunci las-o baltă! Lasă-i pe doctori şi pe oamenii legii să rezolve asta. Există în viaţă o regulă utilă, care spune să nu încerci să porţi toate

bătăliile care îţi apar în cale. Alege-le pe cele importante şi lasă-l pe altul să le poarte pe celelalte. Iar asta nu e bătălia ta.

Sherlock simţi supărarea adunându-se în el, dar nu spuse nimic. Avea un puternic sentiment că aceasta era bătălia lui, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că nimeni nu-l mai văzuse pe bărbatul din trăsură şi nici nu se gândise că praful galben avea vreo importanţă. Dar poate că Amyus Crowe avea dreptate. Poate că încercarea de a-l convinge că se petrecea ceva nu era o bătălie pe care Sherlock ar fi trebuit s-o poarte. Poate că mai erau şi alte căi.

— Deci, ce avem în program azi? întrebă el.

— Dacă nu mă înşel, nu am rezolvat problema ciupercilor comestibile, răspunse Crowe.

Hai să facem o plimbare, să vedem ce putem găsi. Şi pe drum îţi arăt şi câteva plante sălbatice care pot fi mâncate crude, gătite sau fierte, pentru a obţine o băutură cu proprietăţi analgezice.

— Grozav! exclamă Sherlock.

Îşi petrecură următoarele ore plimbânduse pe câmpurile din împrejurimi, mâncând ce era bun de mâncat şi uşor de cules. Fără să vrea, Sherlock învăţă o mulţime de lucruri despre viaţa în sălbăticie, nu numai cum să supravieţuieşti, ci şi cum să trăieşti bine.

Crowe îi arătă şi cum să construiască un pat confortabil din ferigi stivuite până la înălţimea umărului şi apoi cum să se urce pe ele şi să-şi folosească propria greutate ca să le comprime până la grosimea şi moliciunea unei saltele.

În timp ce pedala înapoi către conacul Holmes, Sherlock încercă să se gândească la cei doi morţi, la hambarul incendiat, la praful galben şi la norul târâtor, misterios şi aducător de moarte, dar meditaţiile îi erau întrerupte de imagini ale Virginiei, cu părul ei roşcat, lung până la umeri şi spatele ei mândru şi drept, cu pantalonii ei strâmţi de călărie şi cu modul în care trupul i se ridica în sus şi în jos în timp ce călărea. Îşi aminti de mostra de praf galben pe care o adunase de pe jos din pădure şi o păstrase în plic. Dacă tâlharii din hambar aveau dreptate, atunci exista ceva asociat cu decesele celor doi bărbaţi care era contagios sau care contamina ori cel puţin putea provoca probleme de sănătate dacă era atins. Presupunând că praful galben era vinovatul, trebuia să afle ce era de fapt, în ciuda

avertismentului indirect al lui Amyus Crowe. Cu siguranţă că nu avea cunoştinţele şi echipamentul necesare pentru a afla de unul singur. Avea nevoie de un chimist, de un farmacist sau de cineva din domeniul ăsta care să analizeze praful, şi erau slabe şanse să găsească pe cineva în Farnham. Fratele său îl dusese prin Guildford în drumul spre Farnham şi, dacă acela era cel mai apropiat oraş mai mare, atunci acolo putea să găsească pe cineva cunoscător al ştiinţelor naturii care să îi spună ce era praful acela. Amyus Crowe menţionase numele unui expert de-acolo, profesorul Winchcombe. Poate că reuşea să meargă acolo să-l găsească.

Acum nu-l interesa decât să ajungă în Guildford.

3 Specie de peşte marin, foarte apreciat în Marea Britanie (N. Red.)

CAPITOLUL ŞAPTE Sherlock îl găsi pe Matthew Arnatt a doua zi în piaţă. Începea să fie în stare să prezică mişcările lui Matty. Era sfârşitul dimineţii, şi negustorii din piaţă erau la posturi încă din zori. Deja se gândeau la mâncare şi probabil făceau cu rândul ca să se ducă să înfulece câte ceva; unul dintre ei supraveghea taraba, în timp ce celălalt se ducea să cumpere pâine şi nişte carne sau o plăcintă, sau poate o halbă de bere.

Asta însemna că ora prânzului era unul dintre acele momente ale zilei când erau mai neatenţi, şi Matty avea ocazia să şterpelească fructe sau legume din colţul tarabei fără să fie văzut. Sherlock nu era de acord cu furtul, dar nu era de acord nici cu foametea şi cu strângerea şi închiderea copiilor în orfelinate, aşa că presupuse că era un echilibru de dileme etice şi, ca să fie sincer, nu-i purta pică lui Matty pentru câte-un măr mâncat de viermi. Nu asta avea să doboare imperiul.

Piaţa se întindea pe un spaţiu mic, înconjurată în trei părţi de clădiri. Erau tarabe care vindeau grămezi de cepe şi păstârnac, cartofi, sfeclă şi alte legume de toate culorile pe care Sherlock nu le recunoştea. Alte tarabe aveau pulpe de porc afumate atârnate de cârlige, cu muşte bâzâitoare în jurul lor, şi peşte înşirat pe paie. Alţii vindeau diverse ţesături şi haine – iută, pânză topită şi stofă de lână, serjuri şi ter-coturi. Un ţarc improvizat într-o parte adăpostea o turmă de oi şi nişte porci întinşi pe jos, dormind, în ciuda agitaţiei. Amestecul de mirosuri era aproape copleşitor, iar în aer plutea o duhoare vagă de descompunere. Până la apusul soarelui, presupuse Sherlock, tot

locul avea să duhnească a legume putrezite şi a peşte stricat, dar până atunci majoritatea cumpărătorilor vor fi plecat şi vor fi rămas numai localnicii mai săraci, cu speranţa că vânzătorii aveau să reducă din preţ ca să scape de marfă.

În piaţă atmosfera părea calmă. Nu era la fel de agitată pe cât şi-o amintea Sherlock. În loc de zumzăitul şi de foiala tipice pentru piaţa dintr-un târguşor, pe care oamenii o consideră mai degrabă o ocazie de socializare decât de a se aproviziona cu cele trebuincioase, oamenii păreau să se ducă acolo unde aveau nevoie, cumpărau fără prea multă târguială şi apoi plecau.

— Crowe era acasă? întrebă Matty când Sherlock se apropie de el.

Stătea pe o ladă de lemn întoarsă cu gura în jos, privind la negustori şi aşteptând un moment de neatenţie.

— La început, nu, dar am cunoscut-o pe fiica lui.

— Da, am văzut-o pe aici.

— Ai fi putut să îmi spui despre ea, se plânse Sherlock. M-a luat prin surprindere. Nu mă aşteptam să fie acolo. Cred că am părut un idiot.

Matty îi aruncă o privire lui Sherlock, măsurându-l de sus până jos.

— Da, cam aşa, aprobă el.

Sherlock se simţi penibil şi schimbă subiectul.

— Mă gândeam la ceva…

Se opri când Matty ţâşni brusc în mulţime, alunecând printre cumpărători ca un ţipar printre pietre. După câteva momente, băiatul se întoarse, scuturând de praf o plăcintă cu carne de porc.

— A căzut de pe marginea unei tarabe, spuse el cu mândrie. Aşteptam să se întâmple asta. Prea multă marfă stivuită prea sus – ceva tot trebuia să cadă până la urmă.

Luă o înghiţitură mare din ea, apoi i-o întinse lui Sherlock.

— Ia, încearcă şi tu!

Sherlock ronţăi o bucăţică din aluat. Era sărat, untos şi dens. Mai luă o gură, reuşind să muşte de data asta şi puţin din carnea rozalie şi din gelatina transparentă din interior. Carnea era gustoasă, amestecată cu bucăţele de fructe – prune uscate, poate? Orice ar fi fost, combinaţia era incredibilă.

Îi dădu lui Matty plăcinta înapoi.

— Eu am mâncat deja un măr şi nişte brânză, explică el. Termină tu asta.

— Ai spus că te-ai gândit la ceva.

— Trebuie să ajung la Guildford.

— Pe bicicletă faci câteva ore bune, spuse Matty, cercetând în continuare mulţimea.

Sherlock îşi aminti de călătoria de la Şcoala pentru Băieţi Deepdene la Farnham, prin Guildford şi Aldershot. Nu îl încânta din cale-afară gândul de a parcurge cu bicicleta tot drumul până la Guildford şi înapoi şi nu era sigur că putea face asta într-o zi; plus că trebuia şi să găsească un expert cu care să discute despre otrăvuri şi boli.

Oftă.

— Las-o baltă! A fost o idee proastă.

— Nu neapărat, îl contrazise Matty. Mai sunt şi alte căi de a ajunge la Guildford.

— Nu ştiu să călăresc şi nici nu am cal.

— Dar trenul?

— Aş vrea să fac asta fără să las vreo urmă, fără să ştie cineva. Doamna Eglantine pare să îl cunoască pe şeful gării şi nu vreau ca ea să ştie ce fac tot timpul.

„Doamna Eglantine nu este o prietenă a familiei. „ Brusc, îi veniră în minte cuvintele scrise de Mycroft în scrisoare, şi asta îl făcu să se cutremure.

— Mai e o cale, propuse Matty precaut.

— Care-i aia?

— Pe Wey.

— Ce cale4?

— Nu, pe Wey. Râul Wey. Curge de aici până în Guildford.

Sherlock se gândi la ideea asta un moment.

— Am avea nevoie de o barcă. Şi apoi, înainte ca Matty să spună ceva, exclamă: Şi tu ai una – o luntre îngustă măcar!

— Şi un cal care s-o tragă.

— Cât timp ar dura?

Matty se gândi puţin.

— Probabil la fel de mult cât ne-ar lua să ajungem cu bicicletele, dar cu mai puţin efort.

Nu cred că vom reuşi azi. Ne-am putea întâlni mâine la răsăritul soarelui şi am putea petrece ziua pe apă, dar n-o să ai prea mult timp la dispoziţie în Guildford.

— Şi dacă plecăm înainte de ivirea zorilor?

Întrebă Sherlock.

Matty îl privi curios.

— Nu se vor îngrijora unchiul şi mătuşa ta?

Mintea lui Sherlock zumzăia ca un ceas cu cuc gata să bată ora fixă.

— Pot să mă prezint la cină, apoi să le spun că mă duc la culcare. Pe urmă o să reuşesc să mă strecor afară din casă când e întuneric şi toată lumea s-a culcat, sunt sigur de asta. Nimeni nu mă verifică vreodată. Şi pot să las un bilet în sufragerie în care să le spun că m-am trezit înainte de micul dejun şi am ieşit cu Amyus Crowe. Nu-l vor găsi decât dimineaţă. O să meargă!

— Râul face o buclă aproape de casa unchiului tău, zise Matty. Îţi desenez o hartă şi ne vedem acolo. Ajungem în Guildford dimineaţa şi ne întoarcem până la apusul soarelui.

Matty scrijeli rapid o hartă pe o şipcă de lemn smulsă din lada pe care stătea, folosind o piatră ascuţită luată de pe jos. Sherlock bănuia că băiatul nu ştia să scrie sau să citească, dar harta lui era perfectă şi aproape la scară. Sherlock putea să-şi imagineze cu exactitate locul de întâlnire.

— Te rog să faci ceva, mai adăugă Sherlock.

— Ce anume?

— Întreabă oamenii. Vezi dacă poţi afla ceva despre cel care a murit, bărbatul care stătea în casa pe care mi-ai arătat-o tu. Află ce făcea.

— Cum adică?

— Ce lucra. Cum îşi câştiga traiul. Am senzaţia că ar putea fi important.

Matty încuviinţă din cap.

— O să fac tot ce pot, dar, de obicei, nimeni nu-i spune nimic unui copil.

După asta, lucrurile merseră ca unse. Sherlock se întoarse la conacul Holmes pe bicicletă, ajungând tocmai când familia se aşeza la masă pentru prânz. Încercă să îşi gândească planul în detaliu, analizând fiecare piedică ce ar fi putut apărea şi verificând fiecare detaliu ca să nu existe scăpări, dar gândurile i se tot învârteau în jurul Virginiei Crowe. Nu-şi putea scoate din minte forma chipului ei şi părul ondulat.

Amyus Crowe sosi după prânz şi petrecură împreună câteva ore pe verandă, timp în care profesorul îi testă lui

Sherlock gândirea cu jocuri de inteligenţă şi cu şarade. Una anume îi rămase lui Sherlock în minte.

— Să ne imaginăm că trei oameni se hotărăsc să împartă costurile de cazare la un hotel, începu Crowe. Camera costă treizeci de şilingi, cu tot cu cină şi mic dejun. Evident, e un loc elegant. Aşa că oamenii îi plătesc directorului câte zece şilingi de fiecare. Ai înţeles până acum?

Sherlock încuviinţă din cap.

— Bine. A doua zi dimineaţă directorul îşi dă seama că a făcut o greşeală regretabilă.

Camera respectivă are un tarif special, pentru că în hotel au loc lucrări de renovare. Aşa că trimite un comisionar – băiat de serviciu, cred că îi spuneţi voi – să le dea celor din cameră cinci şilingi rest. Cei trei sunt atât de mulţumiţi, că se hotărăsc să păstreze câte un şiling fiecare şi să îi dea bacşiş băiatului doi şilingi. Astfel că fiecare bărbat a plătit nouă şilingi în loc de zece şi băiatul de serviciu a făcut doi şilingi.

Corect?

Sherlock încuviinţă din nou, în timp ce mintea îi lucra repede ca să ţină pasul.

— Staţi puţin – dacă fiecare bărbat a plătit până la urmă nouă şilingi, atunci asta înseamnă douăzeci şi şapte de şilingi în total. Dacă adăugăm la suma asta cei doi şilingi pe care i-a primit băiatul de serviciu, atunci obţinem douăzeci şi nouă de şilingi. Lipseşte un şiling.

— Aşa este, spuse Crowe. Spune-mi tu unde este.

Sherlock îşi scotoci mintea în următoarele douăzeci de minute încercând să-şi dea seama, calculând mai întâi în gând şi apoi pe hârtie. În cele din urmă, se dădu bătut.

— Nu ştiu. Directorul le-a dat înapoi cinci şilingi, deci nu i-a păstrat el; băiatul de serviciu a primit doi şilingi, deci nu i-a primit el, şi bărbaţii au primit fiecare câte un şiling înapoi, deci nici ei nu l-au primit.

— Problema constă în expunere, îi explică Crowe. Da, trei ori nouă şilingi fac douăzeci şi şapte de şilingi, dar bacşişul e deja inclus în asta. Nu are sens să adaugi bacşişul la suma asta ca să obţii douăzeci şi nouă de şilingi.

Dacă reconstitui problema, îţi dai seama că bărbaţii au plătit douăzeci şi cinci de şilingi pentru cameră şi doi şilingi

pentru bacşiş, apoi au primit înapoi câte un şiling de fiecare, ceea ce face în total treizeci de şilingi. Şi concluzia este că…?

Sherlock încuviiţă din cap.

— Nu lăsa pe altcineva să expună problema în locul tău, pentru că te poate induce în eroare. Ia datele pe care ţi le oferă, apoi recompune problema într-un mod logic, astfel încât să îţi vină uşor s-o rezolvi.

Amyus Crowe plecă înainte de cină, şi Sherlock se întoarse în camera lui să mediteze la cele învăţate. Coborî la cină şi mâncă în tăcere, în timp ce unchiul lui citea, iar mătuşa lui vorbea singură. Doamna Eglantine îl privea bănuitoare din cealaltă parte a camerei, dar el nu-i întoarse privirea. Singura conversaţie a avut loc când unchiul lui a ridicat capul din cartea pe care o citea şi i-a spus intendentei:

— Doamnă Eglantine, ce rezerve de hrană avem în grădinile de la conacul Holmes?

— În materie de legume, cultivăm suficient pentru nevoile noastre, îl informă ea, cu gura strânsă. În materie de păsări şi ouă, asemenea. În ceea ce priveşte carnea şi peştele, probabil ne putem descurca vreo câteva săptămâni până să rămânem fără ele, dacă sunt gestionate cu atenţie.

Unchiul Sherrinford aprobă din cap.

— Cred că trebuie să ne aşteptăm la ce e mai rău. Pregăteşte cât mai multă carne posibil pentru afumat sau pentru altă metodă de conservare. Completează stocurile de produse esenţiale. Dacă ciuma pune stăpânire pe Farnham, atunci s-ar putea să fim izolaţi aici o vreme. Ştiu că Amyus Crowe ne sfătuieşte să avem grijă, dar trebuie să ne luăm măsuri de prevedere. Se întoarse către Sherlock.

— Asta îmi aminteşte că domnul Crowe mi-a spus că nu aţi petrecut prea mult timp exersând greaca sau latina.

— Ştiu, spuse Sherlock. Eu şi domnul Crowe ne-am concentrat pe… matematică.

— Timpul domnului Crowe este de nepreţuit, continuă unchiul Sherrinford pe un ton calm şi echilibrat. Şi fratele tău a cheltuit destul de mult ca să îl angajeze. Poate doreşti să meditezi la asta.

— Aşa voi face, unchiule.

— Domnul Crowe se va întoarce mâine după-amiază. Poate veţi face câteva traduceri pentru mine.

Amintindu-şi previziunea lui Matty, că nu se vor întoarce până la cină, Sherlock tresări.

Dar nu putea să îi spună unchiului său că se ducea la Guildford. Putea să îi interzică să plece. Când ridică privirea, văzu că doamna Eglantine se uita urât la el, cu ochii ei mici ca două mărgele. Oare ce ştia?

— Voi fi aici, promise el, ştiind chiar în timp ce rostea cuvintele că era foarte puţin probabil să ajungă la timp.

Dar avea să-şi bată capul să găsească o explicaţie la momentul potrivit.

După ce termină de mâncat, ceru permisiunea să se ridice de la masă şi se duse în bibliotecă. Unchiul lui era tot în sufragerie, mâncând, şi cu o zi sau două în urmă îl anuţase că putea intra în bibliotecă dacă dorea, dar tot se simţea ca un intrus în această cameră silenţioasă, cu draperiile trase ca să nu intre soarele, cu mirosul de piele şi de hârtie veche umplând fiecare colţişor şi crăpătură. Sherlock se uită pe rafturi, căutând ceva care să aibă legătură cu geografia locală. Găsi mai multe enciclopedii, volume legate de periodice ecleziastice, nenumărate cărţi care conţineau colecţii de predici, despre care Sherlock presupuse că aparţineau unor clerici cunoscuţi din vechime, şi multe istorii ale Bisericii. În cele din urmă, găsi câteva rafturi de istorie şi geografie locală.

Alese o carte despre reţeaua hidrografică din Surrey şi Hampshire şi părăsi biblioteca, întorcându-se în camera lui de la mansardă.

Timp de aproape o jumătate de oră, compuse un bilet în care scria că plecase devreme şi că avea să se întoarcă mai târziu. Primele încercări erau prea detaliate, specificând diverse neadevăruri despre ce urma să facă şi unde, dar îşi dădu seama după o vreme că era mai bine dacă biletul era mai simplu şi conţinea mai puţine date care puteau fi verificate.

Sherlock frunzări cartea căutând menţiuni despre râul Wey, poate chiar şi o hartă pe care s-o memoreze, şi găsi repede mai mult decât se aşteptase. Wey, de exemplu, nu era doar un râu

— Se pare că era ceva considerat „navigabil”.

Râurile aveau tendinţa de a şerpui prin peisaj în direcţii imprevizibile, pe când canalele – construite cu scopul de a înlesni comerţul între oraşe – erau drepte acolo unde era posibil

şi foloseau nişte construcţii ca nişte trepte, numite „ecluze”, pentru a ridica şi a coborî nivelul apei, în funcţie de forma terenului. Sherlock află că un canal navigabil era un râu devenit mai uşor de parcurs prin construirea unor baraje şi a unor ecluze.

Capul i se învârtea de la detaliile manevrelor de inginerie care fuseseră necesare pentru a supune râul voinţei oamenilor şi de la timpul îndelungat în care se realizase asta. În cele din urmă, încercă să doarmă, ştiind că îl aştepta o zi lungă. Deşi mintea îi clocotea de idei, imagini şi date, alunecă imediat într-un somn fără vise. Când se trezi, era tot întuneric, dar o briză proaspătă intra pe fereastră şi păsările începeau să cânte prin copaci şi tufişuri. Era patru dimineaţa.

Se culcase îmbrăcat, aşa că în câteva momente se strecură prin casa întunecată; ieşi pe palierul de la mansardă, coborî scările înguste de lemn, având grijă să calce pe marginea treptei ca să evite scârţâielile, apoi traversă cu atenţie palierul de la etajul întâi, trecu de dormitorul unchilor lui, de garderobă, de baie, încercând să nu respire prea tare, apoi coborî scările principale care se răsuceau până în holul de la parter, rămânând aproape de perete şi simţind greutatea tablourilor care atârnau deasupra lui, cu ramele lor bogat sculptate, care puneau în umbră frumuseţea picturilor în sine. Singurul zgomot venea de la ticăitul ceasului uriaş ce veghea în colţul în care scările se întâlneau cu podeaua.

Se opri când ajunse în hol. Acum trebuia să traverseze suprafaţa acoperită de gresie către uşa de la intrare. Nu mai putea luneca pe lângă perete; avea să fi expus, în spaţiu deschis, dacă ieşea cineva pe o uşă ori se uita în jos de la balconul de sus. Se lăsă în genunchi un moment, încercând să vadă dacă zărea lumină pe sub vreo uşă, dar totul era întunecat. Până la urmă, îşi adună curajul şi traversă. Când ajunse la uşa de la intrare, inima îi bătea de două ori mai repede decât ticăitul ceasului.

Uşa era zăvorâtă, dar trase zăvorul şi o deschise. Cineva avea să observe de dimineaţă că uşa fusese descuiată, dar spera ca persoana respectivă să presupună că ajunsese altcineva acolo înaintea ei.

Uşa era aproape închisă când Sherlock îşi aminti că trebuia să lase biletul în care spunea că plecase devreme. Se

împinse cu toată greutatea în uşă, deschizând-o la loc, apoi se strecură înăuntru şi lăsă biletul pe o măsuţă de lângă cuierul pentru pălării, acolo unde corespondenţa de dimineaţă şi cea de dupăamiază aşteptau, de obicei, să fie triate.

Aerul de afară era rece şi proaspăt, în comparaţie cu aerul închis din casă, iar deasupra copacilor se întrezărea o geană de lumină, acolo unde întunericul lăsa loc azuriului zorilor. Sherlock alergă cât putu de repede peste pietrele de pe alee, care scârţâiau sub tălpile lui, apoi ajunse pe pajişte, care înăbuşea orice zgomot.

În zece minute se afla pe malul râului, urmând indicaţiile lui Matty. Pe apa argintie se vedea o siluetă lungă şi neagră care se legăna încoace şi încolo, mişcată de undele potolite.

Arăta ciudat, ca o colibă lungă şi scundă care fusese ridicată pe o carenă îngustă. Singura gaură era la capătul din spate, unde coliba se termina şi începea o platformă suficient de largă cât să stea doi oameni în picioare şi unul să ţină cârma. O frânghie ataşată de partea din faţă a ambarcaţiunii se scufunda în apă şi ieşea la suprafaţă, acolo unde un cal păştea pe malurile ierboase. Spre deosebire de armăsarul magnific şi negru, acesta părea o creatură mare, cu picioare groase şi o coamă miţoasă. Aruncă o privire lipsită de curiozitate spre Sherlock, apoi se întoarse la păscut.

Matty aştepta în partea din faţă a luntrei: un contur întunecat pe fundalul cerului de dimineaţă, ca statuia de la prora unei corăbii sau ca animalele fantastice de pe o catedrală. Ţinea în mâini un drug lung de lemn, cu un cârlig metalic la un capăt.

— Hai să mergem, spuse el când Sherlock se căţără în barcă. Acela e Albert, apropo.

Scoase un cloncănit cu limba. Calul privi în jur cu o expresie de regret pe faţa lungă, apoi începu să meargă de-a lungul râului. Frânghia care ducea de la el la barcă se întinse, apoi barca începu să se mişte, pe măsură ce Albert o trăgea după el. Matty folosea cârligul ca să împingă luntrea de lângă mal, să nu fie prinsă în stuf.

— Ştie încotro merge? întrebă Sherlock.

— Ce e de ştiut? Merge de-a lungul malului, trăgând barca după el. Dacă întâlneşte o piedică, se opreşte şi rezolv eu problema. Tu stai în spate şi ţine mâna pe cârmă. Dacă începem

să plutim înspre râu cârmeşte înapoi spre mal. E o pătură pe punte dacă ţi se face frig. E o pătură pentru cai, dar îţi va ţine cald la fel ca una elegantă.

Luntrea plutea înainte. Apa se izbea pe marginile ei într-un ritm regulat, care îl transpuse pe Sherlock într-o stare de ameţeală, aproape hipnotică. Râul era pustiu, doar câte o gâscă sau o raţă treceau uneori pe lângă ei.

— Ce ai aflat despre bărbatul care a murit?

Strigă Sherlock după o vreme. Despre primul bărbat? Cel din casă?

— Era croitor, strigă Matty la rândul lui.

Lucra pentru o companie care producea uniforme pentru armata din Aldershot. Se pare că aveau o comandă mare, aşa că au angajat toţi oamenii din oraş care ştiau să croiască ori să coasă bucăţile la un loc.

— Cum ai aflat?

Matty râse.

— Am spus că sunt fiul lui şi că mama vrea să afle dacă ne vin ceva bani de la angajator. Se pare că i se datorau nişte salarii din urmă, dar proprietarul lui a pus deja ochii pe ele pentru chirie.

— Unde avea sediul fabrica? strigă Sherlock înapoi.

— Au un birou principal undeva aproape de piaţă, dar mai au şi un depozit la marginea oraşului, unde lucra individul. Probabil e cel care a ars când erai acolo.

Sherlock medită în timp ce luntrea plutea, trasă înainte de calul lui Matty. Bărbatul care murise fusese croitor şi făcea uniforme. Depozitul unde lucrase era plin de cutii pe care tâlharii le încărcaseră în căruţă. Cutii de uniforme? Părea posibil. Dar asta tot nu explica de ce murise – nici cum – şi nici nu lămurea moartea celui de-al doilea bărbat, cel din pădure.

Către răsărit, cerul luase culoarea purpurie a unei vânătăi proaspete, iar copacii care mărgineau râul se vedeau ca nişte siluete mai închise la culoare pe un fundal negru. O stea singuratică strălucea cu putere aproape de linia orizontului. În faţă, Sherlock văzu o arcadă neagră care le tăia calea: probabil un pod.

Poate că era cel pe care el şi Matty stătuseră cu o zi sau două în urmă, privind peştii din râu.

Albert necheză deodată, de parcă l-ar fi speriat ceva. Sherlock se uită către mal, încercând să distingă silueta animalului în întunericul gardurilor vii care îl mărgineau. Sunetul copitelor pe cărare se schimbase. Suna de parcă animalul încerca să se îndepărteze de ceva care se apropia.

Matty spuse ceva care să-l calmeze – mai degrabă un sunet liniştitor decât nişte cuvinte, dar Sherlock îşi dădu seama din tonul vocii că băiatul era îngrijorat. Care era problema?

Apăruse vreun câine vagabond pe acolo care speria calul sau doar mirosise ceva neaşteptat?

Tocmai se pregătea să strige la Matty, să-l întrebe ce se întâmpla, când ceva se mişcă pe pod dincolo de silueta neagră a capului şi a umerilor tovarăşului său.

Sherlock îşi mută privirea la silueta întunecată care traversa podul de deasupra lor. Ceva întrerupea arcul neted al podului: o umbră noduroasă, uşor aplecată. Două umbre noduroase, căci primei umbre i se mai alăturase încă una.

Discutară câteva clipe, aplecate una înspre cealaltă, apoi se despărţiră.

Localnici din Farnham, ieşiţi din case aşa devreme? Braconieri, poate?

Teorii pe care Sherlock le abandonă când flacăra unui chibrit lumină pentru o frântură de secundă o faţă oacheşă, pe care o recunoscu de la hambar.

Tâlharul pe nume Clem.

Flacăra chibritului se transformă într-o lumină caldă, care se împrăştie peste podul de cărămidă. Clem ridică un felinar, aţintindu-i lumina către luntrea îngustă care se apropia. Pe când se îndreptau spre pod, Sherlock văzu cum gura i se schimonoseşte într-un zâmbet hain.

Lumina felinarului contură silueta lui Matty, care stătea în picioare la prora ambarcaţiunii.

Părea că vrea să spună ceva, dar Clem legănă felinarul, trimiţând umbre pâlpâitoare peste tot, după care îi dădu drumul înspre capul băiatului.

Matty se ghemui, şi felinarul ricoşă de două ori, apoi se sparse în spatele luntrei, împrăştiind petrol aprins peste tot. Mici limbi de foc prinseră lemnul, lingând cu sete furnirul.

Sherlock privi în jur. Erau pe un râu, ce Dumnezeu, şi nu aveau cum să facă rost de apă!

Privirea îi căzu pe pătura de cal pe care io arătase Matty, făcută ghem în colţul punţii, lângă cârmă. Sherlock o ridică de jos şi o aruncă în faţă, peste flăcări, ţinând un colţ cu mâna, pentru ca pătura să nu alunece în apă. De sub ea ieşea fum, dar flăcările dispăruseră. Sherlock trase din nou pătura înspre el. Jumătate din foc era stins, înăbuşit de materialul gros, dar flăcări minuscule, rezistente, încă mai atacau marginile scândurilor din care era făcută barca.

Matty ţipă când alt felinar cu petrol lovi marginea bărcii aproape de capul lui Sherlock, apoi ricoşă în râu, unde se scufundă, şuierând şi sfârâind când fitilul atinse apa. Sherlock se răsuci şi înmuie pătura în râu, asigurându-se că o ţinea bine cu mâinile. Înainte să se îmbibe prea tare, o trase sus şi o aruncă din nou peste lemn. De data asta, flăcările sfârâiră când materialul ud le stinse.

Sherlock privi în sus spre pod când luntrea îngustă trecu pe sub el, aşteptându-se ca un al treilea felinar să-i fie aruncat în cap, dar ata-catorii lor păreau să nu mai aibă altele. Sherlock încremeni însă când un corp se aruncă în jos către el. Clem sărise de pe pod. Vlăjganul lovi acoperişul luntrei, crăpând lemnul cu cizmele. Căzu pe spate pe punte. Se ridică în picioare cu dinţii încleştaţi şi cu ochii sclipind şi înaintă către Sherlock. Îşi întinse mâna dreaptă şi scoase din curea un cuţit cu lama curbată.

— Ai crezut că poţi să intri în hambar şi să scapi? se răsti el. Ai fost văzut fugind de foc, ca un şobolan ce eşti. Se întinse cu mâna stângă după părul lui Sherlock. Pregăteşte-te să-ţi întâmpini Creatorul!

Băiatul se dădu înapoi în colţul punţii micuţe, simţind vântul în faţă când degetele şfichiuitoare ale lui Clem îi trecură prin faţa ochilor. Bărbatul era atât de aproape, încât îi simţea duhoarea râncedă de sudoare care venea dinspre hainele jegoase şi îi vedea mizeria de sub unghiile rupte.

Clem se aruncă spre el şi îşi înfipse degetele în părul lui Sherlock, trăgându-l pe băiat înspre el. Sherlock nu-şi putu stăpâni un ţipăt când părul îi fu aproape smuls din cap. În mod ciudat, pentru o clipă, îi veni în minte imaginea lui Albert smulgând smocuri de iarbă de pe malul râului.

Clem îl trase spre el şi privi în ochii băiatului. Sherlock simţi cum braţul drept al bărbatului se ridică spre gâtul lui cu

cuţitul în mână. Mai erau doar câteva secunde până să i se taie gâtul, şi nici măcar nu ştia de ce!

Ceva îl izbi însă pe Clem în spate. Omul făcu ochii mari, şi Sherlock simţi cum strânsoarea din părul lui slăbea. Se dădu un pas în spate, împingându-l pe Clem cu amândouă mâinile. Bărbatul nu se opuse, ci se împletici.

Se întoarse, mergând exagerat de prudent.

Matty stătea în spatele lui Clem. Ţinea în mâinile ridicate cârligul pentru bărci. Pentru o clipă, Sherlock nu-şi putu da seama ce se petrecuse, dar apoi, când atacatorul se întoarse complet către Matty, Sherlock văzu o rană adâncă însângerată, care pornea din creştetul capului şi se oprea la ceafa lui groasă ca de taur. Pielea era tăiată, şi Sherlock văzu osul alb sub sânge.

Matty îl lovise în moalele capului cu cârligul pentru bărci.

Clem făcu un pas înainte către Matty, apoi încă unul. Ridică mâna în care ţinea cuţitul, dar nu păru să ştie ce să facă cu ea.

Privi prosteşte la cuţit şi apoi se rostogoli pe-o parte, căzând de pe luntrea îngustă în râu, ca un copac doborât la pământ. Când atinse suprafaţa, apa împroşcă aproape până la înălţimea podului. Sherlock mai zări o clipă faţa lui Clem, în timp ce se scufunda, şi expresia de neîncredere din ochii lui, după care dispăru în mâlul şi în sedimentele de pe fundul râului.

Mâinile îi dispărură ultimele, cu degetele fluturându-i ca nişte alge duse de curent. Pe urmă nu se mai văzu nimic.

4 Wey şi way („cale, drum”) au aceeaşi pronunţie în limba engleză, de aici confuzia personajului (N. Tr.) CAPITOLUL OPT Sherlock încă mai tremura când soarele se ridică în totalitate deasupra orizontului şi rămase atârnat pe cer, dincolo de siluetele negre ale copacilor, ca un fruct pârguit. Strânsoarea lui Clem pe umărul lui îi lăsase o durere profundă care cobora înspre spate. Dacă se uita, sigur ar fi găsit vânătăi acolo; cinci vânătăi ovale, lăsate de degetele de la o mână.

După atac, după ce Clem se scufundase în apă şi tovarăşul lui fugise, Matty şi Sherlock se holbaseră unul la altul câteva momente, încremeniţi de violenţa subită şi de liniştea rămasă în urmă, la fel de subită.

— Nu încerca să fure barca, şopti Matty în cele din urmă. Încerca s-o distrugă. Au mai vrut diverşi indivizi s-o fure, dar de

ce ar vrea cineva să-i dea foc? Nu i-am mai văzut niciodată! Ce le-am făcut eu lor?

— Mă voiau pe mine, articulă cu greu Sherlock, fără tragere de inimă. Acela era unul dintre bărbaţii din hambar. Cred că el era şeful

— Mă rog, şeful celor de acolo. Baronul despre care vorbeau ei e şeful adevărat. Dar cred că ma văzut când ieşeam din hambarul în flăcări şi şi-a dat seama că îi auzisem. Nu ştiu însă cum de ne-a dat de urmă pe barcă.

Clătină din cap a neîncredere.

— Ce fac ei acolo de sunt dispuşi să ne omoare ca să îşi apere secretul? Ce e aşa de important?

Matty se holbase pur şi simplu la Sherlock de parcă fusese trădat, apoi se întorsese brusc şi smucise de frânghie, ca să pună calul din nou în mişcare.

Acum, în timp ce soarele se ridica, şi pe Sherlock îl durea umărul ca o măsea cariată, intrau în Guildford şi tot nu avea habar ce ar fi trebuit să ştie. Nu avea decât întrebări, la care atacul mai adăugase şi altele noi.

O haită mică de câini zdrenţăroşi îi urmărea de-a lungul râului, cu ochii rugători, sperând să capete ceva resturi de mâncare. Sherlock zâmbi scurt, gândindu-se cât de mult seamănă cu Matty din punctul ăsta de vedere.

Se uită înainte, spre ceafa lui Matty, şi zâmbetul îi pieri de pe buze. Îi pusese băiatului în pericol barca, singura casă adevărată pe care Matty o avea. Şi, mai rău, îi pusese băiatului viaţa în pericol. Şi totul pentru ce?

Pe marginea râului începeau să apară oameni. Unii mergeau spre oraş sau veneau din direcţia lui, folosind malul râului ca pe un drum convenabil, în timp ce alţii stăteau pe lăzi cu nişte undiţe improvizate aruncate în apă, sperând să prindă vreun peşte pentru micul dejun. Pe cerul de deasupra lor se ridicau coloane de fum pe măsură ce locuitorii din Guildford începeau să gătească. De-o parte şi de alta a râului, începură să apară clădiri: cocioabe improvizate din scânduri de lemn bătute în cuie în diverse unghiuri, dar şi case ceva mai solide, din cărămidă. Apărură apoi lespezi de piatră, la început din loc în loc şi apoi mai compacte, formând un soi de pavaj de-a lungul râului.

După o vreme, când se apropiară de o serie de clădiri care arătau ca nişte depozite, Matty începu să tragă de frânghie. Calul încetini şi luntrea îngustă pluti încet către mal.

Matty se orientase bine: opriră chiar lângă un inel mare de fier care fusese înfipt într-o lespede de piatră. Sherlock se aşteptase ca Matty să înfăşoare frânghia în jurul inelului, dar el se întinse la prora bărcii şi scoase un lanţ ce părea prins de o za înfiptă în lemn. Îl aruncă pe mal şi sări după el. Înfăşură lanţul în jurul inelului de fier, scoase un lacăt mare şi vechi din buzunar şi îl trecu prin câteva zale ale lanţului.

— Nu poţi să ai încredere în nimeni pe aici, murmură el, tot fără să se uite la Sherlock.

O frânghie o pot tăia, dar un lanţ şi un lacăt lear lua ceva să le spargă. Mai mult timp decât valorează barca, aş zice.

— Dar calul? întrebă Sherlock.

— Dacă găseşte pe cineva care să-l trateze mai bine decât mine, e liber să plece, răspunse Matty. Făcu un pas pe iarbă, apoi se uită la Sherlock. Nu avea o expresie prea încântată, dar măcar era dispus să îl privească în ochi. E prea bătrân şi prea bolnav ca să tragă un plug sau o căruţă, explică el. O barcă e limita lui, şi chiar şi aşa e încet. Nu merită să fie furat.

— Îmi pare rău pentru cele întâmplate, bâigui Sherlock încurcat.

— Nu e vina ta, făcu Matty, ştergându-se la gură cu mâneca. Ai intrat în ceva care te-a prins. Şi eu sunt la fel de prins. Cel mai bine e să încercăm să ieşim cât de repede putem şi să mergem mai departe. Privi în jur. Aici e docul Dapdune, îi explică el. Dacă ne despărţim, ceea ce e posibil, ţine minte că ne întâlnim aici. Nu plec fără tine. Se uită critic la Sherlock. Şi sunt sigur că tu nu poţi pleca fără mine. Acuma, cum ziceai că îl cheamă pe tipul ăla pe care îl cauţi?

— Profesorul Winchcombe.

— Atunci, hai să-l căutăm! Şi poate luăm şi micul dejun pe drum.

Împreună, cei doi băieţi se îndepărtară de râu, pe o cărare ce părea să îi conducă într-o zonă mai aglomerată. Le luă o oră de mers şi de întrebat câţiva trecători până aflară că profesorul Winchcombe locuia într-o casă pe Chaelis Road, care pornea din strada mare, şi apoi încă o jumătate de oră ca să găsească strada mare, care ducea în sus, departe de râu, şi era mărginită

de prăvălii cu două şi cu trei etaje, construite din grinzi negre de lemn şi tencuială albă. La intrare aveau atârnate firme: plăcuţe de lemn pictate cu peşti, pâine, legume şi tot felul de bunătăţi. Oamenii care mergeau încoace şi încolo pe stradă şi se uitau în vitrine erau, în cea mai mare parte, îmbrăcaţi mai bine decât locuitorii din Farnham. Ţesăturile din care erau făcute hainele lor erau mai fine, tivite cu mătase şi panglici, mai colorate şi mai curate decât văzuse Sherlock de ceva vreme.

La începutul străzii erau câteva tarabe unde se vindeau fructe şi friptură rece, de-a lungul unui zid înalt până la brâu, care separa oraşul de râu. Matty tocmai se pregătea să se strecoare de-a lungul zidului, în spatele pieţarilor, ca să caute mâncare căzută de pe tarabe, dar Sherlock îşi folosi resursele tot mai mici primite de la Mycroft ca să cumpere micul dejun pentru amândoi. Matty se uită la el bănuitor. Sherlock avu impresia că tovarăşul său credea că mâncarea avea un gust mai bun dacă nu trebuia să plătească pentru ea. În ceea ce-l privea pe Sherlock, mâncarea avea gust mai bun dacă nu se rostogolise prin praf sau dacă nu fusese nevoit să se lupte cu un câine pentru ea.

Chaelis Road era la jumătatea străzii principale şi amândoi băieţii ajunseră gâfâind la locul în care începea. Strada se curba abrupt şi dispărea din vedere, şi Sherlock porni pe ea, dar se opri când îşi dădu seama că Matty nu îl urma. Se întoarse şi îl privi întrebător.

— Ce s-a întâmplat?

Matty clătină din cap.

— Nu e genul de loc unde să mă simt confortabil, spuse el, uitându-se la casele înalte şi la grădinile îngrijite care mărgineau drumul.

Du-te tu! Eu te aştept aici. Pe undeva pe aici, adică.

Sherlock încuviinţă. Matty avea dreptate.

Prezenţa unui băiat pe care doamna Eglantine îl descrisese ca pe un „vagabond” le-ar fi putut aduce necazuri. Se scutură de praful de pe haine cât de bine putu şi porni mai departe.

Casa pe care o căuta era chiar după curbă.

Împinse poarta şi se apropie de uşa umbrită de un portic în stil grecesc. O plăcuţă de alamă era prinsă cu şuruburi de

unul dintre stâlpi. Pe ea erau gravate cuvintele: „Profesorul Arthur Albery Winchcombe. Lector în boli tropicale”.

Înainte să se lase cuprins cu totul de emoţie, Sherlock trase de clopoţel.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum negru auster şi o vestă cenuşie deschise uşa. Se uită în jos la Sherlock, prin ochelarii minusculi care abia îi acopereau ochii.

— Domnul profesor Winchcombe este acasă? întrebă băiatul.

Bărbatul – Sherlock presupuse că era un majordom – tăcu un moment.

— Pe cine să anunţ? întrebă el în cele din urmă.

Sherlock deschise gura ca să se prezinte, apoi ezită. Poate că era mai bine dacă invoca numele altcuiva – cineva de care profesorul auzise. Mycroft, poate? Sau Amyus Crowe?

Cine ar fi fost mai potrivit?

Până la urmă, alese unul la întâmplare.

— Vă rog să îi spuneţi domnului profesor că un elev al lui Amyus Crowe doreşte să îl consulte, spuse el.

Majordomul încuviinţă din cap.

— Doriţi să aşteptaţi în salon? întrebă el, ţinând uşa deschisă. Tratându-l pe Sherlock de parcă era de viţă regală, şi nu ca pe un băiat destul de răvăşit şi de emoţionat, îi făcu semn către o uşă din apropiere, faţă în faţă cu holul acoperit cu gresie.

Tapetul care acoperea pereţii camerei era pictat cu imaginile unor plante înalte şi subţiri, pe care Sherlock nu le recunoscu, dar care semănau cu nişte fire uriaşe de iarbă. Păreau să aibă inele pe tulpini, aşezate la distanţe egale, până sus. Fascinat, continuă să se uite la ele până când uşa se deschise şi un bărbat intră în cameră. Era scund – mai scund decât Sherlock

—, şi abdomenul îi ieşea în evidenţă de parcă avea o pernuţă sub jachetă. Purta o pălărioară ciudată, roşie, fără boruri sau cozoroc: doar un turn mic şi umflat din mătase roşie.

— Bambus, spuse el.

— Poftim?

— Plantele de pe tapet. Bambus. E o plantă lemnoasă perenă, veşnic verde, din familia erbaceelor. Am petrecut ceva timp în China, în tinereţe, şi m-am familiarizat cu ele.

Bambusul e planta lemnoasă care creşte cel mai repede din lume, să ştii. Cei mai mari pot creşte cu până la şaizeci de centimetri pe zi, în anumite condiţii. Şi tapetul e chinezesc, apropo. Din hârtie de orez.

Sherlock nu era sigur că înţelegea.

— Hârtie făcută din orez?

— O greşeală des întâlnită, răspunse profesorul. De fapt, hârtia de orez este făcută din miezul unui copăcel, Tetrapanax papyrifer. Îşi lăsă capul pe o parte. Spui că eşti elev al lui Amyus Crowe? întrebă el. Ochii lui, din spatele ochelarilor, erau strălucitori şi semănau cu ai unei păsări, animaţi de curiozitate.

— Da, domnule, răspunse Sherlock, simţindu-se ciudat, de parcă era din nou la şcoală.

— Am primit o scrisoare de la domnul Crowe de dimineaţă. Foarte ciudat. Într-adevăr, foarte ciudat. De asta eşti aici?

— Scrisoarea era despre cei doi bărbaţi morţi?

Profesorul dădu din cap că da.

— Aşa este.

— Atunci, de asta sunt aici. L-am auzit pe domnul Crowe spunând că sunteţi expert în boli.

— Sunt specializat în boli tropicale, dar, da, zona mea de expertiză acoperă majoritatea bolilor contagioase, de la febra Tapanuli şi ciuma neagră din Formosa până la holeră şi febră tifoidă. Din câte am înţeles, cei doi bărbaţi ar fi murit de o boală necunoscută.

— Nu sunt sigur.

Sherlock scormoni în buzunarul jachetei şi scoase plicul în care fusese scrisoarea lui Mycroft şi care acum conţinea o mostră din praful galben.

— Am adunat asta din apropierea unuia dintre cadavre, dar ştiu că a fost prezent pe amândouă, adăugă el în grabă. Nu ştiu ce este, dar cred că are legătură cu decesele. S-ar putea să fie otrăvitor.

Profesorul întinse mâna după plic.

— În acest caz, îl voi trata cu atenţie, spuse el.

— Mă credeţi? întrebă Sherlock.

— Ai bătut atâta drum până aici să mă vezi, deci presupun că iei lucrurile în serios.

Măcar atât pot face şi eu, să le iau la fel de în serios ca tine. Şi, în plus, îl cunosc pe Amyus Crowe şi ştiu că este un om integru. Nu-mi pot închipui că a acceptat un elev care s-ar preta la farse. Zâmbi brusc şi afişă o expresie angelică pe chip. Acum, hai să mergem să ne uităm la mostra pe care mi-ai adus-o!

Îl conduse prin hol, în altă încăpere.

Aceasta avea pereţii acoperiţi cu rafturi de cărţi şi un birou masiv în dreptul ferestrei, acolo unde era lumina cea mai bună. Pe birou, pe un teanc de sugative de culoare verde, printre hârtii şi ziare împrăştiate, se afla un microscop.

Profesorul Winchcombe se aşeză la birou, într-un scaun cu spătarul tapiţat cu piele, şi îi făcu lui Sherlock semn să tragă un alt scaun lângă el. Din sertare scoase o coală albă de pergament şi o puse pe sugativa de lângă microscop, apoi desfăcu plicul cu mare atenţie, folosindu-se de un cuţit pentru corespondenţă, şi turnă conţinutul pe foaia pergament. În câteva momente, avea în faţa lui o grămăjoară de praf galben. Cu vârful cuţitului pentru corespondenţă adună câteva granule de praf şi le transferă pe o lamelă de sticlă care era deja prinsă în clama platformei – suprafaţa plată de sub lentila obiectivului. Ajustă oglinda de sub platformă, astfel încât să reflecte lumina de la o lumânare printr-o gaură din platformă şi prin lamelă, către lentilă. În timp ce Sherlock privea, încercând să nu respire prea tare şi să nu deranjeze praful, profesorul se uita în microscop, rotind rotiţele de reglare grosieră şi de reglare fină, ca să focalizeze granulele.

— Aha, spuse el, apoi mormăi.

Îşi scoase fesul roşu, se scărpină în cap şi îl puse la loc.

— Ce este? şopti Sherlock.

— Polen apicol, îl lămuri profesorul. Imposibil de confundat.

— Polen apicol? repetă Sherlock, neştiind dacă auzise bine sau nu.

— Ai studiat vreodată albinele? întrebă profesorul, lăsându-se pe spate în scaun. Fascinante creaturi! Ţi le recomand ca un subiect serios de studiu. Îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi. Ele strâng polenul din flori şi îl transportă la stup.

— Ce este polenul? întrebă Sherlock, simţindu-se, în mod ciudat, dezamăgit. Am mai auzit cuvântul acesta, dar nu ştiu exact ce înseamnă.

— Polenul, începu profesorul, este un praf care conţine microgranule ce produc gametul masculin, celula reproducătoare din seminţele plantelor. Polenul este produs de stamine, organele reproducătoare masculine ale florilor, şi este purtat de vânt sau de insecte care se hrănesc cu el, până la pistil, organul reproducător feminin al unei alte flori din aceeaşi specie.

Acolo ele fuzionează pentru a forma o sământă.

Îşi examină ochelarii, apoi îi puse la loc pe nas.

Sherlock încercă să înţeleagă ce îi spusese profesorul, dar îşi dădu seama că bărbatul continua:

— În cazul albinelor, ele strâng polenul din flori şi îl transportă la stup sub formă de ghem pe picioarele din spate. Beneficiul adus florii este, desigur, acela că, în timp ce albina zboară din floare în floare, scapă câte puţin polen de pe stamina unei flori pe pistilul alteia, ajutând în felul acesta la reproducere. Aşa deci, pe picioarele din spate ale albinei se găsesc nişte peri minusculi care funcţionează ca un coş în care albinele adună granulele de polen şi le amestecă apoi cu nectar, ca să formeze un ghem. Asta se numeşte „polen apicol”.

— Şi nu este periculos?

— Pentru cei mai mulţi oameni, nu este, deşi există câţiva nefericiţi care au alergie la el.

Se lăsă pe spate şi se gândi un moment. Oare asta să fi provocat umflăturile ca nişte buboaie pe care domnul Crowe le descrie în scrisoarea lui? Hmm, mă îndoiesc. Reacţiile la polen se manifestă mai degrabă sub formă de iritaţii, nu de buboaie, şi este destul de improbabil să găseşti doi oameni la întâmplare care să aibă această sensibilitate. Deodată lovi biroul cu palma. Sherlock tresări. Desigur! Ignor răspunsul cel mai evident!

— Evident?

Sherlock îşi stoarse creierii. Care era explicaţia evidentă pentru umflături ca nişte buboaie atunci când sunt implicate albinele? Şi atunci revelaţia explodă în el ca lumina unui fulger.

— Înţepături? strigă el.

— Bravo, băiete! Da, înţepături de albine.

Înţepături foarte toxice, dacă e să recunosc.

Majoritatea albinelor din ţara asta, cel puţin, au înţepături care produc durere şi o umflătură minoră, dar nu ca buboaiele

descrise de domnul Crowe. Privi spre Sherlock. Probabil le-ai văzut şi tu. Cât de mari erau?

Sherlock îşi ridică mâna dreaptă.

— Cam cât vârful degetului meu mic, răspunse el.

— Ceea ce indică un tip de venin foarte puternic şi poate o rasă foarte agresivă de albine.

— Cât de multe ştiţi despre albine? întrebă Sherlock.

Profesorul zâmbi.

— Ţi-am spus că am petrecut câţiva ani, în China. Chinezii cresc albine de câteva mii de ani şi am descoperit că ei apreciază foarte mult mierea pentru beneficiile asupra sănătăţii. Conform celor menţionate în măreţul tratat medical Bencao Gangmu, numit şi Compendiul materiei medicale, scris de un învăţat pe nume Li Sh-izhen cu trei sute de ani în urmă, mierea are harul de a tonifia splina, de a alina durerea, de a îndepărta substanţele toxice, de a reduce stresul, de a îmbunătăţi vederea şi de a prelungi durata vieţii.

Îşi întoarse capul de la Sherlock către perete, iar băiatul avu impresia că îşi aducea aminte de lucruri care se petrecuseră cu mulţi ani în urmă: Aici, în Marea Britanie, se întâlneşte doar albina europeană, mai docilă, Apis mellifera. Albina asiatică gigant, Apis dorsata, este mai agresivă şi are o înţepătură mult mai dureroasă; cu toate acestea, chinezii le cresc şi recoltează mierea din stupii lor. Spre deosebire de stupii noştri, care au forma unor clopote, chinezii folosesc buşteni goliţi pe dinăuntru sau coşuri împletite de formă cilindrică pentru a ţine albinele în ele. Uneori îi vedeam pe ţăranii chinezi ducând stupii în munţi, doi câte doi, atârnaţi de capetele unor prăjini de bambus pe care le balansau pe umeri. Îmi amintesc că îi priveam cum se căţărau, cu albinele bâzâind în jurul lor ca un nor de fum.

„Un nor de fum. „ Cuvintele îl pocniră pe Sherlock ca o lovitură între ochi.

— Asta era, şopti el.

— Ce anume?

— Am văzut o umbră îndepărtându-se de unul dintre corpuri, şi prietenul meu a văzut acelaşi lucru ieşind de pe fereastra unde a fost descoperit celălalt cadavru. Sigur erau albine!

Profesorul încuviinţă.

— Trebuie să fi fost destul de mici ca să le confunzi cu o umbră şi probabil închise la culoare, nu dungate în galben strălucitor şi negru, ca albinele obişnuite. Cred că există albine africane care sunt mici şi negre în totalitate. Şi acestea sunt foarte agresive.

— Aţi putea face ceva pentru mine? întrebă Sherlock.

— Desigur.

— Îi puteţi trimite o scrisoare lui Amyus Crowe în care să îi spuneţi ce credeţi dumneavoastră că a provocat moartea acelor bărbaţi. O duc eu înapoi în Farnham şi i-o dau.

Întoarse capul, simţind cum îi iau obrajii foc.

Cred că o să am necazuri cu unchiul şi mătuşa mea când mă întorc, şi asta ar putea să mă ajute să nu fiu pedepsit.

Profesorul încuviinţă. Transferă praful galben – praful galben inofensiv, îşi reaminti Sherlock – de pe pergament pe sugativă. Se întinse după o călimară de cerneală de pe marginea biroului, scoase un condei şi începu să scrie pe coala pergament. Avea un scris mărunţel, dar Sherlock reuşi să distingă cuvintele.

Stimate domnule Crowe, Am avut plăcerea de a-l cunoaşte pe elevul dumneavoastră…

— Cum te numeşti, tinere? întrebă el, întorcându-se spre Sherlock.

— Holmes, domnule. Sherlock Holmes.

. Domnul Sherlock Holmes – care mi-a adus o mostră dintr-un praf galben despre care mi-a spus că l-a găsit în apropierea nefericiţilor despre a căror moarte mi-aţi povestit în scrisoarea care a sosit în această dimineaţă. După ce am examinat praful, am ajuns la concluzia că este simplu polen apicol, şi din asta deduc că bărbaţii nu au fost ucişi de ciumă bubonică sau de o boală similară, ci de înţepături de albine.

Dacă veţi solicita medicului local să examineze aşa-zisele „buboaie”, am convingerea că va găsi ace mici înfipte în fiecare dintre ele – sau, cel puţin, urmele lăsate de asemenea ace. Am toate laudele pentru acest tânăr pentru că mi-a adus o mostră din praful respectiv. Dacă nu ar fi făcut-o, zvonurile despre o febră fatală ar fi făcut înconjurul ţării, cauzând o panică profundă.

Sper să ne revedem curând, când veţi avea timp pentru asta.

Al dumneavoastră, sincer, Arthur Winchcombe, Esq.

Împături hârtia, o puse într-un plic pe care îl scoase dintr-un sertar, sigilă plicul cu o picătură de ceară de la lumânarea pe care o folosise pentru a lumina microscopul şi i-l înmână lui Sherlock.

— Sper că această scrisoare te va scuti de o pedeapsă prea dureroasă, spuse el. Te rog să îi transmiţi respectele mele profesorului tău.

— Aşa voi face. Sherlock se opri, apoi continuă: Mulţumesc!

Profesorul Winchcombe sună dintr-un clopoţel care stătea pe sugativă, lângă microscop.

— Majordomul meu te va conduce la ieşire. Dacă vrei să mai afli ceva despre bolile tropicale, despre apicultură sau despre China, mai vino pe la mine.

Afară, observă cu surprindere că soarele nu-şi schimbase poziţia pe cer cu mai mult de câteva grade. I se păruse că stătuse în casa profesorului Winchcombe câteva ore.

Matty era căţărat pe gardul grădinii.

Mânca ceva dintr-un cornet de hârtie.

— Ai rezolvat pentru ce-ai venit? întrebă el.

Sherlock încuviinţă din cap. Făcu semn înspre cornetul de hârtie.

— Ce ai acolo?

— Moluşte şi melci de mare, răspunse băiatul. Îndreptă gura cornetului către Sherlock.

Vrei şi tu?

În cornet se afla o grămăjoară de crustacee.

— Sunt gătite? întrebă el.

— Fierte, explică Matty. Am găsit taraba unui negustor de peşte. Le vindea. Probabil a venit astă-noapte din Portsmouth. L-am ajutat o vreme, i-am ordonat cutiile, i-am adus gheaţă şi treburi din astea. Mi-a dat câteva drept răsplată.

Băgă mâna în cornet şi scoase o scoică.

Puse cornetul pe gard, luă un briceag din buzunar şi scormoni în carapace cu vârful lamei, înţepând ce era înăuntru. După câteva secunde, scoase ceva negru şi elastic, pe care îl băgă în gură. Minunat, se extazie el. Nu mănânci prea des din astea dacă nu locuieşti lângă ţărm. E o trataţie când apuci.

— Cred că o să te refuz, hotărî Sherlock.

Hai să mergem acasă!

De data asta, au mers în josul străzii principale până la râu, apoi de-a lungul malului până au găsit luntrea îngustă. Aşa cum prezisese Matty, atât calul, cât şi barca erau tot acolo. Sherlock se întrebă cum aveau să întoarcă luntrea, dar Matty duse calul de-a lungul malului, către oraş, până ajunseră la un pod, apoi conduse calul peste pod, către celălalt mal, întorcând partea din faţă a bărcii, în timp ce Sherlock se folosea de cârlig ca s-o împiedice să se lovească de malul dinspre partea lor. Apoi nu le mai rămase decât să parcurgă drumul anevoios înapoi; de data asta, cu Sherlock în faţă, îndemnând calul, şi cu Matty în spate, manevrând cârma.

Cei doi băieţi discutau în timp de barca se mişca încet în aval. Sherlock îi povesti lui Matty despre profesorul Winchcombe şi despre explicaţia lui referitoare la albine şi la înţepături. La început, băiatul se arătă neîncrezător, dar până la urmă Sherlock îl convinsese că nu era nevoie de nici o explicaţie supranaturală pentru norul aducător de moarte.

Matty păru uşurat să afle că ciuma nu ajunsese în Farnham şi iritat de faptul că explicaţia era atât de simplă. Sherlock nu zise nimic, dar, în timp ce călătoreau, era din ce în ce mai sigur că tocmai dezlegaseră un mister şi creaseră altul.

De ce fuseseră înţepaţi doar acei doi bărbaţi şi nimeni altcineva? Şi, la urma urmei, de ce existau albine africane în Anglia? Şi ce aveau toate astea de-a face cu hambarul, cu acele cutii încărcate în căruţă de către tâlhari şi cu baronul cel misterios?

După o vreme, Sherlock observă că un alt cal se alăturase lui Albert pe malul râului. Era armăsarul cel negru, lucios, cu o pată maronie pe gât, pe care îl călărea Virginia Crowe. Fata purta aceiaşi pantaloni strâmţi de călărie şi o bluză peste care avea o jachetă.

— Bună! strigă Sherlock.

Ea îi făcu semn cu mâna.

— Matty, ea e Virginia Crowe, strigă el peste umăr. Virginia, acesta este Matthew Arnatt. Matty.

Matty dădu din cap înspre Virginia, şi ea îi răspunse la fel, dar niciunul nu scoase o vorbă.

Sherlock se ridică, balansându-se într-un echilibru precar pe prora bărcii pentru un moment, simţind cum se legăna sub

el, şi sări pe mal. Luă calul lui Matty de căpăstru şi îl duse înainte, mergând pe lângă Virginia şi calul ei.

— El este Albert, vorbi în cele din urmă.

— Ea este Sandia, răspunse Virginia. Ar trebui să înveţi să călăreşti, să ştii.

Sherlock clătină din cap.

— N-am avut ocazia.

— E simplu, dar voi, băieţii, faceţi mare caz de cât de greu este. Îndemni cu genunchii, nu cu frâiele. Foloseşti frâiele ca să încetineşti calul.

Lui Sherlock nu-i veni în minte nici o replică potrivită. O vreme, continuară să meargă într-o linişte stânjenitoare.

— Unde ai fost? întrebă ea în cele din urmă.

— În Guildford. Am vrut să vizitez pe cineva.

Îşi aminti de ceva şi căută în buzunar, de unde scoase scrisoarea pe care o scrisese profesorul Winchcombe.

— Trebuie să îi dau asta tatălui tău. Ştii unde e?

— Te caută pe tine. Trebuia să aveţi o lecţie.

O privi ca să vadă dacă era serioasă, dar pe buze îi flutura o urmă de zâmbet. Virginia se uită în jos la el, apoi întoarse capul.

— Dă-mi scrisoarea, ceru ea. O să mă asigur că o primeşte.

Sherlock îi întinse scrisoarea, apoi o trase înapoi.

— E importantă, o informă el, neîncrezător. E despre cei doi bărbaţi care au murit.

— Atunci o să mă asigur că o primeşte numaidecât.

Îi luă scrisoarea din mâna întinsă. Degetele ei nu îl atinseră, dar el îşi imagină că le simte căldura când trecură atât de aproape de ale lui.

— Bărbaţii aceia au murit de ciumă, nu?

Aşa zic oamenii.

— Nu e ciumă. E de la albine. De asta mam dus în Guildford. Trebuia să discut cu un expert în boli. Simţi că turuie din ce în ce mai repede, dar nu putea să se oprească. Voiam să îmi spună cineva ce este, aşa că am dus o mostră în Guildford. Se pare că este polen. De asta am tras noi concluzia că albinele au provocat moartea celor doi.

— Dar nu ştiai asta când ai găsit praful, sublinie Virginia.

— Nu.

— Şi nici când ai adunat praful şi l-ai dus până în Guildford.

— Nu.

— Ar fi putut foarte bine să fie ceva care să fi declanşat ciuma. Ceva contagios.

Sherlock se simţi pus la colţ.

— Da, rosti el tărăgănat, făcând vorba să sune mai degrabă ca „m-da-a-a”.

— Deci ţi-ai riscat viaţa bazându-te pe simplul fapt că ai crezut că toţi se înşală şi tu poţi să le dovedeşti că ai dreptate.

— Cred că da.

Se simţi ciudat de jenat. Virginia avea dreptate. Rezolvarea misterului fusese mai importantă pentru el decât propria siguranţă. Ar fi putut să se înşele, căci nu ştia prea multe despre boli sau despre cum se transmit acestea.

Praful galben ar fi putut fi ceva produs de corpurile bărbaţilor, ca rezultat al bolii, cum ar fi piele uscată, infectată – ceva care ar fi putut conţine boala şi ar fi putut s-o ducă mai departe. Fusese atât de absorbit de dezlegarea puzzle-ului, că nu se gândise la asta.

După aceea parcurseră drumul până la Farnham în tăcere.

CAPITOLUL NOUĂ

— M-ai dezamăgit, băiete.

Sherrinford Holmes şedea la biroul masiv de stejar din biroul lui, Amyus Crowe se afla la stânga lui, iar doamna Eglantine – în dreapta, şi hainele ei negre se îmbinau atât de bine cu umbrele, încât numai faţa şi mâinile îi erau vizibile. Cu unchiul Sherrinford şi barba lui lungă şi albă, şi nenumăratele Biblii în ebraică, în greacă, în latină şi în engleză stivuite pe tot biroul, se simţea de parcă era judecat de însuşi Dumnezeu, cu doi îngeri răzbunători în spatele tronului său; efectul era stricat doar de faptul că unchiul Sherrinford purta un halat peste costum.

Băiatului îi ardea faţa de ruşine, dar şi de mânie. Voia să protesteze că făcuse ce făcuse cu cele mai bune intenţii, dar o singură privire spre chipul unchiului său îi dădu de înţeles că nu avea rost să argumenteze.

— Îmi pare rău, domnule, murmură el după un lung răstimp, dându-şi seama că unchiul său aştepta un răspuns. Promit să nu mai fac.

— Tatăl tău – fratele meu – mi te-a dat în grijă, având convingerea că voi continua educaţia ta morală şi te voi împiedica să întreţii tovărăşii nepotrivite ori să capeţi obiceiuri nepotrivite. Sunt îngrozit să descopăr că am eşuat în ambele însărcinări.

Încă o pauză lungă. Sherlock se simţi îmboldit să spună iar că îi părea rău, dar avea senzaţia că gestul lui ar fi putut fi interpretat ca un semn de neobrăzare.

— Ştiu că nu ar fi trebuit să mă duc până în Guildford de unul singur, minţi el în cele din urmă.

— Asta este cea mai mică dintre greşelile tale, declară unchiul Sherrinford. În această dimineaţă, te-ai strecurat din această casă înainte de răsăritul soarelui, ca un tâlhar ordinar…

— Nici măcar n-a dormit în patul lui, îl întrerupse doamna Eglantine. Probabil că a plecat înainte de miezul nopţii.

Sherlock simţi cum îi tremură umerii din cauza efortului de a-şi ţine mânia sub control.

Ştia că doamna Eglantine minţea – chiar dorm-ise câteva ore şi plecase înainte de ivirea zorilor – dar nu putea s-o contrazică, în ciuda unei dorinţe arzătoare de a spune adevărul. Intendenta încerca să îl facă să aibă şi mai multe necazuri şi, dacă o contrazicea, acest lucru ar fi fost considerat un act de sfidare şi pedepsit în consecinţă.

— Îi voi scrie fratelui tău, continuă Sherrinford, să îl informez că încrederea pe care ţiam acordat-o mi-a fost trădată. Şi nu ai voie să părăseşti această casă toată săptămâna viitoare.

— Dacă îmi permiteţi, interveni Amyus Crowe din spatele lui Sherrinford, aş dori să spun un cuvânt sau două în apărarea băiatului.

Băgă mâna în buzunarul jachetei sale, care era orbitor de albă, şi scoase un plic. Scrisoarea pe care băiatul a adus-o înapoi de la eminentul profesor Winchcombe a liniştit temerile cu privire la izbucnirea ciumei bubonice în această regiune. A lua o mostră de polen pentru a fi identificată demonstrează o voinţă puternică, o capacitate independentă de a gândi şi o şovăială în a accepta lucrurile pe încredere. Toate sunt calităţi care trebuie încurajate, după părerea mea.

— Sugeraţi că băiatul ar trebui să scape de pedeapsă, domnule Crowe? spuse doamna Eglantine pe un ton mieros.

— Ba chiar deloc, ripostă Crowe. Aş sugera ca, în loc să i se interzică de tot să iasă din casă, să nu aibă voie să iasă decât cu mine. În acest mod, eu pot continua să respect acordul încheiat cu fratele său.

Sherrinford Holmes se gândi un moment, mângâindu-şi barba cu mâna dreaptă.

— Foarte bine, declamă el. Vom face un compromis. Eşti pedepsit să rămâi în casă tot restul zilei de azi şi toată ziua de mâine. După aceea, vei sta în casă tot timpul, cu excepţia momentelor când vei fi meditat de domnul Crowe. Când te afli în casă, nu ieşi din camera ta decât la ora meselor. Buzele îi tremurau. Dar îţi permit să iei orice carte doreşti din bibliotecă, pentru a-ţi petrece timpul. Foloseşte acest timp cu înţelepciune şi pentru a reflecta la faptele tale.

— Aşa voi face, domnule, răspunse Sherlock, forţând cuvintele să iasă. Tensiunea din umeri i se mai domoli puţin. Mulţumesc, domnule.

— Acum, du-te şi nu te mai întoarce până la cină.

Sherlock se întoarse şi ieşi din birou.

Voia cu disperare să-i contrazică, să arate că procedase cum trebuia, dar cunoştea destule despre cum funcţiona lumea adulţilor ca să ştie că asta nu ar face decât să înrăutăţească lucrurile. Corectitudinea nu conta. Important era să respecţi regulile.

Se îndreptă spre scările mari, mochetate, ce duceau la primul etaj, apoi urcă scările mai înguste, din lemn, către mansardă, unde se afla camera lui. Se întinse în pat, cu ochii în tavan, lăsându-şi gândurile să se frământe şi să se sucească în mintea lui.

Restul zilei şi următoarea trecură în ceaţă.

Trupul lui Sherlock, obosit şi afectat de aventurile prin care trecuse, profită de ocazie ca să îşi revină dormind cât de mult cu putinţă, dar, când era treaz, gândurile îi zburau fără ţintă, ca moliile în jurul unei lumânări aprinse. Ce se petrecea? Ce plănuia baronul Maupertuis şi cine avea de gând să-l împiedice?

Petrecu o parte din timp încercând să compună în minte o scrisoare către fratele său, nu pentru că se aştepta ca Mycroft să facă neapărat ceva, ci pentru că voia să îi spună ce se petrecea unei persoane în care avea încredere. În cele din urmă,

când reuşi să formuleze întâmplările aşa cum voia, le aşternu pe hârtie.

Dragă Mycroft, Mi-aş dori să-ţi pot spune că ţi-am urmat sfatul şi m-am ocupat cu studiul bibliotecii unchiului Sherrinford şi cu plimbările prin împrejurimi, dar se pare că m-am băgat în nişte necazuri şi nu ştiu ce să fac mai departe. Vestea bună – dacă e vreuna – e că mi-am făcut doi prieteni. Unul dintre ei se numeşte Matthew Arnatt şi locuieşte pe o luntre pe canal. Cred că ţi-ar plăcea. Cealaltă se numeşte Virgina Crowe. Este fiica lui Amyus Crowe, care susţine că mă învaţă despre natură şi despre cum să observ lumea din jurul meu, dar cred că, de fapt, mă învaţă cum să gândesc. Aş fi vrut să nu consideri necesar să îmi găseşti un meditator pentru perioada vacanţei, dar, dintre toţi meditatorii pe care i-ai fi putut găsi, cred că domnul Crowe e cel mai bun.

Se întâmplă lucruri ciudate aici în Farnham, şi mi-aş dori să pot vorbi cu tine despre ele. În oraş a fost descoperit cadavrul unui bărbat, acoperit cu umflături, şi un altul aici pe moşia Holmes.

Localnicii au crezut că e ciumă, dar un savant, profesorul Winchcombe, a dovedit că au fost ucişi de sute de înţepături de albine. Cred că albinele au o oarecare legătură cu un anume baron Maupertuis, care deţine un hambar în Farnham, dar nu ştiu în ce mod.

Hambarul a ars din temelii şi a dispărut orice dovadă, îţi povestesc cum s-a întâmplat când ne vedem.

Pe scurt, viaţa de aici e mai interesantă decât m-am aşteptat – asta când pot să ies din casă. Momentan, sunt pedepsit să stau în camera mea pentru că m-am dus în Guildford ca să îl văd pe profesorul Winchcombe, dar asta e altă poveste, pe care ţi-o voi spune când ne vedem.

Mai ai veşti de la tata? E tot pe drum spre India? Ai ceva informaţii cu privire la problemele de acolo şi când se vor termina?

Transmite-le dragostea mea mamei şi surorii noastre. Te rog să vii să mă vizitezi curând.

Fratele tău, Sherlock După ce termină şi sigilă scrisoarea, o lăsă pe măsuţa din hol la ora prânzului, pentru a fi ridicată de o servitoare şi trimisă la oficiul poştal din Farnham. Când coborî din nou la cină, scrisoarea dispăruse. Doamna Eglantine trecea

prin hol, cu faţa părând să îi plutească în umbre, şi îi zâmbi cu tristeţe. Oare văzuse scrisoarea? Oare o citise? Oare ajunsese măcar până la oficiul poştal sau o distrusese? Sherlock îşi spuse că era ridicol – ce motive ar fi avut să facă asta? – dar avertismentul lui Mycroft îi răsună în cap: „Nu e prietenă a familiei Holmes”.

Gândurile acestea i se tot învârteau prin minte în vreme ce stătea întins în camera lui.

Gongul pentru cină se auzi în depărtare şi îl întrerupse din aţipeală, aşa că se duse la parter.

Doamna Eglantine tocmai ieşea din sufragerie.

Îi adresă un zâmbet dispreţuitor şi plecă.

Lui Sherlock nu-i era foame. Fixă uşa pentru câteva momente, încercând să se forţeze să intre în sufragerie, ca să mănânce ceva, doar ca să-şi păstreze forţele, dar nu avea putere. Se întoarse şi se îndreptă spre bibliotecă, să vadă dacă găsea cărţi despre albine sau despre apicultură.

La jumătatea drumului dinspre hol, observă o scrisoare pe o tavă de argint pe măsuţă.

Nu fusese acolo mai înainte sau nu o observase el? Pentru o clipă, crezu că era altă scrisoare de la Mycroft, aşa că o ridică. Pe plic era trecut numele lui şi adresa de la conac, dar nu era scrisul lui Mycroft. Era mai rotund. Mai… feminin? Cum era posibil?

Sherlock privi împrejur, aproape convins că avea s-o zărească pe doamna Eglantine stând în umbră şi privindu-l, dar holul era pustiu. Luă scrisoarea, deschise uşa de la intrare şi stătu în lumina soarelui de asfinţit, dar în prag, ca să nu fie acuzat că ieşise din casă.

Înăuntru era o singură foaie de hârtie, de un liliachiu-deschis. Pe ea, sub numele şi adresa lui, scria: Sherlock, Pe pajiştea de sub domeniul castelului se ţine un bâlci mare. Ne vedem acolo mâine-dimineaţă la ora nouă – dacă îndrăzneşti!

Vino singur, Virginia Preţ de o clipă, îl luă ameţeala şi inspiră adânc. Virginia voia să îl vadă? Dar de ce? În cele două ocazii când se întâlniseră, îi dăduse impresia că nu-l prea plăcea. Cu siguranţă, nuşi spuseseră prea multe. Şi iată că acum voia să se întâlnească singuri?

Dar nu se putea duce! I se interzisese să iasă din casă!

Gândurile i se învălmăşiră, încercând să găsească o scuză care să îi permită să iasă a doua zi fără să dea de necaz. Cu siguranţă, trebuia să fie un argument logic pe care să-l poată invoca şi care să reziste în faţa unchiului Sherrinford. Virginia îl rugase să se întâlnească acolo. Din puţinul pe care îl ştia despre ea, putea spune că era mai independentă decât englezoaicele de vârsta ei. Călărea singură – şi corect, nu pe o parte a şeii – şi era perfect capabilă să plece singură la plimbare. Dar, dacă ar fi fost englezoaică, nu s-ar fi dus la bâlci fără familia ei. Şi asta însemna că era rezonabil din partea lui Sherlock să interpreteze scrisoarea ca pe o invitaţie să se întâlnească acolo cu ea şi cu tatăl ei, ceea ce însemna că putea părăsi casa fără să încalce termenii înţelegerii cu unchiul său. Sherrinford nu ar crede că o fată poate aranja o întâlnire cu un băiat fără ca familia ei să fie prezentă. Sherlock ştia mai bine cum stătea treaba, dar, dacă avea să fie provocat, nu avea să se dea de gol.

Un gând fugar îl opri – dacă cineva de la conacul Holmes urma să meargă la bâlci? Însă, după un moment de gândire, se convinse că nici unchiul, nici mătuşa lui şi nici doamna Eglantine nu aveau să fie acolo, iar dacă vreuna dintre servitoare sau bucătărese ori vreun muncitor aveau să se ducă, probabil că nici nu aveau să-l recunoască.

Petrecu tot restul serii şi o mare parte din noapte convingându-se când că ar trebui să se ducă a doua zi dimineaţă, când că n-ar trebui.

De dimineaţă, tot nu era sigur, dar, când coborî scările la micul dejun, se trezi gândindu-se la chipul Virginiei şi hotărî să se ducă. Chiar avea să meargă.

Se uită la ceasul cu pendul. Abia trecuse de opt. Dacă pornea acum cu bicicleta, putea să ajungă aproape la timp. Ştia unde era castelul – cocoţat pe un deal deasupra oraşului – şi presupuse că bâlciul aveau loc chiar pe pajiştea de sub castel.

Să lase un bilet? După evenimentele precedente, consideră că aşa ar fi cel mai bine.

Mâzgăli repede o explicaţie scurtă pe spatele plicului, spunând că plecase să-l întâlnească pe Amyus Crowe, şi îl lăsă pe tava de argint, apoi merse aproape alergând către locul unde-şi lăsase bicicleta, ghemuindu-se pe sub ferestre şi rămânând pe lângă pereţi acolo unde era posibil.

Capul i se învârtea de gânduri şi de speculaţii în timp ce pedala. Nu mai avusese niciodată un prieten de sex feminin. O avea pe sora lui, desigur, dar ea era mai mare decât el şi era interesată de lucruri diferite – pictura, croşetatul, cântatul la pian. Şi, desigur, mai era şi boala ei, care o ţinuse izolată la pat o mare parte din copilăria lui Sherlock. Nu se împrietenise cu adevărat cu nimeni din împrejurimile casei părinteşti, cu atât mai puţin cu fete, iar şcoala pe care o urma era doar pentru băieţi.

Nu ştia mai deloc cum să procedeze cu Virginia, despre ce să discute sau cum să se poarte.

Când intră cu bicicleta în Farnham, o luă pe un drum lăturalnic care ducea în sus, către castelul pe care îl vedea cocoţat deasupra oraşului. Se chinui să pedaleze mai departe până începură să-l ardă picioarele, apoi descălecă şi merse pe jos, împingând bicicleta pe lângă el.

Când ajunse pe domeniul castelului, era epuizat.

Pe pajiştea din faţa lui, în lumina soarelui de dimineaţă, Sherlock văzu un fragment de viaţă umană. Ca un oraş în miniatură de sine stătător, barăci şi ringuri delimitate de frânghii erau dispuse de-o parte şi de alta a unor alei largi, acoperite cu iarbă, pe care oamenii se plimbau şi admirau ceea ce vedeau. De peste tot se ridicau fuioare de fum, şi mirosul de carne prăjită, de bălegar de animale şi de om îi irită nasul lui Sherlock. Existau zone pentru jongleri, pentru boxeri, pentru dueluri cu bâte şi pentru lupte de câini. Şarlatanii vindeau medicamente ingenioase, făcute din cine ştie ce, mâncătorii de flăcări îşi băgau în gură cu cleşti de metal cărbuni încinşi şi localnicii se strâmbau în cele mai groteşti moduri pentru a câştiga o pălărie, alergau pentru a câştiga o cămaşă de noapte şi participau la concursul de mâncat budinci, cu premii în bani.

Se uită prin mulţime, căutând părul arămiu al Virginiei, dar erau atât de mulţi oameni, că nu-i putea deosebi unul de altul. Fata specificase unde să se întâlnească, aşa că singura lui opţiune era fie să aştepte acolo şi să spere că venea ea la el, fie să se arunce în mulţime s-o caute. Iar Sherlock nu fusese niciodată foarte priceput să aştepte.

Având ceva emoţii, băiatul îşi lăsă bicicleta sprijinită de un gard, într-o parte a ţarcului. Nu era sigur că avea s-o mai

găsească acolo la întoarcere, dar masa compactă de oameni din faţă îi dădea de înţeles că nu o putea trage după el.

Primul lucru peste care dădu când traversă pajiştea era un butoi mare, plin ochi cu apă.

În jurul lui erau adunaţi oameni care râdeau şi se îndemnau unul pe celălalt. Suprafaţa apei părea să fiarbă, şi Sherlock deduse că acolo se gătea ceva, dar dedesubt nu era nici urmă de foc. Un om din mulţime, un tinerel cu o batistă cu buline înnodată la gât, încerca să impresioneze o fetişcană cu obrajii rumeni, într-o rochie albă, care stătea lângă el. Îi dădu o monedă bărbatului care părea să fie stăpânul butoiului, apucă marginile acestuia cu ambele mâini şi îşi cufundă brusc capul în apă.

Sherlock icni, pe jumătate convins că apa fierbea, dar băiatului nu părea să i se întâmple nimic. Îşi scutura capul dintr-o parte în alta în apă, părând să caute ceva; la fiecare câteva secunde, îşi arunca înainte capul şi apoi şi-l retrăgea. Apoi îşi scoase capul cu totul. Apa îi curgea pe faţă, pe gât şi în jos pe haine, dar lui nu părea să îi pese. Între dinţi ţinea ceva strâns: ceva argintiu, care se zvârcolea frenetic, încercând să scape. La început, Sherlock nu reuşi să distingă ce era, dar apoi îşi dădu seama. Era un ţipar, nu mai mare decât un deget. Sherlock merse mai departe, uimit. Auzise să îţi bagi capul în apă după mere, dar s-o faci după ţipari? Incredibil!

— Vino să vezi cea mai extraordinară oaie din lume! striga un bărbat în faţa unei barăci.

Hai să vezi o oaie cu patru picioare şi cu jumate din al cincilea. N-ai mai văzut aşa ceva! Îi prinse privirea lui Sherlock când băiatul trecu pe lângă el. Tu, tinere, hai să vezi cea mai uimitoare privelişte de pe pământul verde al lui Hristos. N-o să uiţi niciodată. Fetele o să-ţi soarbă fiecare cuvinţel când o să le descrii oaia incredibilă cu patru picioare şi jumate din al cincilea.

Trecu apoi de o baracă unde erau expuse la o fereastră două marionete, manevrate de un păpuşar al cărui corp era ascuns în baracă.

Aveau capetele sculptate din lemn, cu nasuri şi bărbii supradimensionate, iar hainele le erau făcute din panglici în culori strălucitoare. În timp ce Sherlock privea, una dintre marionete îşi lăsă capul pe marginea ferestrei, aproape îndoindu-se, şi cealaltă i-l reteză imediat cu un topor miniatural.

Capul se desprinse de corp şi din el ieşiră panglici de un roşu-aprins, care simulau ţâşnirea sângelui. Mulţimea izbucni în urale şi îşi flutură pălăriile.

Într-o parte a bâlciului era un iaz, şi în el fu aruncată o raţă de către un bărbat cu vestă viu colorată şi cu joben pe cap. Piciorul raţei era legat de o greutate cu o sfoară subţire, şi greutatea o ţinea în loc. În jurul iazului erau nişte câini care mârâiau şi se zbăteau prinşi în lese de piele. Văzând cum prin mulţime circulă bani, Sherlock avu sentimentul îngrozitor că ştia ce urma să se întâmple. Bărbatul cu vestă făcu un pas în spate şi ridică mâna. Mulţimea tăcu, în aşteptare. Câinii îşi dublară eforturile de a se elibera, şi mârâitul lor aproape că făcea pământul să se cutremure. Bărbatul îşi lăsă mâna în jos, şi stăpânii câinilor le dădură drumul. Animalele săriră în iaz ca o masă compactă, încercând să prindă pasărea care măcănea şi împroşcând apă în toate părţile. Îngrozită, raţa zburătăcea înainte şi înapoi pe suprafaţa apei, atât cât îi permiteau sfoara şi greutatea, încercând să scape de atacurile lor.

La rândul lor, câinii evitau să avanseze prea mult, cu excepţia unui terier curajos care înota frenetic, urmărind pasărea. Sherlock se întoarse înainte ca unul dintre ei să îşi înfigă colţii în gâtul raţei. Era un deznodământ sigur, singura necunoscută fiind stăpânul care avea să câştige premiul.

Trecu de tarabele unde se vindeau cârnaţi fierbinţi şi mere trase în caramel, biscuiţi cu aromă de portocale şi şorici gras de porc, prăjit şi sărat. Nu ştia dacă senzaţia pe care o avea în stomac era foame sau emoţie. Poate amândouă.

Mulţimea devenea din ce în ce mai densă şi mai aspră, şi Sherlock se simţi împins şi îmbrâncit din spate. Oamenii din jurul lui mormăiau nemulţumiţi şi înjurau. O voce se ridică deasupra lor, strigând:

— Cine îl va înfrunta pe campionul absolut? Cine are curajul să se pună cu Nat Wilson, minunea din Kensal Green? Un sovereign5 pentru învingător şi batjocura şi râsul lumii pentru învins!

Sherlock se împiedică şi căzu într-un genunchi. Se ridică în picioare şi fu împins într-o parte. Ceva tare îl izbi în spate. Când se întoarse, îşi dădu seama că era în faţa mulţimii.

Se lovise de un stâlp de lemn, unul dintre cei patru care marcau colţurile unui pătrat. De la un stâlp la altul erau întinse

frânghii. Un bărbat care nu purta nimic altceva decât nişte pantaloni de piele stătea în centrul ringului, gesticulând înspre mulţime. Pe piept şi pe braţe avea umflături musculoase. Un alt bărbat, cu un costum prăfuit şi cu o pălărie Homburg pe cap, se uita fix la Sherlock.

— Avem un voluntar! strigă el.

Mulţimea aplaudă.

Sherlock încercă să se retragă, dar oamenii îl împingeau din spate. Nişte mâini traseră frânghiile la o parte ca să îi facă loc şi îl împinseră în ringul acoperit cu iarbă.

— Nu! ţipă, dându-şi seama că el era voluntarul. Eu nu…

Bărbatul care striga veni direct la el.

— Regulile standard Broughton, intonă el.

Fără protecţie şi fără armături la încheieturile degetelor. Merge orice, dar nu să loveşti un om când e la pământ. Când cineva e la pământ, are treizeci de secunde de odihnă şi opt secunde în plus ca să se ridice. Lupta se termină când unul dintre luptători nu se mai scoală de jos.

Se uită la Sherlock, care privea disperat în jur, încercând să găsească o breşă în mulţime prin care să fugă.

— Puştiule, murmură el, nu-ţi dau mai mult de un minut de unul singur. Dacă rezişti cinci, dublez premiul. Tre' să îi ţin pe pariori în cursă.

— N-ar trebui să fiu aici! protestă Sherlock.

— E cam târziu pentru asta, răspunse bărbatul.

— Dar e o greşeală!

— Nu, replică omul, arătându-şi dinţii negri şi stricaţi. E un masacru.

Bărbatul se duse într-o parte a ringului, unde oamenii îi ţinură frânghiile despărţite ca să poată ieşi. Sherlock încercă să îl urmeze, dar frânghiile se închiseră la loc, şi bărbaţii, femeile şi copiii din mulţime începură să-l huiduie când se apropie. Oamenii aruncau cu pietre în el, făcându-l să se retragă înapoi în centrul ringului.

Celălalt luptător veni spre el, privind spre mulţime şi atrăgând aplauzele tuturor. Era cu cel puţin cincisprezece centimetri mai înalt decât Sherlock şi cu pieptul mai mare. Mâinile lui păreau doi saci de piele plini cu nuci.

— La linie, mârâi el.

— Poftim?

Luptătorul îi arătă două linii paralele care fuseseră trasate în iarbă, cam la un metru distanţă una de alta.

— Tu stai în spatele uneia, eu – în spatele celeilalte. Când sună clopotul, ne luptăm. Aşa funcţionează.

— Dar eu nu vreau să mă lupt, protestă Sherlock.

— Asta e alegerea ta, băiete, se răsti luptătorul. Eu trebuie să fac meciul să dureze cinci minute, şi capul o să-ţi arate precum carnea tocată dacă nu te aperi. Se uită la Sherlock cu un ochi critic. Şi o să arate tot aşa şi dacă te aperi, adăugă el. Îl împinse pe Sherlock către cea mai apropiată linie din iarbă. Ţine mâinile sus, apără-ţi faţa. Şi stai în picioare.

Dacă te duci jos, te lovesc până te ridici din nou.

— Credeam că arbitrul a zis că nu ai voie să loveşti un om care e la pământ.

Luptătorul ridică din umeri.

— N-a zis că n-ai voie să dai în el cu picioarele.

Uimit peste măsură, Sherlock se duse la locul lui. Luptătorul îşi plasă piciorul încălţat cu cizmă pe cealaltă linie. Sherlock privi în jur, căutând pe cineva, oricine, care l-ar fi putut ajuta, dar feţele care se uitau la el erau roşii, transpirate şi schimonosite de agresivitate. Nu avea cale de scăpare.

Clopotul sună.

Sherlock făcu un pas în spate chiar când pumnul adversarului său îi vâjâi pe lângă nas.

Mulţimea urla. Văzuse poze cu boxeri în cărţi, urmărise câteva meciuri în sala de sport de la Deepdene, chiar exersase şi el puţin, aşa că luă poziţia pe care şi-o amintea – cu palmele făcute pumn şi ridicate sus în faţa lui – dar era clar că adversarul lui nu citise aceleaşi cărţi, căci se aruncă înainte, balansându-şi braţele în lateral de la înălţimea umărului. Sherlock încasă o lovitură în umărul stâng – acelaşi pe care îl rănise Clem cu o seară în urmă – şi simţi cum durerea i se scurgea pe braţ ca metalul lichid. Braţele îi căzură în jos, amorţite. Cum se întâmplase asta? Cu un minut în urmă, fusese un anonim în mulţime, şi acum se afla în centrul atenţiei! Era ca şi cum ceva sau cineva ghidase mulţimea, împingându-l până la momentul ăsta.

Celălalt luptător veni mai aproape, gata să-l pocnească în faţă, aşa că băiatul făcu un pas în spate şi îşi lansă pumnul drept. În mod incredibil, acesta atinse nasul bărbatului. Simţi

cum ceva se sparge sub degetele lui şi văzu sângele curgând şuvoi pe bărbia şi pe pieptul bărbatului. Adversarul lui se smuci în spate şi respiră exploziv, împroşcând sânge pe cămaşa lui Sherlock, apoi îl lovi în piept cu pumnul drept. Impactul îl dădu pe spate. Durerea îi radia prin coaste. Pentru un moment, crezu că inima i se oprise. Încercă să respire, dar plămânii nu-l ajutau. Se îndoi de mijloc, încercând să facă să intre nişte aer în gât. O mână îl înşfăcă de ceafă şi îl aruncă pe iarbă. Izbitura corpului său de pământ îi scoase ultimele rămăşiţe de aer din plămâni şi brusc înghiţea din nou guri mari de aer. Se rostogoli repede când un picior se izbi de locul în care fusese capul lui, apoi se chinui să se ridice în picioare.

Chipul celuilalt luptător era o mască de sânge, din care se vedeau doar doi ochi înguşti şi furioşi şi linia dinţilor care mârâiau. Păşi către băiat şi îl lovi de două ori cu pumnii – cel stâng în coaste şi cel drept în ureche. Durerea umplu lumea lui Sherlock, roşie şi intensă.

Totul părea tare îndepărtat. Căzu, însă nu simţi impactul când atinse pământul.

Întunericul puse stăpânire pe el şi se lăsă docil în voia lui.

5 Veche monedă englezească (N. Red.) CAPITOLUL ZECE Când Sherlock se trezi, îl durea capul.

Durerea părea centrată în jurul tâmplei lui drepte şi pulsa îngrozitor, în ritm cu bătăile inimii. Parcă ar fi avut o umflătură imensă, moale şi pulsândă în mijlocul capului şi nu putea vedea sau trece de ea. Zăcu în întuneric o vreme, fără să se gândească la nimic, ci doar plutind încoace şi încolo cu durerea, aşteptând să scadă în intensitate. În cele din urmă, aceasta se mai domoli.

Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că fusese lăsat lat pe pajiştea de sub castelul din Farnham de către luptătorul de la bâlci. Şi acum era într-un pat confortabil, cu capul sprijinit pe perne din fulgi. Asta însemna că nu era tot la bâlci, întins pe iarba noroioasă din ring sau trântit într-un cort ca să-şi revină.

Desigur, dacă nu cumva avea halucinaţii, ceea ce era în mod clar posibil, având în vedere că fusese rănit la cap.

„Nu”, îşi spuse el cu fermitate. Trebuia să pornească de la premisa că tot ce simţea, auzea şi vedea era adevărat, nu doar o fantezie a creierului său zdruncinat.

Lumina difuză care se filtra prin perdelele de la fereastră îi dădu de înţeles că era tot dimineaţă. Nu era în patul lui; asta era sigur.

Patul lui era mai tare şi pernele aveau gâlme.

Probabil fusese găsit de cineva de la conacul Holmes şi adus înapoi acolo, dar lăsat într-un pat mai confortabil: unul la care doctorii şi servitoarele să ajungă mai uşor, poate. Se încordă, încercând să distingă mişcare dincolo de fereastră, dar nu se auzea nimic, în afară de ceva ce putea fi ciripitul îndepărtat al unei păsări.

Cât de mari erau belele în care se vârâse?

Gândul ăsta îi aduse pe buze un geamăt neaşteptat. Nu respectase ordinele clare ale unchiului său şi bănui că orice încercare de a-i explica acestuia că se înşelase, fiind convins că se întâlnea acolo cu Amyus Crowe, avea să fie tratată cu asprime. Mai rău decât atât, fusese implicat într-o bătaie ordinară cu pumnii. Şi – mult mai rău – pierduse. Asta nu i-ar fi interesat pe Sherrinford sau pe Anna Holmes, dar, dacă ar fi aflat tatăl său, ar fi fost tare furios. Una dintre expresiile lui preferate era: „Un gentleman nu începe niciodată o luptă, dar întotdeauna o termină”.

Dacă avea noroc, unchiul lui avea să-l ţină închis în camera lui toată luna următoare şi să-i reducă mesele la pâine şi apă. Dacă avea noroc. Dacă nu avea noroc… Ei bine, nu era sigur, dar presupuse că pedeapsa avea să fie îngrozitoare. O bătaie, poate? Cu bastonul sau cu cureaua de piele? Unchiul lui ar face-o mai degrabă cu tristeţe decât cu mânie, dar nu exista oare un verset biblic care spunea că dacă scuteşti vergeaua, răsfeţi copilul?

Lucrurile nu arătau bine deloc.

Sherlock întinse mâna să îşi atingă capul.

Degetele dădură peste o umflătură şi, când o apăsă, simţi durerea zvâcnindu-i prin cap.

Se ridică precaut. Nici capul, nici stomacul lui nu erau încântate de mişcare, dar nu se plânseră prea mult.

Camera era lambrisată în lemn, iar patul avea patru stâlpi care susţineau un baldachin brodat. Nu i se părea cunoscut şi nu părea să fie în acord cu ce îşi amintea el de la conacul Holmes. Se uită în jos la ţinuta lui. Era încă îmbrăcat, deşi i se scosese

jacheta. Privi în jur şi o zări atârnată de un cuier prins pe spatele unei uşi.

Dădu la o parte cearşaful care îl acoperea şi se strădui să se ridice în capul oaselor.

Lumea păru să se legene încoace şi încolo timp de câteva momente, ca apa dintr-o găleată, dar apoi se stabiliză. Era desculţ, dar îşi găsi amândoi pantofii la marginea patului. Se întinse către ei şi făcu tot posibilul să îşi strecoare picioarele înăuntru fără să se aplece. Era sigur că ar fi fost o idee proastă să lase capul în jos.

Traversă camera spre fereastră şi trase perdeaua, dar priveliştea care îi întâmpină privirea nu era nicicum cea din jurul conacului Holmes.

Terenul de afară era întins şi gol, fără iarbă sau plante. Pământul avea o culoare cafenie şi era uscat. Şi cât vedea cu ochii erau numai cutii de lemn pe patru picioare solide. Semănau puţin cu coteţele de păsări, dar erau mai mici şi aveau o gaură la bază, chiar acolo unde o şipcă de lemn separa cutiile de suporturile lor. Cutiile se aflau la distanţe egale una de alta. Sherlock făcu un calcul rapid în minte şi aprecie că erau vreo cinci sute de cutii.

Deasupra unora păreau să se înalţe coloane de fum, dar probabil că vântul le îndemna în direcţii diferite, pentru că fumul se mişca în toate părţile. Unele dintre fuioare se ridicau sus de tot, altele se duceau la dreapta şi altele la stânga, în timp ce altele rămâneau lângă cutii de parcă încercau să iasă ori să intre.

Din spatele unei cutii apăru o siluetă. Era îmbrăcată cu o salopetă largă, dintr-o singură bucată, şi avea capul acoperit cu o mască de muselină suficient de subţire încât să vadă prin ea, ţinută la distanţă de faţă de nişte cercuri de lemn. Silueta se duse la o altă cutie şi ridică atent capacul. Mai mult fum ieşi brusc şi îi învălui capul. Asta nu păru să-l deranjeze pe necunoscut. Se aplecă mai aproape, privi în cutie, apoi închise capacul şi trase de sub ea ceva care semăna cu o tavă de lemn. Silueta se uită la tavă timp de câteva secunde, apoi merse câţiva paşi şi puse tava pe o stivă de tăvi similare.

Cu creierul funcţionându-i din nou la capacitate normală, Sherlock îşi dădu seama la ce se uita. Norul pe care îl văzuse fugind de pe corpul bărbatului din pădurea de la conacul

Holmes; fumul pe care îl zărise Matty; polenul pe care îl dusese profesorului Winchcombe: totul începea să aibă sens. Acesta nu era fum, erau albine. Albine mici şi negre. Ceea ce însemna că acele cutii erau stupi şi că bărbatul cu mască era apicultor.

Dar ce fel de albine erau acelea şi la ce serveau? Ca să producă miere? Ca să îl apere?

Sau altceva?

Şi, mai important de atât, unde Dumnezeu se afla?

În spatele lui, uşa dormitorului se deschise. El se întoarse repede. În prag stăteau doi bărbaţi. Erau îmbrăcaţi în haine impecabile de catifea neagră, cu o croială demodată – pantaloni strâmţi, ciorapi înalţi, veste şi jachete scurte – şi aveau chipurile acoperite de măşti negre de catifea, cu două tăieturi la nivelul ochilor, ca să vadă prin ele.

Unul dintre ei îi făcu semn peste umăr.

Înţelesul gestului era limpede; trebuia să meargă cu ei. Pentru o clipă, se revoltă, căci nu fusese niciodată în stare să respecte ordine date fără explicaţie, dar un moment de gândire îl convinse că, dacă nu făcea ce spuneau ei, aveau să-l ia pur şi simplu pe sus. Şi probabil nu cu prea mare grijă.

Îi mai trecu prin minte şi că singurul mod de a afla ce se petrecea era să meargă cu ei.

Inima îi bătea cu furie, dar îşi menţinu pe chip o expresie calmă, chiar plictisită, şi se duse către uşă. Cei doi valeţi se dădură la o parte ca să îl lase să treacă.

Holul de dincolo de uşa dormitorului era decorat în nuanţe vii de roşu şi mov, cu un blazon distinctiv ţesut în tapet şi brodat pe perdelele de catifea. Un valet îl conduse în jos pe o scară largă de marmură, în timp ce celălalt îi urma din spate. Paşii lui Sherlock scoteau singurele sunete: pantofii valeţilor erau matlasaţi şi nu produceau decât o şoaptă pe trepte.

La baza scărilor, primul valet îl conduse pe Sherlock către o uşă închisă de lângă un dulap masiv din lemn de tek. Deschise uşa şi îi făcu semn să intre. Băiatul ezită un moment, dar se supuse.

Uşa se închise în urma lui cu o bufnitură surdă, dar concludentă.

Încăperea era largă, întunecoasă şi răcoroasă. Toate ferestrele erau acoperite cu perdele groase. Doar câteva raze diagonale de lumină pătrundeau prin întuneric şi, în lumina lor

vagă, Sherlock putu să distingă un capăt al unei mese masive din lemn, cu un scaun solid aşezat chiar în faţa ei. În rest, era numai întuneric, cu excepţia unor sclipiri venite de la nişte obiecte din metal atârnate pe pereţi.

Era evident ce se aştepta de la el. Simţind cum îi curg broboane de sudoare pe spate de nervozitate, Sherlock înaintă şi se aşeză pe scaun.

O vreme, nu auzi nimic, în afară de bătaia rapidă a inimii lui. Îşi forţă ochii să vadă în întuneric, dar nu putea distinge nimic dincolo de suprafaţa mesei din faţa lui. Apoi, încetul cu încetul, începu să audă un zgomot slab: un scârţâit ritmic, ca velatura unei nave care se ridică şi coboară pe valurile unui ocean fantomatic. Părea să vină şi să plece, ca şi cum o briză domoală împingea intermitent pânzele şi trăgea de frânghiile ude, apoi le lăsa libere din nou. Nu-şi putea da seama ce era. Cu siguranţă, nu era pe o navă, nu? Văzuse pământ pe fereastra dormitorului, iar podeaua nu se ridica şi nu cobora. Deci, ce era zgomotul acela?

— Ai fost la hambar. Vocea unui bărbat, aproape o şoaptă, se auzi din întunericul de la celălalt capăt al mesei. Părea să aibă un uşor accent, dar Sherlock nu-şi putu da seama din ce ţară provenea vorbitorul. De ce erai la hambar?

— Cine eşti? întrebă Sherlock cu fermitate, cu o cutezanţă în voce pe care nu o simţea deloc.

— De ce erai la hambar? insistă vocea.

Sherlock se chinui să înţeleagă cuvintele, din cauza scârţâitului.

— Unchiul meu va fi îngrijorat din cauza lipsei mele, izbucni băiatul. Mă vor căuta.

Nu ştia dacă era adevărat sau nu, dar părea un lucru util de menţionat. Poate îl descuraja pe interogatorul său misterios.

— Te mai întreb o singură dată, după care vor exista consecinţe. De ce erai la hambar?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Ceva ţâşni din întuneric: subţire, negru şi descolăcindu-se ca un şarpe gata de atac. Îi prinse obrazul drept înainte să se retragă în întuneric. Tresări, simţind cum i se scurge sângele pe piele înainte ca durerea să îi explodeze în carne.

— De ce erai la hambar? insistă vocea.

Sherlock îşi duse mâna la obrazul care îl ardea, apoi o îndepărtă şi se uită la ea. Liniile din palma lui erau pătate de sânge.

— M-ai rănit, spuse el, nevenindu-i să creadă.

Biciul ţâşni iar din întuneric. De data asta îi văzu vârful când îi şuieră pe lângă faţă. Avea un nod în şuviţa subţire de piele. Pocnitura nodului care îl lovi cu toată forţa şi apoi se retrase coincise cu agonia pe care o resimţi când acesta îi reteză vârful urechii drepte. Ţipă şi îşi cuprinse urechea cu mâna. De data asta, simţea cum sângele îi curgea şiroi în palmă şi se scurgea pe încheietură.

— De ce…

— Am urmărit un bărbat de la o casă din Farnham! strigă Sherlock. S-a dus la hambar!

Vocea tăcu un moment. Apoi:

— De ce l-ai urmărit pe bărbatul de la casă?

Sângele din urechea lui Sherlock era umed şi cald pe gâtul lui. Toată partea dreaptă a feţei îi pulsa.

— A murit cineva în casa aceea. Voiam să aflu în ce mod.

— Au murit de ciumă, nu-i aşa? şopti vocea. Asta spun oamenii.

Sherlock îşi muşcă limba înainte să apuce să spună ceva despre înţepăturile de albine, dar biciul se lansă iar din întuneric şi îi muşcă fruntea chiar deasupra ochiului stâng. Capul i se izbi de scaun şi valuri de agonie i se răspândiră prin craniu. Când încercă să deschidă ochiul, îşi dădu seama că era năclăit de sângele care îi curgea din tăietura de deasupra.

Dacă mai continua aşa, urma să aibă capul ferfeniţă.

— A murit din cauza unor înţepături de albine, strigă el. Sute de înţepături de albine.

Linişte. Durerea celor trei tăieturi de pe pielea lui Sherlock se uni într-un singur epicentru fierbinte de agonie, care pulsa în acelaşi ritm cu bătaia rapidă a inimii lui.

— Cine mai ştie de albine?

— Doar eu! minţi el.

Din nou, biciul plesni din întuneric ca un şarpe care atacă, lovindu-l într-o parte a ochiului stâng, la un fir de păr distanţă de a-i sfâşia ţesutul moale al globului ocular. Sângele îi umplu genele: globule negre care atârnau în câmpul lui vizual.

— Data viitoare când te loveşte posesorul biciului, te va lăsa orb de ochiul stâng, anunţă vocea. După care îţi va tăia urechea dreaptă.

Răspunde corect la întrebările mele şi nu mai minţi!

„Posesorul biciului? „ se gândi Sherlock.

Asta însemna că acela care punea întrebările şi cel care manevra biciul erau două persoane diferite. Câţi mai erau ascunşi acolo în întuneric, privind şi ascultând?

— Deja ştiu o parte dintre răspunsurile la întrebările pe care ţi le adresez, continuă vocea şoptită, şi, dacă răspunsurile tale sunt diferite de ale mele, atunci vei suferi, acum şi tot restul vieţii tale. Cine mai ştie de albine?

— Profesorul Winchcombe din Guildford şi Amyus Crowe din Farnham. Vocea îi tremura de efortul de a-şi ţine durerea sub control. Unchiul meu, Sherrinford. Amyus Crowe i-a spus medicului local. Nu ştiu cine a mai aflat.

Sherlock lăsă în mod intenţionat numele lui Matthew Arnatt afară din discuţie, sperând că bărbatul din umbră nu ştia de el sau că avea să-l ignore, nefiind important.

— Prea mulţi, reflectă vocea. Sherlock avu impresia că vorbea mai degrabă singur, nu cu el. Sau poate că vorbea cu altcineva, cineva care nu spunea nimic. Trebuie să grăbim operaţiunea.

Urmă o pauză, de parcă posesorul vocii se gândea, şi apoi:

— Ia băiatul de aici şi omoară-l! Fă să pară un accident. Calcă-l cu o căruţă şi un cal.

Asigură-te că roţile îi frâng gâtul.

Sherlock avu o viziune bruscă, înfiorătoare, a viezurelui mort pe care îl văzuse în faţa porţilor hambarului – cel al cărui stomac fusese aplatizat de o căruţă care trecuse peste el. Acum, acelaşi lucru urma să i se întâmple şi lui.

Nişte mâini îl apucară de umeri şi îl ridicară de pe scaun. Se împletici în drum spre uşă, împins de cei doi valeţi care stătuseră în spatele lui tot timpul, fără să spună nimic. Prin minte îi trecu un set caleidoscopic de idei de evadare, dar toate depindeau de primul pas, acela de a scăpa din mâinile care îl ţineau strâns şi îl împingeau. Deodată, lumina se revărsă peste cei trei când uşa se deschise spre exterior, împinsă de unul dintre valeţi, care îi dădu drumul o clipă. Băiatul se întoarse şi lovi cu piciorul, sperând să îl rănească pe celălalt suficient de

tare cât să îi dea drumul, dar pantoful lui se izbi de o cizmă de piele şi ricoşă. Un pumn se întinse şi îl pocni într-o parte a capului. Văzu mii de stele verzi în faţa ochilor.

Uşa către camera întunecată se închise în spatele lor, scoţându-l la iveală pe Matthew Arnatt, care stătea acolo cu un buzdugan de metal în mână. Semăna cu ceva ce ar fi folosit un cavaler din vechime pe câmpul de luptă.

Matty îl trânti în capul celui mai apropiat valet. Bărbatul căzu cu graţia unui sac de cărbuni azvârlit într-o pivniţă. Celălalt valet îi dădu drumul lui Sherlock şi făcu un pas spre Matthew, cu o privire fioroasă; mâna lui solidă se întinse după capul puştiului. Sherlock îl înconjură şi îl lovi cu putere în vintre. Bărbatul se îndoi de mijloc, icnind după aer.

— Pe aici, şuieră Matty, făcându-i semn lui Sherlock să îl urmeze.

Cei doi băieţi alergară pe coridoarele unei case necunoscute, toată numai cu lambriuri de stejar închis la culoare şi perdele de catifea neagră, şi cu statui de un alb orbitor ale unor nimfe greceşti.

— De unde ai luat buzduganul ăsta? strigă Sherlock în timp ce alergau. Auzea în spatele lor sunetele făcute de urmăritori.

— Peste tot prin casă sunt armuri şi chestii din astea, strigă Matty peste umăr. Am luat-o de-acolo.

— Şi ce faci tu aici?

— Eram la bâlci. Am văzut cum ai fost fraierit să participi la lupta aia. Am venit să te ajut, dar erai târât de doi indivizi imenşi. Te-au aruncat în spatele unei căruţe şi te-au adus aici.

M-am agăţat de spatele căruţei, unde nu mă puteau vedea, şi am sărit jos când au cotit spre locul ăsta. Te caut de atunci.

— Corect, icni Sherlock. Unde suntem totuşi?

— Cam la vreo cinci kilometri distanţă de Farnham. De partea cealaltă a conacului Holmes.

Matty îl conduse printr-o uşă banală către ceea ce era probabil zona servitorilor şi de acolo printr-un coridor din cărămidă simplă care ducea la o uşă ce dădea în grădină. Ieşiră în aerul binecuvântat de proaspăt şi în lumina strălucitoare a soarelui.

— Şi n-ai adus bicicletele?

— Cum aş fi putut s-o fac? strigă Matty, enervat. Atârnam de spatele unei căruţe! Cum Dumnezeu să le car?

— Da, ai dreptate!

Sherlock privi împrejur în timp ce alergau. Erau în spatele casei. În loc de grădină, dincolo de o verandă largă, pavată, şi de un zid scund, era câmpul plin de stupi pe care îl văzuse mai devreme.

— Şi cum scăpăm de aici?

— Am găsit un grajd, îl informă Matty, încă supărat. Sunt cai acolo!

— Nu ştiu să călăresc!

În spatele lor, trei bărbaţi cu măşti şi haine negre ieşiră pe nişte uşi sablate deschise, care dădeau, probabil, într-un salon. Se împrăştiară în direcţii diferite. Unul dintre ei îi văzu pe băieţi şi scoase un strigăt.

Matty se uită urât la Sherlock.

— Păi nu prea ai timp să înveţi, prietene!

Strigă el.

Şi îl conduse după colţul casei. În faţa lor era un grajd mare. Cei doi băieţi porniseră pe terenul deschis, auzind bufniturile paşilor care alergau în urmărirea lor. Ajunseră la grajd şi intrară prin uşile deschise.

În interior era întuneric şi dură ceva până când ochii lui Sherlock se obişnuiră. Matty, care mai fusese acolo, se duse imediat către locul unde doi cai erau legaţi de stâlpi de lemn lângă boxele lor. Amândoi erau deja înşeuaţi.

— Urcă, îi ceru Matty. Foloseşte marginea boxei pe post de treaptă.

Paşii bubuitori de afară erau tot mai aproape. Când Matty apucă şaua calului mai mic, îşi puse piciorul în scară şi se aburcă, Sherlock se căţără pe marginea de lemn a boxei cu piciorul drept, îşi băgă piciorul stâng în scară şi încercă să imite mişcarea lină a lui Matty de pe celălalt cal, o iapă mare, de culoarea castanei. Sfârşi prin a ateriza în şa mai mult din noroc decât din raţionament. Calul se uită la el liniştit. Nu părea deranjat de faptul că un străin îi sărise brusc în spate.

— Hai să mergem! strigă Matty. Luase frâiele cu o mână şi cu cealaltă dezlega calul.

Sherlock apucă propriile frâie şi încercă să îşi amintească iute ce îi spusese Virginia despre călăritul cailor. „Îndemni cu genunchii, nu cu frâiele. Foloseşti frâiele ca să încetineşti calul.

Fără să se uite în spate, Matty îşi îndemnă calul spre uşile grajdului. Părea să presupună că Sherlock avea să-l urmeze. El scutură frânghia lejeră care împiedica animalul să plece. Un val brusc de panică îl cuprinse când îşi dădu seama că Virginia îi spusese cum să conducă şi cum să oprească, dar nu şi cum să pornească. Făcu o încercare şi apăsă cu genunchii în crupa calului. Ascultător, calul porni înainte. Sherlock se aplecă în şa ca să compenseze mişcarea de legănare. Apăsă mai tare cu genunchii şi scutură frâiele de probă. Calul porni la pas, apoi la galop. De ce ziceau oamenii că era greu să călăreşti? Călăritul presupunea doar o serie de semnale şi de acţiuni!

Când ieşi din grajd, scena de afară i se arătă lui Sherlock ca un amestec trepidant de culoare şi de mişcare. Matty gonea călare, urmărit de un grup de servitori mascaţi, care alergau după el pe jos, rămânând însă în urmă. Alţi doi bărbaţi mascaţi stăteau în faţa lui Sherlock, încercând să îi blocheze calea. Unul dintre ei flutura un revolver. Trase în direcţia lui, şi Sherlock simţi cum ceva fierbinte îi trece pe lângă păr. Îşi îndemnă calul la galop. Animalul năvăli printre cei doi bărbaţi, doborându-i. Îşi folosi genunchii şi dădu viteză calului. Parcă zbura, ajungându-l din urmă pe Matty.

În câteva momente, erau la zidul exterior al domeniului. Avea vreo trei metri înălţime.

Cei doi băieţi îşi îndemnară caii să cotească spre porţile principale. Sunetul copitelor se schimbă când trecură de pe pământul moale pe pietrişul aleii. Lui Sherlock i se strânse inima când văzu cum porţile domeniului erau împinse să se închidă. Doi servitori mascaţi stăteau în faţa lor cu puşti, ţintind către cai. Sherlock şi Matty traseră de frâie în acelaşi timp. Caii se opriră, împroşcând pietriş.

Unul din bărbaţi trase un foc de armă.

Bubuitura răsună pe domeniu. Sherlock văzu alicele zburând pe lângă ei, într-un nor care se lărgea, ca o explozie de musculiţe.

Folosindu-şi genunchii ca să ghideze calul şi trăgând instinctiv de partea stângă a frâielor ca să îşi sublinieze intenţia, Sherlock îşi întoarse calul. Matty făcu la fel. Băieţii îşi îndemnară

caii din nou la galop. Casa se ridica în faţa lor, întunecată şi ameninţătoare.

Privind la dreapta şi la stânga, Sherlock văzu bărbaţi mascaţi venind din ambele părţi ale casei, înarmaţi cu o colecţie de revolvere, puşti de luptă, puşti de vânătoare şi furci. Singura lor direcţie era drept în faţă, către uşile principale ale casei.

Matty începu să încetinească. Privi în jur, nesigur.

Sherlock trecu în galop de prietenul lui, strigând:

— Hai după mine!

La dreapta şi la stânga era imposibil să meargă; la fel şi în spate. Aproape că auzea vocea fratelui său spunându-i: „Când toate celelalte opţiuni sunt imposibile, alege-o pe cea care a rămas, Sherlock, oricât de improbabilă ar fi".

Calul său, intuindu-i intenţiile, sări cele câteva trepte către porticul din faţa casei şi intră fără ezitare pe uşile largi.

Sherlock se aplecă în faţă, în timp ce calul pătrunse în holul de la intrare, simţind cum pragul de sus al uşii îi atinge uşor părul.

Copitele calului alunecară şi clămpăniră pe podeaua din gresie, aproape răsturnându-l pe Sherlock, dar acesta îşi recăpătă echilibrul. Întunericul din hol îl ameţi un moment, însă ochii i se obişnuiră în câteva secunde şi îşi îndemnă calul înainte, dincolo de scările de marmură, către spatele casei. Pe uşi ieşiră servitori mascaţi, dar se dădură înapoi, îngroziţi de cei doi cai care aproape umpleau spaţiul. În loc să se îndrepte spre zona servitorilor, îşi îndemnă calul drept înainte, împingând o uşă către ceea ce bănuise – bazându-se pe amplasament şi pe comparaţia cu conacul Holmes – că era un salon. Şi avusese dreptate.

Încăperea era spaţioasă şi luminoasă, cu uşi duble imense, din sticlă sablată, care dădeau spre verandă. Şi, aşa cum îşi amintea Sherlock de la evadarea lor de mai devreme, uşile erau deschise!

În câteva secunde, galopau prin salon şi ieşeau pe verandă. Auzi gălăgie când, în spatele lui, calul lui Matty lovi nişte piese de mobilier din cameră, apoi clămpănitul copitelor pe dalele de piatră ale verandei.

În faţă, dincolo de câmpul plin de stupi, observă o poartă mai mică, prin care erau livrate probabil proviziile şi materialele. Părea nepăzită. Alergă către ea, cu coama calului biciuindu-i

faţa şi cu vântul vâjâindu-i pe la urechi. Formele pătrate ale stupilor formau o grilă geometrică prin care calul galopa în linie dreaptă, pe unul dintre rânduri. Nori de albine începură să zboare în jurul lor, dar calul era prea rapid pentru ele, şi doar bâzâiau şi se agitau confuze.

Poarta din spate era încuiată, dar lui Sherlock îi luă doar un moment să descalece şi să tragă zăvorul. Se întoarse şi privi înspre domeniul conacului, în timp ce Matty ajungea lângă el. Bărbaţi mascaţi şi înarmaţi se îngrămădeau de partea cealaltă a stupilor.

Evident, nu voiau să rişte să intre în zona aceea. Unul sau doi dintre ei începură să dea din mâini când albinele furioase atacară primul lucru la îndemână.

— Cred că a mers bine, zise Matty.

Rămânem să privim?

— Mai bine nu, hotărî Sherlock.

CAPITOLUL UNSPREZECE Amyus Crowe termină de curăţat rănile de pe faţa lui Sherlock cu o bucată de pânză şi cu un lichid care mirosea puternic şi îl înţepa de fiecare dată când îl atingea, apoi se duse în cealaltă parte a camerei şi se aşeză într-un scaun de răchită, care scârţâi sub greutatea lui.

Se lăsă pe spate, balansând scaunul pe două picioare, şi îl legănă uşor. În tot acest timp privirea îi rămăsese fixată asupra lui Sherlock.

Lângă Sherlock, Matty se tot fâţâia nesigur, ca un animal care vrea să fugă, dar nu ştie în ce direcţie s-o ia.

— Ce poveste, murmură Crowe.

Presupunând că Crowe vorbise doar ca să spargă tăcerea în timp ce se gândea, Sherlock nu spuse nimic. Profesorul se legăna încoace şi încolo, fără a-şi dezlipi ochii de la Sherlock în tot acest timp.

— Da, ce poveste, repetă el după o vreme.

Privirea directă a lui Crowe îl punea pe jar pe Sherlock, aşa că întoarse capul şi se uită prin încăpere. Căsuţa era aglomerată, plină de cărţi, ziare şi reviste care fuseseră lăsate acolo unde le pusese Crowe. Un teanc de scrisori fusese fixat de poliţa de lemn de deasupra şemineului cu un cuţit înfipt în mijlocul lor, lângă un ceas care arăta că se apropiau de ora două. Lângă ele se afla un condur din care ieşeau mai multe trabucuri, ca nişte degete hrăpăreţe. Locul ar fi trebuit să arate

jalnic, dar nu erau nici praf, nici mizerie. Casa era curată, dar dezordonată. Pur şi simplu, Crowe părea să aibă un mod diferit de a depozita lucrurile.

— Tu ce părere ai despre asta? îl provocă Crowe în cele din urmă.

Sherlock ridică din umeri. Nu-i plăcea să fie obiectul atenţiei americanului.

— Dacă aveam vreo părere, ripostă el, nu veneam la dumneavoastră.

— Ar fi bine dacă o singură persoană ar putea face diferenţa, răspunse Crowe fără urmă de iritare în voce, dar în această lume complicată uneori ai nevoie de prieteni şi alteori ai nevoie de o organizaţie care să te susţină.

— Credeţi că ar trebui să ne ducem la sticleţi? întrebă Matty, evident agitat.

— La poliţie? Crowe clătină din cap. Mă îndoiesc că v-ar crede şi, chiar dacă v-ar crede, nu prea au ce face. Cei care locuiesc în casa aia mare vor nega totul. Ei au puterea şi autoritatea, nu voi. Şi, trebuie să recunoaşteţi, e o poveste absurdă, dacă stai să te gândeşti.

— Dumneavoastră ne credeţi? îl provocă Sherlock.

Pe chipul lui Crowe se aşternu surprinderea.

— Sigur că vă cred.

— De ce? După cum aţi spus, e o poveste absurdă.

Crowe zâmbi.

— Oamenii fac anumite chestii când mint, răspunse el. Minţitul e chinuitor, pentru că trebuie să ai clare în minte două chestii în acelaşi timp – adevărul pe care încerci să îl ţii secret şi minciuna pe care încerci s-o spui. Stresul se manifestă în anumite feluri. Oamenii nu se uită drept în ochii tăi, îşi freacă nasurile, ezită şi se bâlbâie mai mult în timp ce vorbesc. Şi dau mai multe amănunte decât e necesar, pentru că au impresia că minciuna lor e mai credibilă dacă îşi amintesc ce culoare avea tapetul sau dacă oamenii aveau bărbi ori mustăţi sau chestii de genul ăsta. Voi mi-aţi spus povestea dintr-o suflare, m-aţi privit în ochi şi nu aţi adăugat detalii care nu erau importante. Din câte pot eu să îmi dau seama, spuneţi adevărul – sau, cel puţin, ceea ce credeţi voi că e adevărul.

— Şi acum ce facem? întrebă Sherlock.

Ceva se petrece aici. Are legătură cu hainele pe care le fac pentru armată şi cu albinele, şi cu hambarul din Farnham. Şi bărbatul acela din casa mare – baronul, cred – e în spatele poveştii ăsteia, dar nu ştiu ce face.

— Atunci trebuie să aflăm.

Amyus Crowe îşi lăsă scaunul să cadă la loc pe patru picioare şi se ridică.

— Dacă nu aveţi suficiente fapte să ajungeţi la o concluzie, atunci trebuie să ieşiţi să adunaţi mai multe fapte. Hai să mergem să punem nişte întrebări!

Matty se foia de zor.

— Trebuie să plec, murmură el.

— Hai cu noi, puştiule, îl chemă Crowe. Şi tu faci parte din aventura asta şi meriţi să afli ce se petrece. Şi, în plus, tânărul Sherlock pare să aibă încredere în tine. Se opri. Iar dacă asta te ajută să te decizi, fac cinste cu ceva de-ale gurii pe drum.

— S-a făcut, zise Matty.

Crowe îi conduse afară. Pe pajiştea de lângă căsuţă, Virginia Crowe îşi adăpa calul, pe Sandia. Lângă ea se afla o iapă mare, castanie.

Sherlock presupuse că era a lui Crowe. Cei doi cai pe care Sherlock şi Matty îi folosiseră în evadarea lor de la conacul baronului păşteau liniştiţi într-o parte.

Virginia ridică privirea când se apropiară.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Sherlock, şi fata întoarse capul repede.

— Plecăm la o plimbare, anunţă Crowe.

Virginia, hai şi tu! Cu cât pun mai mulţi oameni întrebări, cu atât avem mai multe şanse să primim nişte răspunsuri decente.

— Dar nu ştiu ce întrebări să pun, protestă Virginia.

— Erai la uşă, ascultai, spuse Crowe, zâmbind. Am auzit-o pe Sandia scâncind. Nu face asta decât dacă eşti în raza ei vizuală, dar nu efectiv cu ea. Şi am văzut ceva mişcându-se şi blocând lumina soarelui în dreptul uşii.

Virginia roşi, dar îşi ţinu privirea aţintită asupra tatălui ei, pe jumătate sfidătoare.

— Întotdeauna m-ai învăţat să profit de ocaziile care mi se prezintă, replică ea.

— Şi este adevărat. Cel mai bun mod de a învăţa este să asculţi.

Crowe se aruncă pe cal, şi Virginia îl imită. Îi privi, zâmbind, pe Sherlock şi pe Matty încălecând pe propriii cai şi dădu din cap înspre Sherlock în semn de aprobare.

— Nu e rău deloc, îl încurajă.

Împreună, cei patru călăreţi porniră în galop, refăcând drumul pe care Sherlock şi Matty sosiseră la căsuţă. Soarele strălucea, aerul mirosea a fum de lemn, şi lui Sherlock mai că nu-i venea să creadă că fusese bătut până la inconştienţă, luat prizonier, interogat şi apoi condamnat la moarte cu nonşalanţă.

Lucrurile astea nu se întâmplau aşa, pur şi simplu, nu? Nu într-o zi însorită. Până şi tăieturile de pe faţă încetaseră să-l mai doară.

Virginia îşi duse calul mai aproape de al lui Sherlock.

— Călăreşti bine pentru un începător, remarcă ea.

— Am primit sfaturi bune.

Se uită la ea, apoi întoarse capul.

— Chestiile alea pe care le-ai spus acasă erau adevărate?

— Fiecare cuvinţel.

— Atunci poate că ţara asta nu e aşa de plictisitoare pe cât am crezut.

Cu cât se apropiau de casa mare în care Sherlock fusese ţinut prizonier, cu atât devenea mai agitat. În cele din urmă, Amyus Crowe trase de frâie şi opri calul când observă în zare porţile casei. Nu se vedea nimeni.

— Ăsta e locul? strigă profesorul.

Sherlock încuviinţă din cap.

— Se văd urme de căruţe care ies şi duc spre drum, continuă Crowe. Mi se pare că au spălat putina.

Sherlock o privi nedumerit pe Virginia.

— Au plecat, explică ea. Au fugit.

— Aha. Corect.

Înmagazină informaţia pentru viitor.

— Hai să mergem în urma lor să vedem ce găsim, strigă Crowe şi îşi îndemnă calul la drum.

Virginia era chiar în spatele lui. Sherlock şi Matty schimbară o privire şi îi urmară.

După vreo cinci minute, găsiră o cârciumă din cărămizi roşii, clădite în acel stil distinct pe care Sherlock îl mai văzuse şi

înainte, cu tencuială albă şi grinzi negre. Pe iarba de afară fuseseră aşezate mese şi bănci din lemn.

Din horn ieşea fum şi Sherlock simţi miros de carne prăjită. I se făcu pe loc foame.

Crowe se opri şi descălecă.

— Luăm un prânz târziu, îi anunţă el.

Matty, Virginia, voi rămâneţi aici şi păziţi caii.

Sherlock, tu vii cu mine înăuntru.

Sherlock îl urmă pe americanul înalt în cârciumă. Tavanul era scund şi aproape ascuns de un strat de fum unsuros de la mielul care se frigea pe o ţepuşă în vatră. Pe podea era rumeguş proaspăt. Patru bărbaţi stăteau împreună la o masă şi îi priveau bănuitori pe nouveniţi. Al cincilea stătea pe un taburet la bar şi nu-i băgă în seamă, fiind mai preocupat să se uite în halba lui de bere. Cârciumarul, care stătea în spatele barului şi ştergea o halbă cu o cârpă, dădu din cap înspre Amyus Crowe.

— Bună ziua, domnilor. Băutură, mâncare sau amândouă?

— Patru porţii de pâine şi carne, spuse Crowe, şi Sherlock rămase uimit să îl audă vorbind fără accentul lui american obişnuit. Vocea lui, din câte îşi dădea seama Sherlock, era piţigăiată, de parcă ar fi fost un fermier sau un muncitor de undeva din suburbiile Londrei. Şi patru halbe de bere.

Cârciumarul scoase patru halbe de bere şi le puse pe o tavă de cositor. Crowe ridică una pentru el şi îi făcu semn lui Sherlock.

— Du-le afară, flăcăule, spuse el pe tonul lui „englezesc”, sever.

Sherlock ridică tava şi o duse cu grijă către uşă. Observă că profesorul lui se aşeza pe un taburet la bar.

Afară, Sherlock îl găsi pe Matty la o masă din apropierea cârciumii. Virginia era tot lângă calul ei. Se duse la Matty şi se aşeză în aşa fel încât să vadă pe fereastră. Matty luă una dintre halbe şi începu să bea cu sete, ţinând-o cu amândouă mâinile.

Sherlock sorbi din lichidul maroniuânchis. Era amărui şi searbăd şi îi lăsă un gust neplăcut în gură.

— Hameiul nu e comestibil, nu? îl întrebă el pe Matty.

Băiatul ridică din umeri.

— Poţi să-l mănânci, bănuiesc, dar n-o face nimeni. Nu are gust bun.

— Atunci de ce Dumnezeu crede cineva că poţi face o băutură din el?

— Habar n-am.

Privind pe fereastră, în cârciumă, Sherlock văzu că Amyus Crowe flecărea cu cârciumarul. Din postura uşor înclinată a capului, Crowe părea să adreseze întrebări şi cârciumarul părea să răspundă, lustruind în continuare halbele cu cârpa din ce în ce mai murdară.

Din cârciumă ieşi o fată cu şorţ care ducea patru farfurii de carne aburindă. Veni către ei şi puse farfuriile şi tacâmurile pe masă fără nici un cuvânt, apoi plecă.

Virginia veni şi ea, şi Sherlock se înghesui ca să-i facă loc. Fata înţepă feliile de carne fierbinte de miel cu furculiţa. Se opri o clipă, cu furculiţa aproape de buze.

— Ştii că n-am scris eu biletul acela, nu?

— Acum da, ştiu. Sherlock întoarse capul, privind peisajul, incapabil să se uite direct în ochii ei. Atunci am crezut că tu l-ai scris, dar bănuiesc că doar pentru că îmi doream să fi fost tu. Dacă m-aş fi gândit puţin, ar fi trebuit să îmi dau seama că era imposibil.

— De ce?

El ridică din umeri.

— Hârtia era delicată şi feminină, iar scrisul – foarte îngrijit. De parcă cineva încerca să se dea drept fată. Se opri. Adică femeie. Adică o tânără femeie. Adică…

— Ştiu ce vrei să spui. Dar ce te face să crezi că eu nu folosesc în mod normal o hârtie de corespondenţă feminină şi nu scriu îngrijit?

De data asta, se uită în ochii ei şi nu-şi întoarse privirea vreme îndelungată.

— Nu eşti ca restul fetelor pe care le-am cunoscut în Anglia, spuse el. Eşti unică. Încă mai încerc să te descifrez, dar cred că, dacă ai fi vrut să merg undeva, de exemplu la bâlci, ai fi venit şi m-ai fi invitat. Se opri un moment şi se gândi. Sau mai degrabă mi-ai fi cerut să fiu acolo, adăugă el.

De data asta, fu rândul ei să roşească.

— Crezi că sunt prea autoritară?

— Nu prea autoritară. Dar suficient de autoritară.

Privirea lui Matty trecu de la unul la altul.

— Ce discutaţi voi acolo?

— Nimic, spuseră în cor Sherlock şi Virginia.

Privind din nou pe fereastră, Sherlock observă că Crowe se alăturase celor patru bărbaţi care stăteau împreună. Păreau să se înţeleagă bine cu toţii. Crowe îi făcu semn cârciumarului, care începu să toarne halbe noi de bere dintr-o carafă de cositor de pe tejghea.

— Tatăl tău e un bărbat interesant, continuă Sherlock, întorcându-se spre Virginia.

— Are şi el momentele lui bune.

— Cu ce se ocupa în America?

Virginia îşi ţinu privirea aţintită în farfurie.

— Chiar vrei să ştii?

— Da.

— Era vânător.

— Adică vâna animale?

Virginia clătină din cap.

— Vâna oameni. Căuta criminali care scăpaseră de justiţie şi indieni care atacaseră aşezări izolate. Îi urmărea zile întregi prin sălbăticie până se apropia suficient de mult de ei ca să îi ia prin surprindere.

Lui Sherlock nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Şi apoi ce – îi aducea în faţa justiţiei?

— Nu, spuse ea încet. Se ridică brusc şi plecă, îndreptându-se către cai.

Sherlock şi cu Matty rămaseră o vreme în tăcere, fiecare pierdut în gândurile proprii.

În cele din urmă, Amyus Crowe ieşi din cârciumă şi li se alătură, îndesându-şi silueta masivă între bancă şi masă.

— Interesant, zise el, redevenit personajul lui „american”.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sherlock. Ce ştiu despre casă?

— Şi cum i-aţi făcut să vă răspundă la întrebări? adăugă Matty. Sunteţi un străin pe aici, şi de obicei oamenii nu se destăinuie străinilor.

— Cel mai bine e să nu mai fii un străin, răspunse el. Dacă stai acolo o vreme, făcând conversaţie cu barmanul, devii parte din peisaj.

Apoi te bagi şi tu în discuţie dacă găseşti un subiect comun şi le spui ceva despre tine, de exemplu, cine eşti, de ce eşti acolo. Le-am spus că vreau să cumpăr o fermă ca să cresc

porci, fiindcă soldaţii noi din Aldershot vor avea nevoie de multă mâncare. Au vrut să afle câţi soldaţi vor fi încartiruiţi acolo şi am început să discutăm despre afaceri. I-am întrebat dacă ştiu pe cineva prin împrejurimi care să fie interesat să investească într-o afacere sau care să aibă pământ de vânzare şi mi-au spus de moşia de pe drum. E proprietatea unui bărbat pe nume Maupertuis – un fel de baron, se pare, un străin în ţara asta.

Sherlock se uită la Matty şi zâmbi. Crowe părea să uite că şi el era un străin în ţara asta.

— Nimeni nu l-a văzut vreodată pe baronul Maupertuis şi personalul lui a fost adus odată cu el, nu angajat dintre localnici, fapt ce nu prea le-a convenit sătenilor. Toate proviziile şi materialele erau cumpărate din altă parte, nu din împrejurimi. Oricum, cârciumarul ne asculta şi a spus că baronul s-a mutat azi, ceva mai devreme. Se pare că a văzut un convoi de căruţe trecând pe drum, pline cu tot felul de cutii şi piese de mobilier, cu o trăsură neagră pe două roţi în coada lor. Şi apoi, la scurtă vreme, au urmat alte căruţe, de data asta pline de cutii mari acoperite cu cearşafuri. Bănuiesc că astea erau stupii de care mi-ai vorbit tu, tinere. Probabil că au folosit fum ca să calmeze albinele şi să le adoarmă. Aşa fac apicultorii buni ca să mute stupii.

— Au luat stupii cu ei? Dar de ce?

Amyus Crowe încuviinţă din cap.

— Asta e o întrebare foarte bună. Dacă evacuezi în grabă, de ce să iei toţi stupii cu tine? Te vor încetini şi nu e ca şi cum nu poţi face rost de albine din altă parte. Medită un moment. Se pare că evadarea voastră i-a speriat. Nu-şi puteau asuma riscul ca voi să vă duceţi la poliţie, şi poliţia să vină să investigheze. S-au mutat în altă parte, aşa că trebuie să aflăm unde.

— Am putea să îi urmărim, propuse Sherlock.

Crowe clătină din cap.

— Au un avans bun în faţa noastră.

— Vor fi nevoiţi să călătorească încet, insistă Sherlock. Pentru că au stupii cu ei. O singură persoană călare i-ar putea ajunge din urmă.

— Sunt prea multe drumuri pe care ar fi putut s-o ia, continuă Crowe.

— Un convoi lung de căruţe? Oamenii i-ar remarca şi i-ar ţine minte. Şi nu o vor lua pe drumuri proaste de ţară. Vor rămâne la drumurile principale. Asta reduce opţiunile.

Crowe zâmbi larg.

— Bine judecat, flăcăule.

— Deja v-aţi gândit la asta? întrebă Sherlock, încruntându-se.

— Mda, dar nu voiam să-ţi dau totul murăn gură. Voiam să văd dacă eşti în stare să te concentrezi la ceva, mai ales dacă eu te îndrum în direcţia greşită. Crowe se ridică. Ştiu câţiva indivizi care stau pe lângă casa noastră şi au cai

— Şi le-ar prinde bine câţiva şilingi. Îi voi trimite să caute convoiul. Îţi sugerez să te întorci la conacul Holmes să te împaci cu familia ta. Zi-le că ai fost cu mine tot timpul; asta va calma spiritele. Voi veni mâine pe acolo să-ţi povestesc ce am aflat.

Toţi patru au mers la trap înapoi pe drumuri lăturalnice şi pe cărărui de ţară până când au ajuns aproape de Farnham, unde s-au despărţit. Matty s-a îndreptat spre locul unde-şi lăsase barca, iar Crowe şi Virginia au plecat în direcţia casei lor. Sherlock rămase pe loc un moment, încercând să absoarbă toate evenimentele zilei, transformându-le dintr-un talmeş-balmeş de percepţii senzoriale în amintiri. Într-un final, când se simţi mai calm, îşi îndemnă calul către conacul Holmes.

Când ajunse la conac, se întrebă o clipă unde să lase calul. La urma urmei, nu era al lui.

Pe de altă parte, fostul lui proprietar îl abandonase şi era, cu siguranţă, o îmbunătăţire faţă de bicicleta veche şi ruginită pe care i-o găsise Matty. Până la urmă, îl lăsă în grajd, lângă un balot de fân. Dacă avea să îl găsească acolo şi a doua zi, avea s-o ia ca pe un semn că putea să-l păstreze.

Chiar când intră în casă, se servea cina.

Toţi se purtau normal, de parcă nu se întâmplase nimic, de parcă lumea era exact la fel cum fusese de dimineaţă. Se uită în jos la ţinuta lui, îşi scutură jacheta de praf şi intră în sufragerie.

Cina se dovedi o experienţă supranaturală. Mătuşa lui flecărea, despre nimic în mod special, ca de obicei, iar unchiul lui citea dintro carte mare în timp ce mânca, mormăind din când în când pe sub mustaţă. Doamna Eglantine se holba la el din locul ei de lângă perete.

Era greu să armonizeze atmosfera calmă şi civilizată de aici cu faptul că fusese bătut, răpit, condamnat la moarte şi apoi evadase, totul în doar câteva ore. Era rupt de foame, chiar dacă mâncase la cârciumă, şi îşi umplu farfuria cu felii aburinde de carne de pui şi cu legume, apoi acoperi totul cu sos din belşug.

— Arăţi de parcă ai fost la război, Sherlock, i se adresă mătuşa lui la desert.

Erau cuvintele cele mai apropiate de o întrebare directă pe care i le spusese vreodată.

— Eu… am căzut, spuse el, conştient de tăieturile usturătoare de pe faţă şi de pe urechi.

Nu sunt obişnuit să merg pe bicicletă.

Răspunsul păru s-o mulţumească şi continuă să murmure de una singură, într-o conversaţie nesfârşită cu sine însăşi.

Când se putu retrage fără a părea nepoliticos, Sherlock se îndreptă spre camera lui. Intenţionase să citească o vreme şi apoi poate să noteze într-un jurnal evenimentele zilei ca să nu le uite, dar, imediat ce corpul lui atinse patul, nu mai reuşi să ţină ochii deschişi şi adormi într-o clipită, complet îmbrăcat.

Se trezi o singură dată, când afară era întuneric şi bufniţele ţipau undeva în depărtare.

Îşi scoase hainele şi se strecură sub cearşaful aspru. Căzu într-un somn adânc, ca un om care se cufundă într-un lac întunecat şi misterios.

Se ivi a doua zi, strălucitoare şi răcoroasă.

Amyus Crowe era jos în hol când Sherlock coborî la micul dejun. Purta un costum alb din pânză şi o pălărie cu boruri largi.

— Mergem la Londra, îl anunţă cu voce tare când îl văzu pe Sherlock. Am nişte afaceri de rezolvat acolo, şi unchiul tău mi-a dat permisiunea de a te lua cu mine. Va fi o călătorie pedagogică. Vom vizita nişte galerii de artă şi te voi învăţa istoria acestui mare oraş.

— Merge şi Virginia? întrebă Sherlock fără să se gândească, dar imediat îşi dori să-şi retragă cuvintele, însă Crowe zâmbi larg, cu o luminiţă jucăuşă în ochi.

— Păi da, spuse el. Doar n-am s-o las singură la ţară, nu? Ce fel de tată aş fi?

— De ce la Londra? întrebă Sherlock în şoaptă, când ajunse la baza scărilor.

— Pentru că într-acolo se îndrepta convoiul de căruţe, răspunse Crowe, tot în şoaptă.

Bănuiesc că baronul mai are o casă pe acolo, pe undeva.

Cu un foşnet abia auzit al fustei, doamna Eglantine ieşi din umbrele de la capătul holului.

— Ar trebui să iei micul dejun înainte să strâng masa, tinere domn Sherlock, spuse ea, cu vocea încărcată de suficient dispreţ cât să fie remarcat, dar nu îndeajuns încât Sherlock să se simtă jignit de-a dreptul.

— Mulţumesc, zise el, apoi se întoarse înapoi spre Crowe. Plecăm imediat?

— Bagă nişte merinde în stomac, răspunse Crowe. S-ar putea să ai nevoie. Fă-ţi un bagaj mic, pentru două zile. Te aştept afară, în trăsură.

Se întoarse către doamna Eglantine şi îşi scoase pălăria cu o mişcare exagerată.

— Doamnă, zise el, se înclină şi apoi plecă.

Sherlock îşi înfulecă micul dejun cât putu de repede, abia simţindu-i gustul. Londra! Se ducea la Londra! Şi, dacă era cu adevărat norocos, îl putea vedea pe Mycroft cât era acolo!

Amyus Crowe îl aştepta într-o trăsură în faţa conacului Holmes. Virginia stătea lângă el.

Părea să nu se simtă în largul ei, fie pentru că purta o rochie cu volănaşe şi o bonetă, fie pentru că era închisă într-o trăsură şi nu stătea afară, în aer liber.

— Arăţi bine, zise Sherlock când se aşeză în faţă, în vreme ce vizitiul îi aranja bagajul alături de celelalte.

Ea se uită urât la el.

Când au ajuns la gara din Farnham, Matty îi aştepta acolo. Amyus Crowe îi zâmbi.

— Deci ai primit mesajul meu?

— M-a trezit individul care mi l-a livrat.

De unde ştiaţi unde e ancorată barca mea?

— E treaba mea să ştiu unde sunt toate.

Treaba şi plăcerea mea specială. Ce zici de o călătorie, tinere?

— N-am nici un schimb de haine, nimic, se scuză Matty.

— Îţi luăm tot ce îţi trebuie când ajungem la Londra. Acum hai să cumpărăm biletele!

Profesorul cumpără patru bilete pentru Londra, la clasa a doua, şi grupul coborî pe peronul gării în timp ce vizitiul trăsurii descărca bagajele. Cronometrase totul perfect: trenul urma să vină în zece minute: un monstru uriaş cu locomotiva tubulară scuipând abur, cu pistoanele pompând în sus şi în jos ca acele unui ceas şi cu roţile de metal, aproape la fel de mari ca Sherlock, scârţâind pe şine.

— O locomotivă din clasa „Saxon”, de Joseph Beattie, remarcă Amyus Crowe.

Cunoscută în general ca o 2-4-0. Sherlock, îmi poţi spune de ce?

— De ce „Saxon” sau de ce „2-4-0”?

Amyus dădu pur şi simplu din cap.

— Adunarea de informaţii relevante depinde în primul rând de formularea corectă a întrebării. M-am referit la denumirea „2-4-0”.

Bănuiesc că partea cu „Saxonul” e doar un moft istoric de-al inginerului. Tot el a conceput şi o locomotivă pe care a denumit-o „Nelson”.

Sherlock evaluă locomotiva cu privirea.

Observă că roţile nu erau poziţionate la distanţe egale, ci aşezate în grupuri.

— Aş spune că datorită modului de dispunere a roţilor, se aventură el, dar nu ştiu dacă acesta e motivul.

— De fapt, chiar aşa e, răspunse Crowe.

Are două roţi pe un singur ax în faţă, care se învârt independent, pentru a permite trenului să ia curbele. Apoi mai sunt patru roţi ataşate de locomotiva în sine, pe două axe. Acelea sunt roţile mecanizate.

— Şi „0” ce semnifică? întrebă Sherlock.

— Unele locomotive au un set de roţi şi în spate, răspunse Crowe. Cifra „0” indică faptul că această locomotivă nu are un al treilea set de roţi.

— Deci are un număr care să indice că nu există nici un număr, trase Sherlock concluzia.

— Corect, zise Crowe şi zâmbi. S-ar putea să nu fie practic, dar este extraordinar de logic dacă accepţi sistemul pe care au ales ei să-l folosească.

Au găsit un compartiment în care să stea singuri şi s-au aşezat comod pentru călătorie.

Sherlock nu mai mersese niciodată cu trenul şi totul era nou pentru el: felul cum vibrau banchetele, pereţii şi ferestrele în timp ce mergeau, fumul cu miros ciudat de dulce care intra în vagoane, felul în care câmpurile zburau prin faţa ochilor, mereu în schimbare şi totuşi parcă mereu la fel. Matty avea ochii mari şi era neliniştit. Sherlock bănuia că nu mai mersese nici el niciodată cu trenul, nici măcar în luxul sărăcăcios al unui compartiment de clasa a doua.

Trecură de păduri şi ajunseră într-o zonă de câmpie, dar pe aceste câmpii nu era cultivat porumb, grâu sau orz, ci nişte plante maronii, fusiforme, cu frunze mici şi verzi, care se răsuceau în jurul unor araci înalţi cam de un metru şi jumătate, care fuseseră înfipţi în pământ. Sherlock tocmai voia să îl întrebe pe Crowe ce erau, când Matty, observându-i interesul, se aplecă să arunce o privire.

— Hamei, îl lămuri el. Pentru fabricile de bere. Zona asta e cunoscută pentru berea bună pe care o face. Numai în Farnham sunt treizeci de baruri şi cârciumi.

Şi călătoria a continuat aşa, punctată de schimbarea trenului la Guildford, până au ajuns la terminalul enorm al gării Waterloo, din metropola aglomerată a Londrei.

Oraşul unde locuia şi lucra Mycroft Holmes.

CAPITOLUL DOISPREZECE Gara Waterloo era un furnicar de oameni care se îndreptau în toate direcţiile, cărând tot felul de cutii, pachete, valize şi cufere, totul sub acoperişul masiv din arcade metalice şi sticlă. Căldura soarelui era intensificată de sticlă, astfel că în gară era mult mai cald decât pe străzile din jurul ei. La peroane opreau trenuri care scuipau nori de aburi şi o mulţime de oameni, ceea ce sporea căldura. Sherlock simţi cum i se aduna transpiraţia sub guler.

Amyus Crowe angajă imediat un hamal şi îl puse să dea jos bagajele din tren. Acesta îi conduse afară, unde un şir de birje ridicau pasagerii care stăteau la o coadă lungă. O jumătate de penny în plus îl convinse pe hamalul lor să îi ducă de-a lungul cozii până acolo unde birjele nou-venite îşi lăsau pasagerii înainte să se alăture şirului de birje în aşteptare.

După câteva momente de târguială, se urcară într-o birjă pe o uşă, în timp ce ocupanţii anteriori coborau pe cealaltă.

Amyus Crowe părea să cunoască Londra şi îi ceru birjarului să îi ducă la hotelul Sarbonnier. Birja porni la drum, şi

Sherlock se aplecă pe una dintre ferestre să vadă împrejurimile, în timp ce Matty făcea la fel în partea cealaltă.

Dimensiunile clădirilor erau enorme în comparaţie cu Farnham, Guildford şi alte oraşe cu care era obişnuit Sherlock. Unele aveau chiar şi cinci sau şase etaje. Altele aveau coloane care susţineau porticuri aflate deasupra uşilor de la intrare şi şiruri de sculpturi pe linia acoperişurilor: unele erau siluete omeneşti, iar altele – creaturi mitice cu aripi, coarne şi colţi.

După câteva momente, trecură pe un pod care lega malurile unui râu larg.

— Tamisa? întrebă Sherlock.

— Da, răspunse Crowe. Unul dintre cele mai murdare, mai aglomerate şi mai păcătoase râuri pe care am avut neplăcerea de a le vedea.

Clămpănind de pe pod pe celălalt mal al râului, birja coti de câteva ori şi opri în faţa un-ei clădiri lungi, din piatră portocalie. Birjarul sări jos şi ajută la descărcarea bagajelor. De pe o uşă rotativă din faţa clădirii ieşiră trei hamali şi luară bagajele.

În holul impresionant – cu stâlpi cu baze sculptate, tavan cu mozaic şi podea din marmură roz – Amyus Crowe se duse către un birou lung din lemn.

— Trei camere pentru două nopţi, îi spuse el bărbatului în uniformă din spatele biroului.

Omul încuviinţă din cap.

— Desigur, domnule, zise el şi se întoarse să ia trei chei de pe un panou din spatele lui.

Apoi adăugă: Poate doriţi să semnaţi în cartea de oaspeţi, domnule.

Crowe semnă cu o înfloritură, şi recepţionerul îi dădu cheile. Acestea erau ataşate la bile mari din alamă – probabil ca să nu se piardă prea uşor, bănui Sherlock.

— Sherlock şi Matthew, voi aveţi o cameră, spuse Crowe, dându-le o cheie. Virginia va avea camera ei şi eu o voi lua pe a treia.

Bagajele voastre vor fi duse în camere. Matthew, eu sugerez să mergem undeva să îţi cumpărăm nişte haine şi nişte obiecte de toaletă. Se uită critic la Matty. Şi nici o tunsoare n-ar strica, adăugă el. Sherlock, Virginia, vouă vă sugerez o plimbare prin împrejurimi; faceţi la dreapta, mergeţi până la capătul

străzii şi veţi găsi acolo ceva care o să vă intereseze. Să fiţi înapoi într-o oră, pentru masa de prânz. Dacă vă rătăciţi, întrebaţi pe cineva care să vă îndrume către hotelul Sarbonnier.

Crezându-l pe Crowe pe cuvânt, Sherlock o conduse pe Virginia afară, şi făcură la dreapta, fiind imediat absorbiţi de mulţimea care se îndrepta în aceeaşi direcţie. Îngrijorat că s-ar putea pierde unul de altul, Sherlock întinse mâna s-o ghideze pe Virginia mai aproape de el. Iar mâna ei se închise într-a lui, caldă şi moale, însă doar pentru o clipă. Brusc, inima începu să-i bată de două ori mai tare. O privi speriat. Ea îi zâmbi, neobişnuit de timidă.

Le luă doar câteva minute să ajungă la capătul şirului de clădiri. Strada se lărgi brusc într-o piaţă mare, deschisă, dominată de o coloană înaltă, care se ridica de pe un piedestal central. Sherlock avu o secundă impresia că în vârful stâlpului se afla un om, şi mintea îi zbură brusc la conacul Holmes şi la unchiul lui, care le povestise într-o seară la cină despre asceţi religioşi care îşi abandonau vieţile şi familiile pentru a locui în vârful unor stâlpi, meditând asupra naturii lui Dumnezeu şi mâncând doar ce le dădeau trecătorii. Un moment de atenţie îl făcu să înţeleagă însă că silueta din vârful coloanei nu era un om, ci o statuie care fusese sculptată în aşa fel încât să pară că poartă o uniformă maritimă.

— Cine este? întrebă Virginia, fermecată.

— Cred că este amiralul Nelson, răspunse Sherlock. Ceea ce înseamnă că asta este Trafalgar Square, construită în amintirea unei faimoase bătălii navale din 1805.

La baza stâlpului erau două fântâni care împroşcau apa în toate culorile curcubeului în lumina puternică a soarelui. Aceasta era inima Londrei. Punctul central al imperiului care se întindea până pe partea cealaltă a globului pământesc.

Şi, undeva în apropiere, fratele său, Mycroft, stătea probabil la biroul lui şi contribuia la conducerea acestui imperiu.

Se plimbară o vreme prin Trafalgar Square, privind oamenii şi clădirile elegante care mărgineau bulevardele dimprejur, apoi se îndreptară înapoi către hotel. Ajunseră chiar la timp: Amyus Crowe era în foaier, aşteptându-i.

Alături de el era un băiat cam de vârsta lui Matthew Arnatt, dar cu părul curat, cu haine decente şi cu o încruntătură

pe faţă. Lui Sherlock îi luă câteva momente să îşi dea seama că acela era chiar Matty.

— Să nu îndrăzneşti, îl avertiză Matty.

Să… nu îndrăzneşti.

Sherlock şi Virginia râseră.

Toţi patru intrară în restaurant şi comandară prânzul. Erau înconjuraţi de femei îmbrăcate în mătăsuri şi crinoline multicolore, cu pălării şi mănuşi, de bărbaţi cu mustăţi strălucitoare, în redingote, dar nimeni nu se uita la ei. Erau acceptaţi ca o familie care venise să viziteze capitala celei mai importante ţări de pe faţa planetei.

Sherlock comandă cotlete de miel, gătite perfect – în sânge la mijloc – cu garnitură de cartofi şi fasole. Matty şi Amyus Crowe comandară amândoi plăcintă cu carne de vită şi rinichi, în timp ce Virginia, mai aventuroasă, riscă să comande pui cu un sos franţuzesc cu boabe de piper şi smântână.

În timp ce mâncau, Amyus Crowe îi puse la curent cu motivul pentru care se aflau acolo.

— I-am trimis o telegramă unui tip pe care îl cunosc în acest oraş minunat, spuse el printre îmbucături. Un fel de partener de afaceri.

Sherlock se întrebă imediat ce fel de „afaceri” avea Crowe, pentru că nu le menţionase niciodată, dar acesta continuă să vorbească:

— I-am spus pe ce drum vine convoiul de căruţe şi l-am rugat să-l intercepteze şi să afle care este destinaţia finală. I-am comunicat unde o să stau şi tocmai mi-a trimis o telegramă în care m-a anunţat că toate căruţele şi-au lăsat încărcăturile de cutii şi alte cele într-un depozit dintr-un loc numit Rotherhithe. Mi-a spus unde se află exact depozitul.

— Rotherhithe? întrebă Sherlock.

— E la câţiva kilometri în josul râului – o zonă dubioasă, unde marinarii se distrează între două călătorii şi unde se depozitează bunurile înainte de a fi încărcate pe nave. Nu e un loc unde ai vrea să te afli după lăsarea întunericului. Clătină din cap cu tristeţe.

— În mod normal, nu aş risca să vă iau cu mine, dar e prea important. Baronul pune ceva la cale, şi acest lucru e suficient de important încât să ucidă pentru asta. Deja a făcut-o. Nu va avea nici o ezitare să scape de voi doi, ca şi cum ar strivi

o muscă. Problema este că trebuie să ne asigurăm că acele cutii din căruţe sunt stupii pe care i-aţi văzut voi în Farnham, iar asta înseamnă că trebuie să veniţi cu mine la Rotherhithe să aruncăm o privire, Sherlock.

Dar vă avertizez – poate fi periculos. Foarte periculos.

Sherlock aprobă încet din cap.

— Eu îmi asum riscul. Vreau să aflu ce se petrece, de ce tot încearcă să mă omoare.

Crowe privi înspre Matty, care îşi îndesa mazăre în gură cu lingura.

— Şi tu, tinere? Presupun că ai văzut destule cheiuri şi depozite, având în vedere că îţi petreci viaţa călătorind peste tot într-o luntre.

Şi presupun şi că te descurci bine într-o bătaie.

— Dacă începe o bătaie, bălmăji Matty cu gura plină de mazăre, fug. Dacă nu pot fugi, lovesc jos şi lovesc cu putere.

— Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine, replică bărbatul. Vin cu voi, desigur, dar s-ar putea să fim nevoiţi să ne despărţim, ca să supraveghem zone diferite.

— Şi cu mine cum rămâne? Vocea Virginiei era piţigăiată de indignare şi ochii ei violeţi scoteau fulgere. Eu ce fac?

— Tu rămâi aici, o anunţă Crowe mohorât.

Ştiu că poţi să ai grijă de tine la nevoie, dar nu ai habar ce i se poate întâmpla unei tinere în Rotherhithe. Oamenii care locuiesc acolo sunt mai răi decât animalele. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ţi s-ar întâmpla ceva; nu după ce…

Se opri brusc. Privind-o pe Virginia peste masă, Sherlock văzu cum îi scânteiau ochii.

— Rămâi aici, repetă Crowe. Dacă ne despărţim, avem nevoie să ştim că există cineva aici care poate prelua mesaje şi le poate da mai departe. Asta e treaba ta.

Virginia încuviinţă din cap, fără să spună nimic.

Crowe se uită la cei doi băieţi.

— Când sunteţi gata, le spuse el, putem pleca.

În timp ce traversau foaierul hotelului, Sherlock se întoarse şi se uită în urmă la Virginia. Ea îl privea. Încercă să zâmbească, dar expresia i se transformă într-o grimasă îngrijorată. Sherlock zâmbi şi el liniştitor, dar bănui că expresia de pe faţa lui nu era cu mult mai convingătoare.

În loc să ia o birjă până în Rotherhithe, Crowe îi conduse pe cei doi băieţi în jos, pe malul Tamisei, acolo unde nişte trepte din piatră, pătate cu verde de alge, coborau până în fluviul urât mirositor. Malul celălalt era ascuns de o perdea de fum şi de o duhoare maronie care părea să se ridice chiar din apă. O barcă se bălăngănea încoace şi încolo pe suprafaţa apei.

Proprietarul ei stătea la proră, fumând o pipă.

— Rotherhithe, spuse Crowe cu voce aspră, aruncându-i o monedă. Barcagiul dădu aprobator din cap, prinzând cu dexteritate moneda şi muşcând-o ca să se asigure că era adevărată. Crowe şi băieţii luară loc la pupa, în timp ce barcagiul se aşeză cu spatele şi puse barca în mişcare cu ajutorul vâslelor.

Lui Sherlock călătoria i se păru ciudată şi incomodă. Pe fundul bărcii pleoscăia apă, iar pe râu pluteau lucruri la care încerca din greu să nu se uite: fecale, şobolani morţi şi bucăţi de lemn ud acoperit de buruieni. Mirosul era atât de îngrozitor, că Sherlock fu nevoit să respire pe gură, şi, chiar şi atunci, era sigur că simţea gustul mirosului care îi învăluia limba şi gâtul.

Îi veni să vomite. La un moment dat, o altă barcă apăru din ceaţă şi trecu aproape de a lor.

Cineva strigă o înjurătură, şi barcagiul lor răspunse cu un gest pe care Sherlock nu-l mai văzuse niciodată, dar care era uşor de descifrat.

Drumul până la Rotherhithe le luă cam douăzeci de minute, apoi se opriră la nişte trepte aproape identice cu cele de pe care plecaseră. Crowe îi conduse în sus.

O alee îngustă, pietruită cu lespezi mari, se strecura de-a lungul malului Tamisei, curbându-se în ambele părţi. Crowe îi conduse pe Matty şi pe Sherlock pe ea, dincolo de clădirile înalte ale depozitelor şi de zidurile de cărămidă, de lângă apa urât mirositoare, rămânând în umbră de câte ori era posibil.

După vreo zece minute, se opri. În faţa lor era una dintre tavernele obişnuite, care puteau fi întâlnite în toată metropola. Muzica săltăreaţă de la un pian dezacordat ieşea prin uşi şi prin ferestre, împreună cu vocile care cântau, fiecare pe limba ei. Câteva femei care stăteau în pragul uşii îl evaluară pe Amyus Crowe cu interes, dar se întoarseră cu spatele când îi văzură pe Sherlock şi pe Matty.

— Cred că depozitul e chiar după colţ, murmură Crowe. Atenţia îi era îndreptată în jurul lui, căutând eventuale pericole. Aş zice să verificăm zona şi să stăm cuminţi o vreme.

— Şi dacă suntem văzuţi? întrebă Sherlock.

— În Albuquerque eram vânător, îi explică Crowe. Luam urma celor mai periculoase bestii. Există anumite lucruri pe care le poţi face ca să micşorezi riscurile de a fi descoperit.

Pentru început, nu te uita în ochii nimănui, pentru că toate animalele remarcă ochii imediat.

Uită-te cu coada ochiului – e mai bine decât să te uiţi drept, deşi nu distingi culorile la fel de bine. Nu te mişca dacă nu e nevoie, pentru că ochiul e făcut să remarce mişcarea, nu lucrurile care stau nemişcate. Îmbracă-te în haine care au culori pe care le-ai găsi în natură – cenuşiu de la pietre, verde de la muşchi, cafeniu de la pământ. Şi nu purta ceva metalic, pentru că metalul nu se găseşte în natură în cantităţi prea mari. Şi, cel mai important, urmează toate regulile astea şi poţi sta lângă un perete de cărămidă, iar oamenii vor trece cu privirea peste tine până vor găsi ceva mai interesant.

Sună a magie, făcu Sherlock, neconvins.

— Majoritatea lucrurilor aşa par, până ştii cum se fac. Îi privi cu un ochi critic pe cei doi băieţi. Tăieturile alea de pe faţă te vor ajuta să te pierzi în decor, Sherlock, dar amândoi sunteţi cam curăţei pentru cartierul ăsta. Trebuie să vă murdăriţi un pic. Se uită în jur. Bine, trebuie să vă rostogoliţi pe jos puţin. Să vă prăfuiţi bine hainele.

— Dar nu va fi ciudat dacă facem asta? întrebă Sherlock.

— Nu şi dacă ai un motiv.

Matty, împinge-l pe tânărul Sherlock, aici de faţă, în piept.

— Poftim? răspunse Matty.

— Fă-o şi gata! Şi, Sherlock, tu îl loveşti în umăr ca răspuns.

Sherlock pricepu în cele din urmă.

— Şi sfârşim prin a ne rostogoli pe jos, ceea ce va face ca hainele noastre să se murdărească, şi noi vom părea de-ai locului.

Dacă n-am fi de-ai locului, nu ne-am bate în stradă.

— Exact, aprobă Crowe mulţumit.

Sherlock tocmai voia să întrebe cât timp ar trebui să se lupte, când Matty îl împinse tare în piept.

— Ţi-am spus eu! strigă el.
Sherlock îşi înăbuşi impulsul de a-l pocni pe Matty în falcă şi îi dădu una în umăr.
— Să nu îndrăzneşti, strigă el, simţindu-se uşor penibil.
Matty se aruncă asupra lui Sherlock, trântindu-l la pământ. În câteva momente, cei doi se rostogoleau pe jos, iar nori de praf se ridicau în jurul lor. Sherlock îl apucă pe Matty de braţ, dar acesta îşi băgă degetele în părul lui şi îi trase capul pe spate.
Sherlock era cât pe ce să uite că se prefăceau, când mâinile uriaşe ale lui Amyus Crowe se fixară pe umerii lui şi ai lui Matty, şi bărbatul îi săltă în picioare.
— Gata, voi doi, potoliţi-vă, se răsti el, folosindu-şi din nou vocea „englezească”, dar mai ţâfnoasă de data asta.
Cei doi băieţi rămaseră faţă în faţă, încercând să îşi înăbuşe zâmbetele, în ciuda pericolului situaţiei. Sherlock se uită în jos la ţinuta lui. Jacheta avea o mânecă sfâşiată şi era plin de praf, de păr de cal şi de chestii la care nici nu voia să se gândească.
— Nu-ţi face griji, îl linişti Crowe. Se spală. Şi, dacă nu se spală, cumpărăm alte haine. Obiectele pot fi înlocuite mereu. Un bun vânător ştie că orice lucru material poate fi sacrificat în urmărirea prăzii.
— Ce fel de animale aţi vânat dumneavoastră? întrebă Matty.
— N-am spus că erau animale, murmură Crowe.
Înainte ca vreunul dintre băieţi să îi ceară lămuriri, Crowe o luă din loc. Băieţii îl urmară, schimbând priviri neliniştite.
Crowe se opri la un colţ şi se uită după el.
— Depozitul e acolo, zise el încet. Sherlock, tu stai aici. Ghemuieşte-te la pământ şi joacă-te cu ceva, nişte pietre, dacă găseşti. Ţine minte, nu te uita în ochii nimănui, ci priveşte tot ce se întâmplă cu coada ochiului. Matty, tu vii cu mine. Tu te ocupi de zona din spate, şi eu fac naveta între voi doi.
— Ce anume căutăm? întrebă Sherlock.
— Orice lucru ieşit din comun. Ceva care să ne arate ce se petrece aici.
Crowe şi Matty plecară – Crowe cu mâna pe umărul lui Matty – iar Sherlock îi urmă instrucţiunile: se aşeză pe vine şi scoase o piatră din noroi. O rostogoli încoace şi încolo. Era un

joc plictisitor, dar era suficient să-l facă să pară parte din decor, şi descoperi că era capabil să vadă cu coada ochiului ce se petrecea în timp ce lăsa impresia că se juca.

Depozitul era o clădire de cărămidă cu faţada formată aproape în întregime din două uşi masive de lemn, prinse în balamale astfel încât să se deschidă în afară, spre stradă. Nu era nimic dubios la el, şi Sherlock se întrebă dacă urmăreau într-adevăr locul corect sau doar o clădire aleasă la întâmplare.

Amyus Crowe se întoarse după jumătate de oră, dar băiatului i se păruse că trecuseră ore întregi. Deşi purta aceleaşi haine ca mai înainte şi nu şi le murdărise în mod intenţionat, la fel ca Sherlock şi ca Matty, arăta răvăşit. Nasturii de la jachetă erau încheiaţi greşit, dându-i un aspect strâmb, iar cămaşa îi atârna din pantaloni. Se clătină puţin şi se uită la pământul din faţa picioarelor lui. Se opri lângă Sherlock şi se sprijini de perete.

— E totul în regulă? murmură el.

— Nu s-a întâmplat nimic, răspunse Sherlock, la fel de încet.

— Te simţi bine?

— M-am plictisit.

Crowe chicoti.

— Bun venit la vânătoare! Momente lungi de plictiseală, punctate de episoade scurte de încântare şi de teroare. Se opri, apoi continuă: Cred că o să mă duc în cârciuma aia o vreme, să văd ce se discută.

— Bine. N-aţi putea să-mi trimiteţi un pahar cu apă, nu?

— Fiule, probabil ar fi mai bine să bei direct din Tamisa decât din apa din vreo cârciumă de pe aici. Dacă ţi-e foame sau sete, pur şi simplu înregistrezi faptul şi-l dai la o parte. Nu insista asupra lui. Un om poate rezista fără apă trei, chiar patru zile. Repetă-ţi asta tot timpul.

— Da, dumneavoastră vă e uşor să spuneţi asta.

Crowe râse.

— Pot să vă întreb ceva? spuse Sherlock, voind să-l mai reţină pe Crowe câteva minute.

— Sigur.

— De ce sunteţi în Anglia? La ce afaceri v-aţi referit mai devreme?

Crowe zâmbi fără urmă de umor şi se uită în altă parte, evitând privirea lui Sherlock.

— Nu sunt meditator, asta e sigur, răspunse el încet, deşi devine o activitate interesantă.

Nu, am fost angajat de, ei bine, să spunem guvernul american, ca să îi caut pe cei care au comis crime, atrocităţi, cele mai îngrozitoare lucruri, în timpul Războiului Civil încheiat de curând, şi au fugit din ţară înainte să fie aduşi în faţa justiţiei. Aşa l-am cunoscut pe fratele tău. El a semnat acordul care îmi permite să fiu aici. Şi aşa am dezvoltat această reţea de oameni utili, mai ales pe docuri şi în porturi. Aşa că, atunci când mi-ai spus că baronul îşi grăbeşte planul, oricare ar fi acela, am trimis vorbă să îi fie căutate căruţele. Şi, trebuie să recunosc, am fost surprins că oamenii mei le-au găsit atât de uşor. Se uită la Sherlock. Eşti mulţumit acum?

Băiatul încuviinţă din cap.

— Nu am spus asta prea multor oameni, adăugă Crowe. Ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai mai zice nimănui.

Plecă înainte ca Sherlock să mai poată adăuga ceva.

Sherlock continuă să se joace, rostogolind încoace şi încolo piatra, în timp ce minutele treceau, unul după altul. Stătea cu ochii pe uşile depozitului, dar acestea rămaseră închise şi nici urmă de mişcare. Începea să creadă că umblau după potcoave de cai morţi.

Un zgomot puternic venit brusc din spatele lui aproape că îl făcu să se întoarcă, dar se opri la timp. Lăsă piatra să alunece un pic mai departe, se întoarse s-o ia şi îşi lăsă privirea să urce puţin ca să vadă cârciuma. Una dintre uşi era deschisă şi câţiva bărbaţi ieşeau afară, morţi de beţi. Se ciondăniră un moment, apoi se întoarseră şi o luară către el. Se concentră pe piatra lui, ascultând să vadă dacă discuţiile lor aveau legătură cu depozitul, cu stupii, cu baronul Maupertuis sau altceva care putea dezlega misterul lor.

— Când plecăm? întrebă unul dintre ei.

— Mâine-dimineaţă la prima oră, răspunse altul.

Vocea îi era cunoscută lui Sherlock, dar nu reuşi să îşi dea seama de unde anume.

— Cine are tabelul? întrebă o a treia voce.

— Îl am eu în minte, răspunse al doilea bărbat. Tu te duci către Ripon. Snagger merge la Colchester. Flăcăul Nicholson,

aici de faţă, se duce uşor la Woolwich şi eu mă întorc la Aldershot.

— Nu mă pot duce eu la Ascot? întrebă o voce cu accent nordic – probabil flăcăul Nicholson.

— Te duci unde ţi se spune, drăguţule, îl puse la punct al doilea bărbat.

În timp ce mergea, bărbatul trecu pe lângă Sherlock. Piciorul îi atinse piatra şi o trimise cu un şut de partea cealaltă a aleii. Fără să se gândească, Sherlock ridică privirea şi îl privi în ochi pe bărbat.

Era Denny: omul pe care Sherlock îl urmărise până la hambarul din Farnham, cel care fusese acolo când prietenul lui, Clem, sărise pe luntrea îngustă şi îi atacase pe Sherlock şi pe Matty. Omul care lucra pentru baronul Maupertuis.

Nu se mai punea problema să rămână în umbră. Chipul lui Danny se înroşi de furie.

Sherlock se rostogoli când mâinile bărbaţilor se întinseră să-l prindă. Sări în picioare şi o luă la fugă pe alee. Voia să alerge înspre cârciumă, unde se afla Amyus Crowe, dar bărbaţii se aflau între el şi uşa de la intrare.

Aşa că începu să alerge tot mai departe de Crowe, de Matty şi de tot ce îi era cunoscut.

În spatele lui se auzeau paşi care răsunau între pereţii clădirilor în timp ce alerga pe lângă ele. Respiraţia îi zgâria gâtul şi inima îi bubuia ca o vietate prinsă în pieptul lui care se zbătea să iasă. De două ori, simţi cum îl atinseră degete pe ceafă şi se chinuiră să-l apuce de guler şi de două ori se smulse cu o explozie bruscă de energie. Urmăritorii mârâiau înfundat în timp ce alergau, dar, în afară de asta, de bufnetul cizmelor lor şi de sunetul inimii lui, urmărirea se desfăşura într-o linişte deplină.

Când ajunse la mijlocul aleii, văzu că aceasta se termina cu un zid de cărămidă. Sherlock făcu ochii mari. Era prins în capcană! Se întoarse, disperat, să vadă dacă avea suficient timp să fugă înapoi şi s-o ia pe alt drum, dar bărbaţii se apropiau cu iuţeală. Erau cinci în total, observă el cu un calm înspăimântat, şi toţi ţineau cuţite sau bâte în mâini. Nu avea cum să scape cu viaţă.

Brusc, auzi o voce în minte şi nu-şi dădu seama dacă era vocea fratelui său, a lui Amyus Crowe sau a lui proprie, dar vocea îi spunea: „Aleile şi drumurile duc dintr-un loc în altul. O

alee care se termină cu un zid de cărămidă este ilogică. Nu are nici un scop şi, prin urmare, nu ar fi trebuit construită. „

Sherlock se întoarse şi cercetă cu privirea zidul de pe alee. Nu avea uşi, nici ferestre, nimic în afară de un petic de umbră într-un colţ, acolo unde lumina palidă a soarelui nu putea ajunge.

Dacă era vreo cale de scăpare, acolo se afla.

Alergă înspre umbră. Dacă n-ar fi fost nimic acolo, ar fi alergat drept în zid şi ar fi fost izbit la pământ, dar zări o despărţitură strâmtă. O cale de scăpare.

Culoarul îngust ducea printre două clădiri. Alergă de-a lungul lor, auzind strigătele furioase ale bărbaţilor din spatele lui care încercau să găsească şi ei spărtura. Trecură prin ea într-un singur şir, iar gemetele lor răsunară între pereţii înalţi de cărămidă.

Alergând în zigzag prin întuneric, Sherlock ieşi, împleticindu-se, într-o stradă largă, cu uşi de-o parte şi de alta. Alergă, simţind cizmele pe piatra asfaltului din spatele său, şi alunecă brusc într-o alee la stânga, câştigând astfel câţiva metri. Dintr-o gaură în zid sări un câine, dar Sherlock trecuse deja de el când colţii muşcară din aerul gol. În schimb, se întoarse spre cei care îl fugăreau. Sherlock auzi lătrături furioase şi înjurăturile bărbaţilor care încercau să scape de el. Tresări când desluşi zgomotul unei cizme izbind ceva moale.

Câinele chelălăi şi se îndepărtă.

Când coti după alt colţ, se izbi în plin de un bărbat şi de o femeie care se plimbau pe malul Tamisei. Bărbatul fu trântit la pământ, iar Sherlock se răsuci pe călcâie.

— Cerşetor mic ce eşti, strigă omul, ridicându-se. Lasă că-ţi dau eu ţie!

Începu să-şi ridice mânecile jachetei, scoţând la iveală antebraţe umflate de muşchi şi acoperite cu tatuaje albastre, cu ancore şi sirene.

— Lasă-l, Bill. N-a vrut!

Femeia îl apucă de braţ pe însoţitorul ei.

Avea pielea albă, un machiaj prost aplicat, buzele date cu ruj stacojiu şi pleoapele mânjite cu fard negru. Toate astea îi făceau chipul să arate ca un craniu.

— E doar un copil.

— Credeam că e un hoţ, mârâi din nou bărbatul, dar mai puţin agresiv de data asta.

— Mă urmăresc nişte bărbaţi, se plânse Sherlock, gâfâind din greu. Am nevoie de ajutor.

— Ştii ce li se întâmplă băieţilor pe aici, i se alătură femeia. Nu i-aş dori asta nici celui mai mare duşman al meu. Bill, fă ceva. Ajută-l!

— Treci în spatele meu, zise Bill. Cu mânecile suflecate, era clar că abia aştepta o bătaie – şi nu-i prea păsa cine era adversarul.

Sherlock se strecură în spatele siluetei masive a bărbatului, tocmai când urmăritorii lui apărură de după colţ.

— Staţi pe loc, mârâi Bill, cu vocea scăzută şi plină de promisiuni violente.

— Nici o şansă, îl înfruntă Denny, care era în fruntea celor cinci bărbaţi.

Îşi ridică mâna în care avea un cuţit. Lumina picură pe marginea lamei ca un lichid strălucitor.

— E al nostru.

Bill se întinse să apuce cuţitul, dar Denny îl aruncă din mâna dreaptă în cea stângă şi împunse înainte, în pieptul lui Bill. Bărbatul căzu în genunchi, scuipând sânge, cu o privire neîncrezătoare pe chip, de parcă nu putea accepta că aceste momente, aici, pe această alee, erau ultimele din viaţa lui.

Denny rânji către Sherlock când Bill căzu pe strada pietruită.

— Tu, îi promise el, nu vei scăpa la fel de repede.

CAPITOLUL TREISPREZECE Tot corpul lui Sherlock păru să îngheţe de groază şi de neîncredere, apoi îl cuprinse un val fierbinte de furie. Făcu un pas în faţă şi îl lovi pe Denny cu putere în vintre. Vlăjganul se chirci, sufocându-se. Când se prăbuşi, Sherlock sări înapoi şi îi dădu un şut în falcă. Se auzi un trosnet. Bărbatul urlă printr-o gură care părea să se fi încleştat definitiv şi se răsuci pe o parte.

Femeia – însoţitoarea lui Bill – ţipă şi ea; un ţipăt strident, sfredelitor, care tăie aerul ca un cuţit.

Ceilalţi patru se uitară unul la altul neîncrezători, apoi înaintară şi îşi întinseră mâinile jegoase după Sherlock. Mintea băiatului înregistră fiecare detaliu: mizeria de sub unghiile lor, firele de păr de pe dosul palmelor, sângele care se scurgea pe

jos, ţipătul femeii şi urletul lui Denny care se amestecau într-un continuu şuierat al durerii. Lumea păru să încetinească, să îngheţe, apoi să se spargă în bucăţi în jurul lui. Se întoarse către femeie, cu gura uscată.

— Îmi pare atât de rău, zise el.

Apoi o luă din nou la fugă. Doi bărbaţi îl urmăriră, lăsându-l pe Denny în urmă, prăbuşit pe pietre, lângă Bill. Femeia rămase acolo, privind în jos la amândoi, iar ţipătul ei se transformă treptat într-un şir de suspine întrerupte.

Când dădu colţul, Sherlock se trezi în faţa unei clădiri masive, cu cupolă. Părea nelalocul ei, în mijlocul unei zone curate, pe care fuseseră plantate tufişuri şi copaci. Câteva străzi – străzi largi, nu alei – porneau de la ea şi un furnicar constant de oameni şi cai mişuna în jurul ei. Dincolo de ea, văzu un zid de piatră şi, mai în spate, suprafaţa cenuşie şi agitată a Tamisei.

Sherlock alergă către clădire. În mijlocul oamenilor, era posibil să fie în siguranţă.

Trecu în fugă pe lângă bărbaţi şi femei bine îmbrăcate şi se aplecă pe sub oiştea unei căruţe, îndreptându-se direct către clădire.

Când se apropie, văzu că era decorată cu statui şi cu mozaicuri din faianţă. Avea o intrare masivă, şi Sherlock se abătu un pic de la drum ca să se îndrepte direct spre ea. În spatele lui, înjurăturile şi strigătele arătau că urmăritorii nu se dăduseră bătuţi.

Intrarea ducea într-un hol circular, luminat de soarele care strălucea printr-o mulţime de ferestre colorate, din sticlă, din tavanul arcuit.

Lumina dădea locului un aer vesel, de carnaval.

În centrul clădirii se afla o gaură, mărginită de un balcon. De-a lungul balconului erau aliniaţi oameni care priveau în jos spre ceva. Într-o parte, o scară largă cobora în spirală pe marginea puţului, către fundul pământului.

Sherlock ţâşni într-acolo, împingându-se prin mulţime, şi ajunse la marginea scării.

Când se întoarse, îi zări pe cei doi bărbaţi cum îşi croiau şi ei drum prin mulţime. Unul era chel, cu urechile şi nasul deformate, făcându-l pe Sherlock să tragă concluzia, cu acea mică parte a creierului care nu încerca frenetic să găsească modalităţi de scăpare, că fusese probabil boxer. Celălalt era

îngrozitor de slab, cu pomeţi ascuţiţi şi bărbia la fel. Erau, în mod clar, hotărâţi să îl prindă, indiferent de consecinţe. Poate că înainte să-i spargă falca lui Denny ar fi renunţat, dar acum erau mânaţi de un scop. Unul dintre ai lor fusese umilit, aşa că Sherlock trebuia să plătească.

Se întoarse şi se uită în jos.

Scara se răsucea pe marginile unui puţ enorm, întreruptă din când în când de un balcon şi continuând apoi către abis. Din puţ se ridica o duhoare ce combina umezeala, putrefacţia şi mucegaiul într-un singur miros fetid, care îi provoca mâncărimi în nas şi lacrimi în ochi. Paşii lui Sherlock deveneau tot mai constanţi pe măsură ce alerga pe marginile puţului cilindric. Nu avea idee ce urma să găsească la bază, dar o singură privire aruncată în sus îi spuse ce îl aştepta la vârf. Doi dintre oamenii baronului Maupertuis goneau în jos, pe trepte, după el.

Grăbi pasul. Indiferent ce se afla la baza puţului nu putea fi la fel de rău ca moartea sigură şi probabil în chinuri care îl urmărea.

Avea senzaţia că îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimelor zile alergând sau luptându-se şi, chiar în timp ce tălpile îi clămpăneau pe treptele din piatră şi mâinile îi ardeau alunecând pe balustradă, o parte din mintea lui se întreba cu disperare ce anume credea baronul Maupertuis că ştia el şi de ce era atât de important, încât trebuia să moară pentru asta. Ce anume plănuia baronul să facă şi de ce era el un obstacol în calea planurilor sale?

Ajunse la bază înainte să-şi dea seama şi se împiedică pe suprafaţa plană. Se afla într-un hol luminat cu felinare cu gaz. De acolo se desprindeau două tuneluri arcuite, amândouă îndreptându-se în aceeaşi direcţie. Arcadele aveau de patru sau cinci ori înălţimea unui adult şi erau făcute din cărămidă, dar zidăria era udă pretutindeni unde se uita. Judecând după direcţia în care se îndreptau tunelurile, ştia de ce. Se duceau fix pe sub Tamisa şi probabil că se terminau cu un puţ similar în partea de nord.

Dacă reuşea să ajungă pe partea cealaltă, poate avea să scape cu viaţă.

Cu paşi împleticiţi, o luă spre tunelul din stânga. Prin el se plimbau oameni, de parcă nar fi nimic ieşit din comun să te plimbi pe sub un fluviu. Erau chiar şi cai acolo, mânaţi în linişte

de alţi oameni. Evident că nu le păsa câte tone de apă se rostogoleau la câţiva metri deasupra capului lor, ţinute la distanţă de o zidărie şi de o tencuială şubrede.

Dar există unele momente în viaţă când e un blestem să fii prea logic. Acesta era unul dintre acele momente. Sherlock ştia exact câtă presiune se exercita asupra zidurilor tunelurilor. O singură spărtură, şi apa năvălea înăuntru, înecându-i pe toţi.

Dar continuă să alerge. Nu avea de ales.

Sau avea? În timp ce alerga, observă că acele două tuneluri mergeau în paralel şi erau legate la fiecare zece metri de tuneluri secundare mai mici. În fiecare tunel secundar, londonezi întreprinzători îşi ridicaseră tarabe unde vindeau mâncare, băutură, haine şi tot felul de mărunţişuri. Dacă ar fi putut să se strecoare printr-unul dintre tunelurile secundare, s-ar fi putut întoarce pe tunelul principal înapoi la puţ şi ar fi revenit la depozit, să-l găsească pe Amyus Crowe.

Coti la dreapta către marginea tunelului principal şi intră în primul tunel secundar peste care dădu. Un bărbat se întoarse spre Sherlock; era luminat doar de o lampă cu petrol care atârna într-un cui de taraba lui de lemn. Avea pielea albă-cenuşie şi umedă, ca o fiinţă care stătuse prea mult timp sub pământ. Era înfăşurat într-o pătură veche, care devenise, cu timpul, ţeapănă de atâta mizerie şi semăna cu o armură bizară. Ochii păreau să aibă doar pupila neagră şi se fixară o clipă asupra lui Sherlock.

— Vrei un ceas? îl îmbie el plin de speranţă. Am ceasornice bune. Întotdeauna precise.

Întotdeauna corecte. Ceasuri cu pendul, mai mici, mai mari, de care vrei, eu am.

— Nu, mulţumesc, refuză Sherlock şi îşi văzu de drum.

Îi trecu prin minte că timpul nu avea sens aici sub Tamisa. Nu se vedea soarele, nici luna; nu era zi, nici noapte. Timpul trecea şi atât. De ce ar fi avut nevoie de un ceas?

— Ce zici de un ceas drăguţ de buzunar?

Nu trebuie să mai întrebi cât e ora dacă ai ceas.

Un domn tânăr ca tine poate impresiona domnişoarele cu un ceas cu clapetă, pe lanţ. Argint adevărat. E şi gravat. Poţi să pui o poză a drăguţei tale înăuntru.

Argint adevărat, gravat şi, cu siguranţă, furat.

— Mulţumesc, refuză Sherlock, cu răsuflarea tăiată, dar banii sunt la tata. Vine şi el pe aici într-un minut. Spune-i că vreau un ceas şi nu-l lăsa să plece fără să cumpere unul.

Tarabagiul zâmbi, amintindu-i băiatului de un crustaceu prădător ascuns în spatele unei pietre, aşteptând să treacă pe acolo o victimă naivă.

Sherlock se uită pe după marginea tunelului secundar, înspre puţul prin care intrase, şi nu-şi putu reţine o exclamaţie furioasă.

Urmăritorii lui se despărţiseră. Unul dintre ei îl urmase prin tunelul din stânga, iar celălalt intrase prin tunelul din drepta. Îşi croia drum prin mulţime, uitându-se suspicios la fiecare tip mai tânăr de douăzeci de ani, doar ca să se asigure.

Era clar că ei doi cunoşteau zona mult mai bine decât Sherlock.

Se hotărî să aştepte ca acesta să treacă de intrarea în tunelul secundar şi apoi să o ia înapoi. Dar planul îi fu dat imediat peste cap de o agitaţie bruscă din spatele lui. Când se întoarse, îl văzu pe tarabagiul care încerca să îndese un ceas mic de călătorie în mâinile vlăjganului care îl urmărise pe Sherlock în tunelul din stânga, cheliosul cu urechile ca nişte conopide şi nasul zdrobit. Vlăjganul îl împinse înjurând, dar tarabagiul se ridică iute, cu tot cu pătura lui 389/519 întărită, arătând din ce în ce mai mult ca o creatură cu cochilie de pe fundul mării. Aruncă ceasul din nou înspre vlăjgan, strigând:

— Cumperi pentru băiat! Cumperi pentru băiat!

Fostul boxer îl împinse din nou, mai tare, făcându-l să se împleticească spre lampa cu petrol, pe care o trânti de perete. Sticla se sparse, şi petrolul se vărsă peste pătura plină de noroi uscat a tarabagiului. Fitilul, încă umed, căzu pe pătură şi o aprinse.

Flăcările îl cuprinseră imediat, aşa cum stătea acolo întins. Apoi, dând din mâini cu disperare, omul se îndreptă spre tunelul din stânga. Oamenii se dădură înapoi, îngroziţi.

Tarabagiul se ciocni de un trecător, şi focul se extinse pe redingota acestuia. Bărbatul se trase într-o parte, încercând să stingă focul, dar nu reuşi decât să dea foc crinolinei umflate a fustei unei femei de lângă el. Un cal care era dus prin tunel o luă la galop când văzu focul, târându-şi proprietarul după el.

În câteva clipe, tunelul se transformase într-un iad. Hainele luară foc repede, după care urmară pânzele care acopereau tarabele, şi chiar şi lemnul tarabelor se aprinse, în ciuda umezelii. Fumul şi aburul umpleau locul, învăluindu-l într-o ceaţă sufocantă. Îngrozit, Sherlock se dădu înapoi din faţa fumului şi a focului în tunelul din dreapta, care, din fericire, nu luase foc.

Dar unde se afla încă unul dintre urmăritori?

O mână păroasă i se încleştă pe umăr.

Te-am prins, lepădătură, scuipă bărbatul. La subsuori, jacheta îi era atât de neagră de pete vechi de sudoare, că devenise ceroasă şi ţepănă. Putoarea ce se răspândea din hainele lui era de nedescris.

Sherlock se zbătu în strânsoare, dar era în van. Degetele tâlharului săpau adânc în umărul lui Sherlock.

— Denny o să vrea să aibă o vorbuliţă cu tine, şopti bărbatul, apropiindu-şi faţa de a lui Sherlock. Şi nu cre' c-o să-ţi placă ce are de spus.

Sherlock era pe punctul de a răspunde, când observă că podeaua tunelului secundar se umfla dedesubtul fumului; se ondula de parcă era vie. Şi apoi îşi dădu seama că aşa şi era.

Vie şi plină de şobolani. Alungaţi de foc din găurile şi din vizuinile lor, toţi se îndreptau în aceeaşi direcţie, spre un loc sigur. Un covor viu de blană aspră, neagră şi maronie mătură podeaua tunelului. Oamenii şi caii se dădură înapoi, îngroziţi de masa de păr, colţi şi cozi. O fetiţă care era trasă din drum de părinţii ei îşi pierdu echilibrul şi căzu la pământ. Şobolanii se urcară peste ea, acoperindu-i faţa.

Bărbatul care îl ţinea pe Sherlock de umăr îşi slăbi strânsoarea când şobolanii îi înconjurară gleznele, muşcându-l cu colţii lor micuţi.

Înjurând, omul încercă să-i îndepărteze cu mâinile sale ca nişte cazmale. Sherlock se smulse din strânsoare şi se aruncă în masa de creaturi, înşfăcând copilul care dispăruse sub valul mişunător. Gheare mici îi treceau peste braţe, pe spate, pe picioare şi pe cap. Simţi un miros împuţit, uscat, ca de urină veche. Degetele i se strânseră peste un braţ mic şi traseră cu putere. Fetiţa ieşi de sub valul de şobolani, cu ochii mari şi cu gura deschisă să strige.

— Eşti în siguranţă, o linişti Sherlock şi o împinse uşor spre părinţii ei, care dădeau din mâini şi din picioare ca să ţină şobolanii la distanţă.

Aceştia smuciră fetiţa şi o îmbrăţişară strâns.

Şi apoi valul de şobolani dispăru, în afară de câţiva slabi sau bolnavi. Băiatul îi vedea cum alergau în ambele direcţii, cât mai departe de fumul care încă mai ieşea din tunelul secundar. Vlăjganul care îl înhăţase pe Sherlock continua să-şi scuture disperat hainele, sub care Sherlock văzu umflături mobile – şobolanii care se ascunseseră şi rămăseseră prinşi acolo. Sherlock se întoarse şi se pregătea s-o rupă la fugă înapoi spre partea sudică a râului, când îşi aminti de ceilalţi doi tâlhari. Cu siguranţă, îl aşteptau în vârful puţului. Nu, cea mai bună alegere era să se îndrepte în cealaltă direcţie. Alergă prin tunel, către malul nordic al fluviului. Afară erau poduri şi barcagii. Putea găsi drumul înapoi. La un moment dat.

O porni de-a lungul tunelului, îndepărtându-se tot mai mult de foc. Pe lângă el alergau bărbaţi în uniforme cu găleţi de apă în mâini; o brigadă de pompieri recrutaţi din drojdia societăţii, care avea grijă de siguranţa tunelului. Îi ignoră şi merse mai departe.

În cele din urmă, ieşi pe malul de nord al Tamisei. Puţul de acolo, cu scara lui spiralată, era imaginea din oglindă a celui din partea sudică. Tropăi în sus pe treptele de piatră, aproape sfârşit de puteri. Trebuia să se oprească la fiecare etaj cu balcon ca să-şi tragă sufletul.

Când ieşi din întuneric în lumina dupăamiezii, i se păru că trece din iad în rai. Aerul mirosea plăcut şi briza răcoroasă îi mângâia pielea. Se opri un moment, cu ochii închişi, ca să aprecieze senzaţiile. Atât de simple şi totuşi atât de desăvârşite.

Zona din jurul părţii de nord a tunelului era mai acătării decât partea de sud. La docuri erau amarate nave de toate dimensiunile şi diverse mărfuri erau cărate în şi din ele, pe pasarele, de către nişte docheri zdraveni. Sherlock o luă de-a lungul Tamisei, dincolo de nave, căutând un pod pe care să-l folosească pentru a trece pe partea cealaltă. Ştia că erau poduri peste Tamisa; doar că nu avea habar dacă în apropiere de Rothertithe şi de tuneluri. Dar era logic să dea de unul dacă mergea suficient de mult timp. Presupunând, desigur, că se îndrepta în direcţia corectă – spre centrul oraşului, nu spre

periferie, dar ştia că, dacă tunelul se afla în estul Londrei, ceea ce era adevărat, şi că dacă el îl traversase de la sud la nord, ceea ce făcuse, atunci, dacă o lua la stânga faţă de intrarea în tunel, se îndrepta în direcţia corectă. Hotelul Sarbonnier, unde le rezervase camere Amyus Crowe, era pe malul Tamisei, pe partea de nord, aşa că, dacă mergea suficient de mult, ajungea la el până la urmă, dar el voia să traverseze înapoi, ca să îşi caute tovarăşii.

După vreo jumătate de oră, găsi un pod: un mastodont cu turnuri identice, legate între ele de un drum asfaltat, mărginit de dughene şi de tarabe. Îl traversă obosit, ignorând strigătele negustorilor care încercau să îi vândă orice, de la un bou întreg la un pistol încărcat. Lui Sherlock, Londra i se părea tărâmul tuturor posibilităţilor, dacă erai pregătit să plăteşti pentru ele.

În partea de sud a podului cu două turnuri făcu din nou la stânga şi merse pe drumuri, pe străzi, pe alei şi, uneori, pe crestele unor ziduri groase, îndreptându-se către depozitul din Rotherhithe, unde îi pierduse pe Amyus Crowe şi pe Matty. Catargele navelor se proiectau în aer la marginea râului, formând o pădure de lemne subţiri. Mirosul Tamisei era o duhoare omniprezentă de excremente umane. Dacă Mycroft lucra în acest loc în fiecare zi, atunci merita un soi de medalie pentru simplul fapt că supravieţuia.

La vreun kilometru şi jumătate în aval de podul cu turnuri, dădu peste o navă în care era încărcată marfă de câţiva hamali. Oamenii asudau şi înjurau, încercând să manevreze lăzi enorme pe pasarelele înclinate, fără să le scape în apă. Ceva legat de dimensiunea şi forma cutiilor îl intriga pe băiat, aşa că se apropie, dar rămase în dosul unei clădiri din preajmă.

Un bărbat rotofei, într-o jachetă bleumarin, stătea într-o parte, consultând un teanc de hârtii prinse în piuneze de o tablă de plută.

Din când în când, făcea câte un însemn cu un creion pe care îl înmuia în gură ca să scrie.

Cutiile erau identice cu cele pe care Sherlock le văzuse în grădinile conacului în care fusese ţinut prizonier. Erau stupii cu marginile zimţate, făcute din şipci. Şi, în apropiere, se găseau alte grămezi cu tăvile de lemn pe care el le văzuse băgate dedesubtul stupilor. Acum erau învelite în hârtie cerată, dar felul în care arătau era de neconfundat.

Dăduse fără să vrea peste operaţiunea baronului Maupertuis. De aceea erau aici Denny şi gaşca lui!

Sherlock se apropie, privind cu atenţie.

Câţiva dintre stupi erau încărcaţi pe o platformă trasă în sus cu ajutorul frânghiilor de hamalii transpiraţi şi apoi lăsată în jos pe navă.

Numai Dumnezeu ştia cum erau împiedicate albinele să nu atace în masă, aşa cum făcuseră în cazul celor doi nefericiţi din Farnham. Poate că baronul avea o metodă de a le calma.

În vreme de Sherlock privea, o frânghie care ţinea un colţ al unei platforme ridicate deasupra navei se rupse. Platforma se lăsă întro parte şi patru stupi alunecară de pe ea, răsucindu-se uşor în cădere, şi se făcură ţăndări pe docul de piatră.

Dintr-o parte veniră în goană nişte muncitori cu găleţi de tablă din care ieşeau un soi de fitiluri. Ceva din interiorul găleţilor producea un fum care părea să ameţească albinele şi să le adoarmă. Câteva scăpară, dar cele mai multe rămaseră în preajma stupilor sfărâmaţi, plutind de parcă erau bete. Peste rămăşiţele stupilor aterizară câteva prelate şi totul fu târât peste pietre şi aruncat în curentul înspumat al Tamisei. Sherlock se gândi că era aproape imposibil să refaci un stup după ce fusese făcut fărâme.

— Sherlock?

O voce îi striga încet numele. Din ascunzătoarea lui, băiatul privi în jur. Nu părea vocea lui Amyus Crowe. Şi nici a lui Matthew Arnatt.

— Sherlock?

Vocea era mai insistentă acum. Sherlock se uită în toate părţile. Deodată, îşi dădu seama că mai era o persoană acolo, ascunsă, la fel ca el, în spatele unei stive de lăzi. O persoană de sex feminin.

— Virginia?

Era îmbrăcată cu pantalonii ei strâmţi de călărie şi avea o jachetă peste bluza albă şi simplă din pânză. Îl ţintuia cu ochii mari.

— Ce faci aici? şuieră ea.

Sherlock se strecură către ea.

— Ar dura prea mult să îţi explic.

Virginia îl măsură cu privirea.

— Ce-ai mai făcut?

Sherlock se gândi un moment.

— Am înotat în şobolani, zise în cele din urmă. Printre altele. Care e povestea ta?

Virginia întoarse capul, neaşteptat de încurcată.

— Nu aveam de gând să fiu lăsată în urmă în timp ce voi, băieţii, aveţi parte de toată distracţia, şopti ea, aşa că mi-am pus pantalonii de călărie şi v-am urmărit.

— Am mers pe râu. Într-o barcă. Tu cum ne-ai urmărit?

Ea se uită ciudat la el.

— În altă barcă, desigur. I-am spus barcagiului să vă urmărească. Nu prea a vrut el, dar aveam ceva bani de la tata, aşa că s-a potolit. În timp ce voi supravegheaţi depozitul, eu vă supravegheam pe voi. Apoi am văzut nişte bărbaţi venind încoace, însă voi păreaţi să rămâneţi pe loc, aşa că i-am urmărit pe ei până aici.

— Eu nu te-am observat, spuse Sherlock sfios.

— Tata m-a învăţat tot ce ştie el despre urmărire, se umflă ea în pene. Dacă te urmăresc, atunci cu siguranţă nu o să mă observi.

Se opri şi se întinse spre el, atingându-i uşor braţul.

— Ai făcut ceva incredibil de periculos, dar mă bucur să te văd, zise Sherlock.

Ea ridică din umeri.

— Era mai bine decât să aştept la hotel să vă întoarceţi.

— Dar de ce m-ai urmărit pe mine? De ce nu l-ai căutat pe tatăl tău, să îi spui ce s-a întâmplat?

— Pentru că te urmăream pe tine, explică ea simplu, nu pe el. Şi lui i-am pierdut urma.

— Dar o fată… singură… în cartierul ăsta din Londra… Lăsă fraza în aer, neştiind cum so încheie. Sunt nişte oameni foarte răi pe aici…, reluă el până la urmă, după care îi relată în cele mai mici detalii ce se petrecuse în după-amiaza aceea, fără să uite de marinarul înjunghiat şi de incendiul din tuneluri. Era o uşurare să vorbească despre asta, dar, în acelaşi timp, Sherlock îşi dădu seama că fusese în pericol de moarte şi tot nu ştia de ce.

— Nu putem să-i lăsăm să scape basma curată, se indignă Virginia după ce Sherlock termină de povestit. Eşti doar un copil. Te-ar fi putut ucide.

— Şi tu eşti tot un copil, protestă Sherlock.

Virginia zâmbi.

— Nu am zis-o în felul ăla, îl linişti ea.

Am vrut să spun că n-ar trebui să fim amestecaţi în ceva de genul acesta.

— Dar suntem, îi răspunse Sherlock. Şi trebuie să oprim ceea ce se petrece aici.

— Ei bine, eu sunt pregătită. M-am deghizat în băiat. Am găsit o pălărie, îl anunţă Virginia cu mândrie, scoţând-o de sub ea, cum stătea aşa ghemuită.

Era o şapcă de pânză. Îşi netezi părul pe spate cu o mână şi cu cealaltă îşi potrivi şapca.

Cu părul ascuns şi jacheta închisă până la gât, Sherlock înţelese cum de putea fi confundată cu un băiat. Şi purta pantalonii strâmţi de călărie, desigur. Fetele poartă rochii, nu pantaloni strâmţi. Cine nu o cunoştea nu avea motive s-o bănuiască.

— Dacă tot suntem amândoi aici, propuse el, ar trebui să ne folosim de ocazie ca să aflăm unde se duce nava asta. Îl căută din priviri pe omul pe care îl văzuse mai devreme, cel cu teancul de hârtii. Cred că tipul de acolo e şeful de doc sau de chei – sau ce-o fi. Putem să-l întrebăm.

— Pur şi simplu?

— Tatăl tău mi-a dat nişte sfaturi bune despre cum să pui întrebări.

După ce aruncă o privire în jur, Sherlock alese un moment când nu se uita nimeni înspre ei şi o scoase pe Virginia afară din ascunzătoare şi de pe chei, până într-un loc unde puteau sta pe un zid de piatră îndreptat spre Tamisa. Furnicăturile pe care le simţea de o vreme în ceafă îi spuneau că era urmărit, dar îşi înăbuşi această senzaţie. Probabil că Denny era oblojit acum de vreun doctor sau de vreun chirurg, dacă falca îi era cu adevărat ruptă, şi poate că tâlharii ceilalţi nu-l văzuseră suficient de bine încât să-l distingă de oricare alt puşti – mai ales acum, când era plin de noroi, de fum, de păr de şobolan şi poate de multe alte lucruri la care nici nu voia să se gândească. Stătură acolo, pe zid, vreo jumătate de oră bună, schimbând uneori câte o vorbă şi, în general, devenind parte din peisaj. Şeful de doc sau de chei, sau ce-o fi fost el – îşi termină în cele din urmă treburile cu nava şi porni către ei. Când ajunse în dreptul lor, Sherlock ridică privirea şi întrebă:

— Hei, şefu'! Ai ceva de lucru pe doc?

Bărbatul cântări din ochi silueta slăbănoagă a lui Sherlock.

— Vino peste cinci ani, fiule, răspunse în cele din urmă, pe un ton blând. Mai pune muşchi pe oasele alea.

— Dar trebuie să plec din Londra, insistă Sherlock. Pot să muncesc din greu. Chiar pot.

Arătă spre nava din apropiere. Dar tipii ăia?

Arată de parcă ar avea nevoie de o mână de ajutor.

— Chiar au nevoie, admise interlocutorul lui. Sunt trei oameni în minus în dimineaţa asta. Dar nu te văd în locul niciunuia dintre ei – şi, în plus, nava aia nu te va duce departe de Londra.

— De ce? întrebă Sherlock.

— Se duce doar până în Franţa şi înapoi.

Un dus şi un întors, fără opriri pentru personal, zise omul râzând. Dacă vrei să pleci de aici o vreme, du-te să te înrolezi în Marină. Sau stai pe aici suficient de mult, şi vin ei după tine.

Şi plecă mai departe, continuând să râdă.

— Franţa, repetă Sherlock, intrigat.

Interesant.

— Am auzit că vrei să te înscrii în echipajul nostru, strigă o voce de la prora navei.

Sherlock se strâmbă şi întoarse capul, dar vocea continuă:

— De ce nu urcaţi la bord, tu şi fata? Mda, ştim că e fată. Vă urmărim de când aţi apărut amândoi. Ce, credeaţi că sunteţi invizibili?

Sherlock privi de-a lungului cheiului. Şeful docului se oprise şi se uita la ei. Avea pe chip o expresie miloasă, dar hotărâtă. Nu avea să le fie de ajutor.

Sherlock o luă pe Virginia de mână şi o trase în sus.

— E timpul s-o ştergem, şopti, dar, când se întoarse, văzu că în jurul lor se formase un semicerc de marinari şi de docheri care apăruseră ca din senin. Băiatul o târî pe Virginia după el, încercând să fugă, dar nişte mâini grele îl prinseră şi îl traseră de lângă ea. Se zbătu, dar strânsoarea nu slăbi. O văzu şi pe Virginia zbătându-se, însă o mână care ţinea o cârpă i se încleştă peste faţă. Cârpa mirosea a ceva medicinal; amar şi puternic. Aproape se înecă din cauza mirosului. Şi apoi simţi dintrodată că se prăbuşeşte într-un puţ fără fund, care avea

exact culoarea ochilor Virginiei şi, pentru o vreme, dormi şi visă lucruri îngrozitoare.

CAPITOLUL PAISPREZECE În visele lui, Sherlock se lupta cu un şarpe uriaş, cu trupul la fel de gros ca un butoi de bere – numai muşchi şi coaste cât vedeai cu ochii – iar capul era un triunghi plat, cu dinţi ca de ferăstrău. Se luptau în apă, dar în visul lui apa era la fel de groasă şi de neagră ca melasa.

Şarpele se încolăci încet în jurul lui şi îl strânse, încercând să îi rupă coastele, dar apa densă îi împiedica mişcările, şi Sherlock reuşi să se desprindă din strânsoare, împingând tare cu braţele şi cu picioarele. Dar apoi, când încercă să scape, apa îi încetini şi lui mişcările, astfel că şarpele reuşi să îşi înfăşoare din nou inelele în jurul lui şi să-şi înteţească strânsoarea. Şi visul o ţinu tot aşa, cu el încercând la 410/519 nesfârşit să scape şi cu şarpele luptându-se la nesfârşit să-l prindă.

Când se trezi, într-un final, avea senzaţia că zăcuse trei zile. Gura şi gâtul îi erau uscate, şi limba i se lipi de cerul gurii atunci când şi-l atinse. Pe deasupra, era şi mort de foame.

După o vreme, se simţi suficient de puternic încât să se ridice în capul oaselor fără să i se facă rău. Şi ceea ce văzu îi alungă pe dată şi setea, şi foamea, şi greaţa.

Era întins într-un pat cu patru stâlpi şi un baldachin brodat. Pernele erau moi, umplute cu fulgi, şi camera era lambrisată cu stejar. Scândurile de pe jos erau lăcuite şi acoperite cu covoare cu modele minunate.

Era aceeaşi cameră în care se trezise după ce fusese lăsat inconştient de meciul de box de la bâlci; în casa de la periferia oraşului Farnham.

Dar cum se putea una ca asta? Baronul Maupertuis îşi abandonase conacul, lăsându-l gol. Cu siguranţă, nu se întorsese atât de repede, nu? De ce ar fi făcut-o?

Sherlock se dădu jos din pat. Îşi trecu o mână peste faţă şi simţi, uimit, ceva uscat în jurul nasului şi al gurii. Frecă locul, îndepărtând substanţa aceea de pe piele, şi apoi se uită la degete. Erau acoperite de fire din ceva negru. Îşi frecă degetele, observând surprins că firele erau uşor lipicioase.

Îşi aminti de cârpa care îi fusese pusă pe gură. Vreo substanţă chimică? Un drog care să îl adoarmă? Părea posibil.

Şi Virginia! Un val brusc de furie îi îndepărtă şi ultimele rămăşiţe de somn şi de greaţă din sânge. Ce se întâmplase cu Virginia?

Dacă îi făcuse rău cineva, avea să…

Avea să ce? Să-i omoare? Nu era în postura potrivită să facă asta în acel moment.

Trebuia să adune informaţii. Să afle ce se petrecea şi de ce. Doar atunci avea să poată reacţiona.

Se duse către perdele şi le trase la o parte, aşteptându-se să vadă pământul roşiatic uscat şi sutele de stupi pe care îi zărise ultima oară când fusese în camera asta, dar priveliştea îl făcu să se dea înapoi surprins.

La o distanţă mică de casă se afla o plajă cu nisip cenuşiu lins de valuri înspumate, care se întindeau până la orizontul drept, ca trasat cu rigla. Cerul era de un albastru strălucitor.

Undeva în zare, Sherlock zări pânze de corabie.

Închise ochii o clipă şi se gândi. Oare avea halucinaţii? Era posibil, bănui el, dar visul despre şarpe şi despre apa ca melasa fusese afectat de o senzaţie ilogică, bizară, care, privind înapoi, însemnase că ştia cumva că visa, pe când momentul de faţă era bine definit şi raţional.

Oare imaginea de dincolo de fereastră era doar o pictură perfect executată, care dădea impresia unei plaje, a unei mări şi a unui cer albastru, însă erau doar pete de culoare pe o pânză sau pe un placaj? Deschise ochii din nou şi privi. În depărtare, dând rotocoale deasupra crestelor valurilor, erau forme mici ca nişte „v”-uri, care se mişcau în timp ce le privea; erau păsări de mare care zburau peste valuri.

Aşa ceva nu putea fi falsificat într-o pictură.

Orice se afla acolo era adevărat.

Iar pe lângă Farnham nu era nici un ocean, deci concluzia logică era că nu se afla în apropiere de Farnham – probabil, nici în Anglia. Şeful de doc zisese că nava se îndrepta spre Franţa. Asta ar fi explicat prezenţa munţilor. Iar camera? Ea însemna ceva foarte prozaic – şi anume, că baronul Maupertuis era sclavul obişnuinţelor şi prefera ca locul unde trăia să nu se schimbe mai deloc, oriunde s-ar fi aflat. Presupunând că acel conac de lângă Farnham nu era casa lui părintească, probabil îl rearanjase şi îl redecorase ca să arate ca acest loc pe care îl

considera „acasă”. Care putea foarte bine să fie acest… chateau 6 franţuzesc?

Parcă aşa se numea, nu?

Simţindu-se ciudat de mulţumit de sine însuşi pentru că îşi dăduse seama de un lucru care bănuia că era menit să îl nedumerească şi să îl intimideze, nici măcar nu se întoarse când încuietoarea de la uşa dormitorului zvâcni şi uşa se deschise larg. Ştia deja ce urma să vadă

— Doi valeţi cu pantaloni strâmţi negri, ciorapi negri, veste negre şi jachete de catifea scurte şi negre şi cu măşti negre de catifea. Exact ca data trecută. Numără în gând până la zece şi apoi se întoarse. Avusese dreptate în parte – cei doi valeţi care stăteau în prag erau amândoi îmbrăcaţi aşa cum îşi amintea – dar un al treilea individ se afla alături de ei în prag. De fapt, aproape că umplea cadrul uşii, atât era de masiv. Avea braţele la fel de groase ca picioarele unui bărbat obişnuit, iar membrele inferioare semănau cu nişte trunchiuri de copac. Palmele lui aveau forma şi mărimea unor lopeţi, însă craniul lui atrăgea atenţia mai mult decât orice.

Era chel, dar scalpul era plin de atât de multe cicatrice care se întretăiau, că, la prima vedere, părea să aibă un cap plin de păr. Purta o haină lungă din piele maronie peste un costum gri, prost făcut, iar croiala hainei şi dimensiunea ei îl făceau să pară şi mai mare.

— Baronul vrea să te vadă, îl anunţă, cu un glas ce te făcea să te gândeşti la scrâşnetul a două pietre de moară frecate una de alta.

— Şi dacă eu nu vreau să îl văd pe baron?

Replică Sherlock pe un ton calm.

Cei doi valeţi schimbară o privire, dar omul cu cicatrice clătină uşor din cap.

— Baronul primeşte ceea ce doreşte. Nu mai contează alte păreri în afară de a lui.

— Şi dacă refuz să merg cu voi?

— Atunci te luăm pe sus şi te ducem acolo.

Sherlock ştia că se purta copilăreşte, dar voia să le arate că nu e un prizonier pasiv, că avea şi el un cuvânt de spus.

— Şi dacă mă ţin de cadrul uşii şi nu-i dau drumul deloc?

— Atunci îţi rupem degetele şi te luăm oricum. Bărbatul zâmbi, dar fără urmă de veselie. Doar îşi dezvălui dinţii, ca un

tigru gata de atac. Baronul nu are nevoie decât de o parte din tine ca să-i răspunzi la întrebări. Asta înseamnă capul tău, ca să ai creier să gândească şi gură să se mişte, şi pieptul, ca să ai plămâni cu care să respiri ca să rămâi în viaţă. Tot restul e opţional. E alegerea ta.

Sherlock rămăsese nemişcat o clipă, doar ca să le arate că ştia că avea de ales şi că îşi exercita acest drept, apoi se duse către uşă.

Bărbatul cu cicatrice nu se clinti până când Sherlock nu fu suficient de aproape cât să se izbească de pieptul lui; abia atunci se dădu întro parte, pentru ca Sherlock să poată trece dincolo de pragul uşii.

— Mă numesc domnul Surd, vorbi în timp ce el şi valeţii îl urmau pe Sherlock pe hol.

Sunt servitorul baronului şi om bun la toate.

Orice vrea el să fie făcut eu fac. Dacă vrea un pahar de vin de Madeira, e datoria mea să i-l torn. Dacă îşi doreşte capul tău pe un platou, e datoria mea să îl tai şi să i-l livrez. Nu e o plăcere, nici o sarcină apăsătoare. Doar o datorie. Mă înţelegi?

— Înţeleg, zise Sherlock. Tu mânuiai biciul data trecută când l-am cunoscut pe baron, nu-i aşa? În întuneric.

— Doar o datorie, repetă bărbatul cu cicatrice. Dar îmi place treaba bine făcută.

Holul de la etaj era exact aşa cum şi-l amintea din casa din Farnham, la fel şi scările care coborau spre holul principal. Sherlock se strădui să se abţină să nu se uite după urmele de copite pe care el şi Matty le lăsaseră când evadaseră. Nu era aceeaşi casă. Era altă casă, doar că arăta identic cu prima.

Virginia stătea în faţa uşii dincolo de care, îşi aminti Sherlock, îi aştepta baronul Maupertuis. Doi valeţi mascaţi se postară în spatele ei, lângă un dulap masiv din lemn de tec.

— Eşti teafără? o întrebă el.

— Am avut nişte vise ciudate. O călăream pe Sandia, dar era sălbatică şi nu o puteam controla. Călăream la nesfârşit, printr-un peisaj care se topea de câte ori te uitai la el.

Se scutură ca să scape de amintirea visului.

— Şi tu?

— Şerpi, o informă el succint.

— Ce era chestia aia cu care ne-au drogat?

Parcă sunt beată.

— Cred că era laudanum – morfină dizolvată în alcool. Mama şi tata îi dădeau surorii mele. Am recunoscut mirosul. E făcut din maci.

— Din maci? întrebă Virginia. Nu mi-au plăcut niciodată macii. Sunt nişte flori foarte macabre.

Domnul Surd trecu de ei şi deschise uşa încăperii în care îi aştepta baronul, făcându-le semn să intre.

Locul era cufundat în întuneric, la fel ca data trecută. De o parte a mesei imense erau două scaune, iar cealaltă jumătate era în întuneric total. Draperii negre şi grele acopereau ferestrele, împiedicând lumina soarelui să intre în cameră, iar pereţii, atât cât putu întrezări Sherlock, erau acoperiţi cu săbii şi cu scuturi.

Lângă un perete, băiatul observă o armură completă care ţinea o sabie şi care fusese aranjată astfel încât să pară că era un cavaler înăuntru.

Domnul Surd le făcu semn să ia loc. Sherlock se gândi să refuze, dar văzu în ochii servitorului ceva ce-i spunea că acesta se aştepta să reacţioneze astfel şi chiar voia ca el să se poarte aşa, doar ca să îi poată aplica o corecţie dureroasă şi definitivă, ca să se asigure că băiatul se supunea. Aşa că se aşeză, iar Virginia luă şi ea loc lângă el.

Domnul Surd şi cei patru valeţi se pierdură în întunericul din celălalt capăt al încăperii.

Se lăsă liniştea o vreme, în afară de scârţâitul slab al frânghiilor şi al lemnului supus la efort pe care Sherlock îl auzise şi data trecută.

Apoi se auzi un glas şoptit, ca frunzele uscate care foşnesc în vânt:

— Continui să te amesteci în planurile mele, deşi eşti doar un copil. Am fost obligat să îmi abandonez una dintre case din cauza ta.

— Mi se pare că îţi place să ai case construite şi decorate la fel, replică Sherlock. De ce? Preferi ca lucrurile să fie neschimbate?

Urmă o linişte duşmănoasă, şi Sherlock se aştepta în orice moment să simtă vârful biciului lovind din întuneric şi tăind în carne vie, dar, într-un sfârşit, glasul se auzi din nou:

— Odată ce găsesc ceva care îmi place, nu văd de ce trebuie să suport altceva. Aranjamentul şi mobilierul unei case,

un sistem de guvernare… După ce descopăr ceva care funcţionează, îl vreau reprodus, pentru ca lucrurile să fie la fel oriunde merg. Mi se pare… reconfortant.

— Şi de aceea îţi pui valeţii să poarte măşti negre, pentru că în felul acesta poţi crede că sunt aceiaşi, oriunde s-ar întâmpla să te afli.

— Foarte perspicace.

— Şi acum unde suntem, în Franţa?

— Ai recunoscut peisajul? Da, această casă se află în Franţa. Aţi fost amândoi ţinuţi adormiţi pe navă în timpul traversării spre Franţa şi în trăsura care v-a adus aici.

— Dar domnul Surd? continuă Sherlock.

El e numai unul.

— Domnul Surd este de neînlocuit. Merge cu mine, oriunde m-aş duce.

— Tu eşti baronul Maupertuis, nu-i aşa?

— Din nou, mă surprinzi. Nu credeam că numele meu e atât de cunoscut.

— Eu… l-am dedus din dovezi.

— Foarte inteligent. Într-adevăr, foarte inteligent. Te felicit pentru perspicacitatea ta. Şi ce altceva ai mai dedus?

Virginia îşi puse o mână peste a lui ca săl avertizeze, dar Sherlock se simţea cuprins de o mândrie înfloritoare pentru că făcuse acele investigaţii, descoperise unele fapte şi pentru că începea să dea de cap complotului. Şi, îşi zise el în sinea lui, era important ca Maupertuis să afle că planurile sale nu mai erau secrete.

— Creşti albine şi ştiu că sunt o specie străină, mai agresivă decât orice albină europeană. Asta înseamnă că nu le ţii pentru miere, ci pentru înţepăturile lor. Vrei să omori ori să răneşti oameni.

Mintea îi lucra acum cu repeziciune, aranjând faptele în tipare pe care până atunci doar le bănuise. Amyus Crowe voia să îl înveţe, să îl antreneze, dar baronul Maupertuis îl lua în serios. Baronul asculta deducţiile lui Sherlock de parcă ele chiar însemnau ceva, nu ca şi cum ar fi fost doar răspunsuri ipotetice la probleme inventate, precum cea cu iepurii şi cu vulpile.

— Ai avut şi o fabrică în care se producea îmbrăcăminte – uniforme militare, cred.

Se opri o secundă. Era ceva acolo ce nu putea pricepe, o destinaţie logică importantă, către care făcuse toţi paşii în afară de ultimul, care solicita un salt intuitiv.

— Angajatul tău – cred că se numea Wint

— A furat nişte haine şi le-a dus acasă la el. A fost atacat de albine. Un alt bărbat care muncea pe moşia unchiului meu ca grădinar lucrase şi el înainte la o fabrică de haine din Farnham, tot pentru tine, presupun. Şi el a fost omorât de albine. Dorise şi el haine pentru folosul propriu?

Le furase de la tine? Ceaţa din minte care îi acoperise destinaţia logică finală începu să se ridice de-acum, şi el continuă triumfător: Deci ceva în legătură cu hainele le provoacă pe albine să atace. În cutiile sau lăzile lor nu reprezintă un pericol, dar, când oamenii le poartă… albinele sunt atrase de ele şi îi înţeapă pe cei care le poartă.

Mâna Virginiei se încleştase puternic peste a lui, dar Sherlock o ignoră.

— Cei de la depozitul din Rotherhithe vorbeau despre expedierea cutiilor la Ripon, Colchester şi Aldershot. Toate sunt baze ale armatei. Deci, dacă hainele sunt livrate la baze militare, atunci probabil că sunt uniforme. Ceai făcut? Ai obţinut vreun contract guvernamental ca să furnizezi uniforme armatei britanice? Soldaţii îşi vor îmbrăca noile uniforme, probabil când se vor pregăti să navigheze spre India, şi atunci…

Gândurile lui Sherlock alergaseră înaintea lui, dar brusc se sincroniză cu ele. Tatăl lui.

Aldershot. India. Uniforme.

— Şi atunci eliberezi albinele, şi ele atacă fiecare soldat, subaltern şi ofiţer din armata britanică, şopti el, îngrozit de locul unde îl dusese logica.

— Mii de morţi, toate petrecute în mod misterios şi inevitabil, şopti baronul din întunecimea din cealaltă parte a mesei. O lovitură demoralizatoare direcţionată către inima Imperiului Britanic şi provocată de umila albină – sursa de miere pentru mii de ceaiuri de duminică după-amiază.

Ironia este… emoţionantă.

— Dar de ce? Mintea lui Sherlock era plină de imagini ale tatălui său, cu faţa umflată şi acoperită cu buboaie, căzând şi sufocându-se în timp ce albinele îl înţepau, iar şi iar.

— De ce? Vocea baronului nu devenise mai puternică, dar se încărcase brusc de o răutate pe care n-o simţise până acum. De ce?

Pentru că ţărişoara ta jalnică are iluzii de grandoare care au făcut-o să cucerească jumătate de lume. Ar fi greu să găseşti o ţară mai mică decât Anglia. Sunteţi doar o împunsătură de ac pe o hartă. Pe orice glob din lume, cartografii nu pot scrie cuvântul Anglia între graniţele insulei, aşa e de mică. Şi totuşi, voi aveţi aroganţa, cutezanţa şi convingerea nesimţită să credeţi că lumea e acolo ca s-o conduceţi voi cu bunăvoinţă. Şi lumea s-a culcat pe o ureche şi vă lasă s-o faceţi! Uimitor! Dar sunt oameni pe lumea asta, oameni de arme, care nu vor permite instinctelor voastre dezmăţate şi prădătoare să mai continue. Graniţele Imperiului Britanic trebuie împinse înapoi, măcar pentru ca alte ţări să aibă loc de respirat, loc de trăit. Eu… reprezint… un grup format din aceşti oameni. Germani, francezi, americani, ruşi; toţi s-au unit ca să vă reteze ambiţiile teritoriale. Nu vă veţi odihni până când roşul Imperiului Britanic nu se va revărsa peste harta lumii7; noi nu ne vom odihni până când nu va fi şters de peste tot, în afară de insuliţa voastră amărâtă. Făcu o pauză. Şi poate în afară de Hondurasul Britanic8, din America de Sud.

Puteţi păstra Hondurasul Britanic.

— Deci plănuieşti să distrugi armata britanică dintr-o singură lovitură.

— Nu neapărat o singură lovitură, ci mai mult o boală progresivă, care loveşte exclusiv soldaţii. Albinele, aşa cum ştii deja, sunt neobişnuit de agresive şi de teritoriale. Au fost crescute să fie agresive şi se înmulţesc cu rapiditate, să ştii. Substanţa contaminantă în care am îmbibat uniformele se va absorbi în trupurile soldaţilor şi va fi transpirată de pielea lor. Dacă îi simt mirosul, albinele vor ataca imediat. După ce albinele vor fi eliberate din noile lor case, îşi vor croi drum prin toată Marea Britanie în câteva luni şi vor înţepa mortal toţi soldaţii din calea lor. Vom mai creşte altele în locuri secrete din Europa pentru următoarea etapă a atacului. Teroarea, frica, simpla panică vor fi cei mai eficienţi aliaţi ai noştri. O boală misterioasă, care va ataca soldaţii. Şi Marea Britanie va fi redusă la poziţia pe care o merită: o naţiune de mâna a treia.

— Dar cei doi care au murit, angajatul tău şi grădinarul unchiului meu? Ei nu făceau parte din complot?

Din întuneric se auziră un foşnet şi un scârţâit, de parcă baronul Maupertuis ridica din umeri. Sau era făcut să ridice din umeri.

— Ştiam că unii dintre muncitori fură uniforme, dar i-am lăsat în pace. Asta a fost greşeala mea. Unul dintre stupi a fost lovit de un cal, şi albinele au scăpat. Au devenit mortale, sălbatice şi, când au simţit mirosul substanţei contaminante de pe uniformele furate, au atacat. Domnul Surd a fost nevoit să recupereze matca şi să ademenească înapoi albinele care au supravieţuit. O misiune foarte curajoasă.

— Mi-am făcut doar datoria, se auzi vocea servitorului din capătul încăperii.

Deşi înţelesese cam cum stătea treaba, insolenţa fără margini a complotului îl lăsă pe Sherlock fără suflare. Şi, oricât de îngrozitor era, nu găsea nici un cusur evident. Dacă albinele erau atât de agresive pe cât spunea Maupertuis şi dacă uniformele erau distribuite atât de eficient pe cât intenţiona, atunci avea să funcţioneze. Avea să funcţioneze.

— Fratele meu te va opri, replică Sherlock calm.

Era ultima lui speranţă.

— Fratele tău?

— Fratele meu.

Se auzi o şoaptă în întuneric. Părea vocea aspră a domnului Surd.

— A, rosti Maupertuis cu glasul lui subţire şi uscat, numele tău e Sherlock Holmes. Fratele tău trebuie să fie Mycroft Holmes. Un tip inteligent. L-am marcat deja ca fiind de interes pentru grupul nostru. Se pare că îi semeni.

— Deja i-am trimis o telegramă şi l-am anunţat ce se petrece, zise Sherlock cât de calm reuşi.

— Nu, îl corectă baronul, n-ai făcut-o.

Dacă ai fi făcut-o, nu ar fi fost necesar să vii tu să-mi verifici nava. Mycroft Holmes şi-ar fi trimis agenţii să facă treaba asta.

„Agenţii? „ Sherlock îşi dădu brusc seama cât de puternic era fratele lui.

Din capătul camerei se mai auziră alte şoapte.

— Va trebui să îl lichidăm pe fratele tău, oricum, continuă baronul Maupertuis. Dacă inteligenţa ta e un indiciu cu privire la a lui, atunci e posibil ca el să reuşească să îşi dea seama de planurile noastre şi să încerce să le zădărnicească. Amândoi veţi muri în aceeaşi săptămână, dacă e posibil chiar în aceeaşi zi.

La aceeaşi oră, dacă pot aranja asta, pentru că sunt un om care apreciază ordinea. Şi părinţii voştri vor economisi bani, organizând doar o singură ceremonie de înmormântare.

Deodată, pe Sherlock îl lovi impactul propriei aroganţe. Pentru că dezlegase cu mândrie tot acel teribil complot şi îşi demonstrase isteţimea în faţa baronului Maupertuis, iar apoi, mai rău, pentru că se lăudase cu fratele cel important, Sherlock îl condamnase şi pe acesta la moarte.

— Cred că mi-ai spus tot ce ştii, continuă Maupertuis, şi sunt surprins de câte lucruri ai aflat. Evident, trebuie să fim mai secretoşi pe viitor. Mulţumesc pentru asta.

— De ce Londra? întrebă Sherlock în grabă, simţind că se apropiau de sfârşitul întrevederii şi că viaţa lui şi a Virginiei se scurtau cu repeziciune. De ce ai mutat stupii la Londra înainte să-i expediezi aici, nu la Portsmouth sau la Southampton?

— Evadarea voastră ne-a forţat să ne mutăm mai devreme decât plănuisem, şopti Maupertuis. Nu era nici o dană disponibilă în Portsmouth sau în Southampton, şi nava aceasta aştepta în Londra instrucţiunile de a se pune în mişcare. A fost o măsură ineficientă, dar inevitabilă să mut stupii la Londra. Şi, cu asta, ai încetat să îmi mai fii util – şi tu, şi fata de lângă tine. Intenţionasem să îi ameninţ viaţa ca să te forţez să vorbeşti, dar văd că nu a fost nevoie. Cred că ar fi fost problematic să te fac să taci.

Sherlock se întoarse spre Virginia, simţind cum se îmbujora de ruşine, dar ea îi zâmbea.

— I-ai oprit să mă tortureze, şopti ea.

Mulţumesc.

— Cu plăcere, răspunse băiatul automat, nefiind prea sigur însă că avea vreun merit pentru asta.

— Domnule Surd, răsună şoapta baronului Maupertuis din întuneric. Deşi era foarte înceată, vocea lui ajungea în fiecare colţ al camerei. Era o voce obişnuită să comande. Trebuie să ne grăbim planurile. Dă ordinul! Eliberaţi albinele! Până îşi găsesc

ele drumul spre insulă şi se împrăştie prin ţară, uniformele vor fi distribuite. Şi atunci va domni haosul!

6 În limba franceză, în original, „castel” (N. Tr.)

7 Pe hărţile vechi, ţările care făceau parte din Imperiul Britanic erau colorate cu roşu (N. Tr.)

8 În prezent, Belize, naţiune de sine stătătoare (n. Tr.)

CAPITOLUL CINCISPREZECE Vorbele baronului răsunară glacial în încăpere. Din întuneric, se auzi un foşnet când un servitor plecă să transmită ordinele. Sherlock se uită la Virginia. Era palidă la faţă, dar gura îi era încleştată într-o linie hotărâtă. Se întinse să o strângă de mână. Ea îi zâmbi slab.

Optimismul ei îi dădu lui Sherlock curajul să continue.

— E un plan grandios, se adresă el întunericului, dar nu va funcţiona.

O clipă, se lăsă liniştea, întreruptă doar de zgomotul ciudat şi scârţâitor pe care Sherlock şi-l amintea din casa din Farnham, ca sunetul scos de velatura umedă a unei nave în care suflă cu putere vântul, combinat cu sunetul scos de carena vasului care se ridică şi coboară pe valuri.

— Pari foarte sigur de tine însuţi, se auzi vocea baronului. Pentru un copil.

— Gândeşte-te! Doar pentru că doi oameni au murit, ca rezultat al uneltirilor tale, nu înseamnă că planul tău e infailibil. Tot felul de lucruri ar putea spăla chimicalele din uniforme, de exemplu. Nu ştii că în Anglia plouă? Plouă foarte mult. Unii dintre soldaţi vor da uniformele la spălat înainte să ajungă albinele la ele. Mai ales ofiţerii.

Începea să prindă curaj, iar mintea îi zbârnâia de idei care să îi dovedească lui Maupertuis că planul lui colosal era sortit eşecului.

— Unii dintre soldaţi ar putea să prefere să îşi păstreze vechile uniforme ori îi vor cere croitorului regimentului să le facă unele noi, în loc să le folosească pe cele pe care le-aţi trimis voi. Nu ştiu cum se întâmplă în Franţa, în Germania şi în Rusia, dar oamenilor din Anglia nu le place să li se spună ce să facă şi ce să îmbrace. Găsesc tot felul de căi să evite genul acesta de ordine.

— Şi ce să mai spun de albine? adăugă Virginia pe neaşteptate. Câte dintre ele vor ajunge cu adevărat pe insulă?

De câte aveţi nevoie ca să acoperiţi toate acele zonele unde sunt încartiruiţi soldaţii? Aveţi suficiente? Şi ce se întâmplă dacă dă frigul şi albinele mor sau dacă există ceva în Anglia care mănâncă albinele, sau dacă se stabilesc undeva, îşi construiesc un stup şi devin parte din ordinea firească a lucrurilor? E posibil ca ele să ajungă să se împerecheze cu albinele locale, cu albinele englezeşti, şi să piardă toată agresivitatea pe care se bazează planul tău.

— Toţi aceşti factori au fost luaţi în calcul, hârâi vocea uscată ca praful a baronului, dar lui Sherlock i se păru că, pentru prima dată, părea nesigur. Şi ce dacă unele uniforme sunt spălate şi unele albine mor? Multe dintre atacuri vor fi încununate de succes, vă asigur. Moartea se va răspândi peste tot. Armata britanică va fi paralizată de teamă. Paralizată.

— Tu nu înţelegi cum gândesc englezii, nu-i aşa? îl ironiză Sherlock.

Mintea îi fugise înapoi la lecţiile de la şcoală, la ce citise în ziare, ghemuit în scaunul din biroul tatălui său, şi la ce auzise de la frate-le său, Mycroft.

— Ai auzit vreodată de Atacul cavaleriei uşoare?

Sunetul scârţâitor din întuneric încetă brusc. Sherlock avu dintr-odată senzaţia că multe urechi ascultau cu mare atenţie ceea ce spunea el.

— O, da, şuieră baronul. Am auzit de Atacul cavaleriei uşoare.

— În 1854, continuă însă nestingherit Sherlock, în Războiul din Crimeea, soldaţilor din regimentele 4 şi 13 cavalerie uşoară, 17 lăncieri, şi 8 şi 11 husari li s-a ordonat să atace liniile ruseşti, în timpul Bătăliei de la Balaklava. Au şarjat într-o vale în care aveau tunuri ruseşti de fiecare parte şi în faţa lor, dar au continuat să înainteze. Au urmat ordinele, fără să se panicheze şi fără să se revolte. Nu vreau să spun că supunerea oarbă este un lucru bun, dar disciplina este inoculată în soldatul britanic ca un drug de fier înfipt în coloana vertebrală. Ştiu asta pentru că tata e ofiţer. Ei nu se panichează.

Niciodată. Nu, chiar dacă vor avea loc decese, vor fi tratate ca o epidemie de varicelă sau de holeră. Nu înţelegi? Le vor ignora. Asta fac britanicii. De asta Imperiul Britanic e atât de răspândit şi de puternic. Pur şi simplu, ignorăm lucrurile care nu ne plac.

— Vorbeşti bine, replică baronul, dar nu te cred. E clar că tu vrei să crezi că imperiul vostru e construit pe fundaţii solide, dar te înşeli. Fundaţiile sunt putrede, şi edificiul se va prăbuşi dacă este clătinat destul de tare. Tu vrei să crezi că mâine va fi la fel ca ieri, dar nu va fi. Lumea se va schimba, şi balanţa puterii se va înclina în favoarea asociaţilor mei din Liga Paradol.

Liga Paradol? Ce era asta? În timp ce Maupertuis vorbea, Sherlock îşi întipări în minte acel nume; putea fi o scăpare importantă, despre care Mycroft va vrea să ştie.

Presupunând că urma să mai aibă ocazia să-şi revadă fratele.

— Tu vrei să crezi că fratele tău va continua să fie un om important în Guvernul Britanic, zise Maupertuis, dar nu va fi aşa. Şi el, la fel ca toţi ceilalţi colegi ai lui, va fi măturat de valul istoriei. Când ţărişoara voastră arogantă va fi doar o provincie a unei superputeri europene care va rivaliza cu America în dimensiune şi putere, atunci Mycroft Holmes şi clica lui vor fi doar nişte trepăduşi în plus.

Genul acela de oameni nu va fi necesar în noua ordine mondială. Vor fi la mila ghilotinei sau a ştreangului. Nu vor supravieţui.

Vocea lui Maupertuis coborâse până la un şuierat abia audibil, atât de mult se lăsase dus de val de diatriba lui veninoasă la adresa unei ţări şi a unui popor pe care le ura atât de mult.

De ce ura cu aşa putere Marea Britanie? Sherlock începu să se întrebe ce ar funcţiona mai bine: să discute raţional ori să facă apel la sentimentele baronului, provocându-l? Oricum ar fi acţionat, rezultatul era nesigur. Cel mai probabil, amândoi aveau să moară.

— E nebun, auzi glasul Virginiei, încet, dar hotărât. Nebun de legat. Planul lui e evident ţăcănit, şi rezultatul pe care şi-l doreşte e imposibil. Îi place sau nu, Marea Britanie e o putere mondială. Nu poate să schimbe asta.

— Sunt surprins, şuieră baronul, că aperi această ţară cu atâta vehemenţă, domnişoară.

Fata ridică imediat privirea, uimită că fusese inclusă atât de brusc în gândurile baronului.

— De ce surprins? întrebă ea. Nu-mi place să văd oameni nevinovaţi murind. E ceva atât de ciudat?

— Ţara ta a fost sub stăpânirea Angliei timp de peste două sute de ani, replică baronul.

Totul în America era condus de la Londra.

Eraţi doar un alt comitat, ca Hampshire sau Dorset, doar că mai mare şi mai departe. A trebuit să vă revoltaţi împotriva controlului britanic şi să daţi jos jugul de la Westminster.

— Şi am făcut asta într-o luptă cinstită, sublinie ea. Nu cu trucuri, uneltiri şi planuri secrete. Dacă trebuie să purtăm războaie, atunci să fie cinstite, curate şi pe faţă. Ar trebui să existe reguli pentru război, la fel ca la box.

— Naivă, murmură baronul. Atât de naivă!

Şi fără rost. Tu şi băiatul veţi muri înainte să aflaţi că ordinea mondială la care ţineţi atât de mult a fost răsturnată.

— Îţi place să operezi în umbră, nu? continuă fata.

Vocea ei căpătase un ton atât de intens, că Sherlock se uită la ea, întrebându-se ce punea la cale.

— Un luptător eficient loveşte din umbră şi apoi se ascunde din nou, pentru ca duşmanul mai mare şi mai puternic să nu ştie unde să lovească, şopti baronul. Aşa se vor purta războaiele în viitor. Aşa este posibil ca un duşman mai mic să învingă unul mai mare. Prin viclenie.

— Preferi umbrele? Atunci, să vedem cum suporţi lumina soarelui, strigă ea şi sări în picioare.

Sherlock simţi o agitaţie în capătul întunecat al camerei când domnul Surd se pregătea să o atingă cu biciul său cu vârf metalic, dar Virginia ţâşni într-o parte, şi biciul se înfipse în spătarul scaunului de pe care tocmai se ridicase. Fata apucă draperiile din catifea neagră care acopereau toate ferestrele şi trase de ele cu putere. Sherlock auzi un sunet ca de sfâşiere când catifeaua se desprinse de pe bara de perdele, iar apoi, cu un vuiet ca al unei furtuni îndepărtate, un rând întreg de material căzu la pământ, o avalanşă moale, lăsând lumina strălucitoare a soarelui să se reverse în cameră.

Siluetele mascate şi îmbrăcate în negru din cameră îşi protejară ochii, dar privirea lui Sherlock fu atrasă de silueta baronului, care stătea într-un scaun supradimensionat, la celălalt capăt al mesei. Era, într-adevăr, omul cu ochi rozalii şi cu păr alb pe care îl văzuse în trăsura din Farnham. Se apăra de lumină, ferindu-şi privirea cu o mână, în timp ce cu cealaltă

scoase o pereche de ochelari cu lentile fumurii pe care şi-i puse la ochii sensibili.

Avea braţele subţiri şi răsucite ca ramurile unui stejar bătrân, iar capul i se bălăngănea pe umeri. Purta ceva ce părea să semene cu o uniformă militară: neagră, cu fireturi aurii pe piept şi la manşete. Fruntea îi era înconjurată de un soi de cadru de lemn. Capul i se îndreptă brusc, şi ochii se uitară atât de urât la Sherlock din spatele lentilelor fumurii, că băiatul mai că le putu simţi intensitatea. Observă că din cadrul de lemn ieşeau sfori care duceau în sus şi că acele sfori se întinseseră exact în clipa când capul lui Maupertuis se îndreptase.

Domnul Surd stătea lângă baron, cu cicatricele de pe cap vineţii în lumina soarelui, arătând ca un cuib de viermi pe o ţeastă goală.

Se holbă la Sherlock şi la Virginia cu promisiunea morţii în ochi, în timp ce-şi agita biciul.

— Nu! şuieră baronul. Ai mei sunt!

Privirea lui Sherlock era inexorabil atrasă de trupul diform al baronului Maupertuis. Mai multe sfori erau prinse de cadre mai mici de lemn, agăţate de încheieturile şi de coatele baronului, şi un cadru mai mare de lemn îi cuprindea pieptul. Sfori mai groase se ridicau din cadrul de la piept şi, când privirea lui Sherlock le urmări în sus, către tavanul camerei, îşi dădu seama că toate sforile erau ataşate de o grindă masivă, asemănătoare cu un braţ de macara ce atârna suspendat deasupra baronului. Capătul dinspre Sherlock al grinzii se termina cu o grindă mai mică, aşezată în cruciş, acoperită cu cârlige de metal şi cu roţi metalice pe axe minuscule. Sforile treceau prin aceste cârlige şi rotiţe, şi Sherlock le urmări în spate către locul unde servitori mascaţi, îmbrăcaţi în negru, ţineau capetele. Erau vreo douăzeci, poate chiar treizeci de sfori, toate conectate la anumite părţi din corpul baronului. În timp ce Sherlock privea, nevenindu-i să creadă, unii dintre servitori trăgeau de sfori, cu toată forţa, în timp ce alţii le lăsau libere pe ale lor sau doar le susţineau, fără să tragă. Şi atunci baronul se ridică în picioare.

Era o marionetă: o marionetă umană, manevrată în totalitate de alţii.

— Grotesc, nu-i aşa? şuieră baronul.

Gura şi ochii lui păreau singurele părţi ale corpului care se puteau mişca singure. Mâna lui dreaptă se ridică şi arătă spre corpul lui, dar mişcarea era provocată de o serie de sfori ataşate la încheietură, la cot şi la umăr şi de sfori mai mici fixate de inelele de pe încheieturile degetelor. Toate se mişcau nu pentru că baronul voia să se mişte, ci pentru că servitorii îmbrăcaţi în negru anticipau ceea ce ar face el dacă ar putea.

— Asta e moştenirea pe care mi-a lăsat-o Imperiul Britanic. Ai pomenit despre Atacul cavaleriei uşoare, băiete. O acţiune obositoare şi fără noimă, bazată pe ordine prost înţelese, într-un război care n-ar fi trebuit să aibă loc.

Eram acolo, în ziua aceea neagră, alături de ducele de Lucan. Eu eram legătura lui cu cavaleria franceză, care se afla pe flancul stâng. Am văzut ordinele care au venit de la lordul Raglan. Ştiam că erau prost exprimate şi că Lucan le înţelesese greşit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sherlock.

— Calul meu a fost prins în atac şi speriat de salvele de tun. M-a aruncat din şa şi m-am prăbuşit la pământ în faţa a sute de cai britanici. Au galopat drept peste mine. Mă îndoiesc că m-au văzut. Am simţit cum mi se rupeau oasele când copitele treceau peste mine. Picioarele, braţele, coastele, şoldurile şi craniul.

Fiecare os important din corp a fost fracturat, la fel ca majoritatea celor minore. Pe dinăuntru eram ca nişte piese încurcate.

— Trebuia să fi murit, şopti Virginia, iar Sherlock nu era sigur că o spusese cu milă sau cu regret.

— Am fost găsit de compatrioţii mei după ce britanicii au fost făcuţi bucăţi de tunurile ruseşti, continuă Maupertuis. M-au luat de pe câmpul de luptă. Mi-au îngrijit rănile. M-au reparat cât de bine au putut şi mi-au ajutat oasele să se vindece, dar aveam gâtul rupt şi, deşi inima îmi mai bătea, nu mai puteam să-mi mişc picioarele. N-au îndrăznit să mă transporte prea departe, aşa că am zăcut acolo într-un cort, în căldura duhnitoare şi în frigul tăios din Crimeea timp de un an. Un an întreg. Şi, în fiecare secundă, în fiecare minut, în fiecare oră, în fiecare zi, în fiecare săptămână şi în fiecare lună în care am stat acolo, i-am blestemat pe englezi şi prostia lor de a urma nişte ordine, oricât de imbecile ar fi acestea.

— Tu ai ales să fii acolo, îi atrase atenţia Sherlock. Tu purtai uniforma. Şi tu ai supravieţuit, în timp ce sute de oameni au murit.

— Şi în fiecare zi îmi doresc să fi murit cu ei. Dar trăiesc şi am un scop: să îngenunchez Imperiul Britanic. Începând cu tine, copile.

În timp ce scuipa cuvintele, Maupertuis păru să plutească şi ateriză uşor pe masă.

Sforile de deasupra lui se încordară, trase de păpuşarii îmbrăcaţi în negru. Un zgomot scârţâitor umplu încăperea când frânghiile şi lemnul preluară povara greutăţii baronului. Servitorii ghiciseră, într-un mod straniu, ce voia el să facă. Sherlock presupuse că lucrau cu el de atâta timp, că ştiau instinctiv felul în care funcţionează gândurile lui şi le puteau traduce imediat în acţiune. Când tălpile lui Maupertuis atinseră masa, Sherlock sări din scaun. Lângă el, Virginia făcu la fel.

— Domnule baron! strigă domnul Surd, nu trebuie să faceţi dumneavoastră asta. Lăsaţi-mă să-i omor eu pe copii în locul dumneavoastră.

— Nu, şuieră baronul. Nu sunt un schilod!

Îi voi lichida pe mucoşii ăştia băgăcioşi eu însumi! Toate lunile acelea, tot timpul acela petrecut paralizat şi gândind echipamentul ăsta nu vor fi irosite. Îi voi omorî cu mâna mea!

Înţelegi?

— Atunci lăsaţi-mă să omor fata, insistă Surd. Măcar asta să fac pentru dumneavoastră.

— Foarte bine, încuviinţă baronul, făcând o concesie. Atunci eu voi avea grijă de băiat.

Părând imponderabil, Maupertuis pluti către Sherlock; picioarele i se mişcau, dar abia atingeau lemnul. Întinse mâna către Sherlock şi, o secundă, băiatului i se păru că baronul îl invita pe masă, dar corzile şi sârmele se încordară în interiorul mânecii de la uniforma acestuia şi o lamă strălucitoare alunecă afară dintr-o teacă ascunsă de-a lungul antebraţului.

Degetele sale ca nişte rămurele se închiseră în jurul unor plăsele căptuşite, nu neapărat controlând lama, ci mai degrabă ghidând-o.

Sherlock se dădu înapoi, către armura de lângă uşă. Înşfăcă sabia din strânsoarea zalelor, trântind carcasa la pământ.

Băiatul mai că nu simţi când domnul Surd ieşi din întuneric, cu biciul cu vârf metalic atârnându-i ameninţător din mână; baronul sări de pe masă către el, fluturându-şi sabia. Structura ca o schelă care îl susţinea era pe rotile, şi în spatele ei se aflau mai mulţi servitori care o trăgeau, o împingeau şi o învârteau. Maupertuis se putea duce în orice loc din cameră în câteva secunde, mai repede decât s-ar fi putut deplasa Sherlock.

Baronul îşi ridică sabia. Sherlock pară cu stângăcie, simţind cum impactul îi sfâşie muşchii din umăr. Din locul unde lamele se ciocniseră ţâşniră scântei. Baronul sări în aer, spintecând cu sabia în direcţia capului lui Sherlock. El se rostogoli la stânga, şi lama despică spătarul scaunului pe care băiatul stătuse cu câteva momente în urmă, sfărâmând lemnul şi împrăştiind peste tot bucăţi din el.

Sherlock privi disperat la dreapta. Virginia se dădea înapoi din faţa domnului Surd, care îşi descolăcea biciul. Îl trimise şfichiuind înspre ea, ca un şarpe care atacă. Ea sări într-o parte, dar prea târziu. O tăietură i se iţea pe obraz. Sângele ţâşni în formă de floare pe pielea ei.

Sherlock voia cu disperare să îi sară în ajutor, dar baronul aterizã fără probleme pe podea în faţa lui. Sărind în picioare, băiatul se repezi cu sabia în lateral, încercând să taie una dintre frânghiile care îl ţineau pe Maupertuis în picioare, dar servitorii îmbrăcaţi în negru îşi traseră stăpânul înapoi, unde nu mai putea fi ajuns. Pe faţa albă ca un craniu a baronului se aşternu un rânjet dispreţuitor. Ochii lui rozalii ca de şobolan păreau să strălucească triumfători. Sări, cu piciorul drept alunecând pe covor şi cu braţul drept, care ţinea sabia, întins înainte într-o fandare perfectă, în timp ce piciorul stâng îi susţinea corpul. Sherlock auzea icnetele servitorilor din umbră, punându-şi toată forţa în slujba mecanismului care îl ţinea pe baron în picioare. Lama se avântă spre gâtul lui. Încercă să pareze, dar picioarele i se prinseră în covorul mototolit şi căzu pe spate, izbindu-se cu capul de pământ.

— Am fost cel mai bun spadasin din toată Franţa! se lăudă Maupertuis. Şi încă mai sunt!

Virginia scoase un ţipăt, şi Sherlock privi fără să vrea în direcţia ei. Surd o ţintuise lângă perete. Pe frunte îi mai apăruse încă o tăietură.

Roşul sângelui era umbrit de arămiul părului ei strălucind în lumina soarelui ce se revărsa pe fereastra rămasă fără draperie. Sherlock încercă să se ducă înspre ea, dar sabia baronului ţâşni de nicăieri, despicându-i gulerul cămăşii şi trasând o linie arzătoare pe pieptul lui. Se strădui să se ridice în picioare şi se dădu iute înapoi, fluturând sabia în faţa lui într-o încercare disperată de a bloca atacurile baronului.

Cu ajutorul maşinăriei de lemn şi al frânghiilor scârţâitoare, corpul infirmului levită şi zbură înspre el într-un mod în care n-ar fi reuşit niciodată s-o facă un spadasin obişnuit.

Baronul îşi ţinea sabia la orizontală, ca pe o coasă. Deşi pretinsese că era un spadasin talentat, ai fi zis că toate regulile scrimei se şterseseră din mintea lui. Pur şi simplu, îl ataca fără nici o logică pe Sherlock, iar braţele băiatului erau obosite de efortul de a para loviturile. Muşchii îi ardeau şi tendoanele erau la fel de întinse ca nişte coarde de vioară.

Ceva zbură prin aer, dincolo de capul lui Sherlock, care se întoarse să vadă despre ce era vorba. Era o mănuşă de metal, care făcuse parte din armura peste care dăduse mai devreme.

Virginia o ridicase şi o aruncase înspre domnul Surd, care îşi proteja faţa. Fata luă apoi o cizmă de metal şi o azvârli. Vârful metalic îl lovi pe domnul Surd deasupra ochiului, şi acestuia îi scăpă o înjurătură.

Băiatul se dădea în spate, în timp ce Maupertuis înainta, iar sforile de deasupra bărbatului infirm scârţâiau de efort. Cum de reuşeau păpuşarii îmbrăcaţi în negru să îşi coordoneze atât de bine mişcările? Maupertuis înainta la fel de bine ca un om sănătos. Mersul nu avea nici o ezitare.

Baronul îşi ridică sabia dincolo de urechea lui stângă şi o avântă pe diagonală către capul lui Sherlock, care pară lovitura. Din locul unde cele două arme se ciocniseră, zburară scântei, ca nişte insecte minuscule şi strălucitoare, înţepându-i gâtul şi umerii puştiului.

Nu avea scăpare. Maupertuis era un spadasin talentat, chiar dacă dezavantajat de faptul că fiecare mişcare îi era făcută de servitorii mascaţi. Fie servitorii aceia erau la rândul lor spadasini talentaţi – ceea ce Sherlock aproape că putea să creadă – fie ei şi baronul se antrenaseră împreună atât de mult timp, că operau în mod instinctiv ca un singur organism, fără să fie nevoie de comunicare sau de timp de gândire. Câte mii de

ore petrecuse Maupertuis antrenându-i, până ajunseseră să lucreze aproape ca o prelungire a voinţei lui?

Sherlock se dădu în spate, dar cotul şi umărul i se loviră de ceva tare. Peretele! Se retrăsese cât de departe putuse.

Cotul lui Maupertuis se smuci înapoi, şi sabia se avântă înainte ca fulgerul. Disperat, Sherlock se dădu într-o parte, iar lama împunse gulerul jachetei şi intră mai departe, în gaura dintre două blocuri de piatră. Băiatul încercă să se smulgă, dar era prins; împuns ca un fluture într-un sectar.

Se încordă, aşteptând ca Maupertuis să îşi retragă sabia ca să îi dea lovitura finală şi el să se poată lăsa în jos ca să scape, dar acesta îşi ridică mâna stângă. Sforile se răsuciră ca nişte tendoane şi ceva alunecă afară din mâneca stângă a baronului. Sherlock crezu că era un cuţit, dar avea un vârf ciudat. Părea mai degrabă un disc metalic cu marginea zimţată.

Ceva vâjâi în întunericul din spatele lui Maupertuis şi rotiţa începu să se învârtă, împrăştiind cioburi strălucitoare de lumină în toate direcţiile. Sherlock simţi curentul de aer pe faţă în timp ce baronul apropia tot mai mult rotiţa cu dinţi de ferăstrău de ochiul său drept.

Îl cuprinse disperarea. El nu era un adversar pe măsura baronului. Nu putea rezista la o astfel de pedeapsă mai mult de câteva momente.

Dar trebuia s-o salveze pe Virginia.

Gândul acesta îl îndemnă să facă un ultim efort. Se răsuci, trăgându-şi braţul din mâneca jachetei, şi căzu pe podeaua de marmură, în timp ce discul zbârnâitor lovea peretele, săpând un şanţ superficial în el şi împrăştiind scântei şi fragmente de piatră. Baronul scoase o înjurătură şi încercă să-şi smulgă sabia dintre pietre.

Sherlock se gândi că, dacă nu-l putea învinge pe Maupertuis cu calităţile lui de spadasin, atunci avea să-şi folosească puterea minţii.

Tot ce trebuia să facă era să descopere un singur punct slab, care să poată fi exploatat. Şi trebuia să fie ceva legat de felul în care se mişca infirmul sau de cum era pus în mişcare. Asta era slăbiciunea lui. Sherlock încercă din nou să lovească sforile care îl ţineau în picioare, dar baronul se aştepta la asta şi blocă sabia adversarului fără efort, cu ferăstrăul circular din

mâna stângă, în timp ce cu mâna dreaptă smulgea sabia din perete.

Dând înapoi cu spatele, Sherlock fu cât pe ce să se împiedice de rămăşiţele scaunului pe care stătuse şi care fusese făcut bucăţi de sabia baronului. Lemnul zdrăngăni când îl lovi cu piciorul şi un plan fragmentar începu să i se materializeze în minte. Fără să aştepte să îl analizeze pe îndelete, Sherlock se aplecă şi ridică în mâna stângă cea mai mare bucată de scaun, o parte dintr-un braţ, o parte din şezut şi un picior sculptat. Când baronul coborî sabia spre fruntea neprotejată a băiatului, el ridică bucata de scaun. Lama baronului se înfipse adânc în lemn. Înainte ca acesta s-o poată scoate, o împinse în spate, ridicând sabia deasupra capului baronului. Dosul palmei lui Sherlock se frecă de una dintre frânghiile care îl ţineau pe Maupertuis în picioare. Răsuci lemnul, aproape smulgându-i sabia din strânsoare, şi îl îndesă în spatele altor câtorva frânghii, apoi îl lăsă să se răsucească la loc. Prinsă între frânghii, bucata de lemn atârna în aer, suspendată. Sherlock îi dădu drumul, apoi apucă una câte una sforile rămase şi, folosindu-şi toată forţa, le încâlci în spatele bucăţii de lemn.

— Ce faci? ţipă baronul, dar era prea târziu. Sforile care îl ţineau erau acum încurcate, blocate de bucata de scaun din lemn.

Maupertuis atârna neajutorat de ele. Servitorii din întunericul din celălalt capăt al camerei se opintiră din răsputeri, dar în zadar. Nu reuşeau să înlăture bucata de scaun dintre frânghii.

Sherlock se dădu puţin înapoi şi îşi trecu sabia printre frânghii, retezând vreo şase sau şapte fire. Acestea zbârnâiră spre colţurile camerei, acum că nu mai erau întinse la maximum. Braţele baronului căzură, iar capul i se lăsă pe o parte.

— Vei plăti pentru asta, şuieră el.

— Trimite-mi o factură, spuse Sherlock cu calm. Se întoarse spre locul în care se afla Virginia, gata să îi sară în ajutor, dar o văzu cum aruncă în capul domnului Surd coiful de fier cu margini ascuţite al armurii. Zdrahonul căzu la podea, fără cunoştinţă şi plin de sânge.

— Veneam să te ajut, spuse Sherlock.

— Ce ciudat, replică Virginia. Şi eu la fel.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE Slavă Domnului pentru baronul Maupertuis, şopti Sherlock sincer când trânti uşa sufrageriei în spatele lor.

Uşa nu se încuia, aşa că împinse dulapul de tec aflat lângă ea. Picioarele acestuia scârţâiau pe gresie în timp ce îşi schimba poziţia.

— De ce? se răsti Virginia, dându-i o mână de ajutor.

Dulapul alunecă în faţa uşii, împiedicândo să se deschidă. Ce a făcut el vreodată pentru noi?

Servitorii lui Maupertuis ajunseseră probabil la uşă, pentru că aceasta se întredeschise brusc şi se izbi de dulap. O mai zguduiră de câteva ori, dar dulapul nu se urni.

— Îi place ca toate spaţiile în care locuieşte să fie la fel. Aşa că ştiu unde se află grajdurile. Hai!

O conduse prin spatele casei către o uşă exterioară şi, după ce se asigură că niciunul dintre servitorii lui Maupertuis nu era prin preajmă, se furişară amândoi pe lângă chateau şi găsiră grajdurile. Judecând după poziţia soarelui, era spre sfârşitul dimineţii. Fuseseră ţinuţi drogaţi cel puţin o noapte, dacă nu chiar mai mult.

La fel de săritoare şi de plină de iniţiativă ca de obicei, Virginia se apucă să pună şeile pe doi cai.

— Ce ne facem, Sherlock? Suntem într-o ţară străină! Nici măcar nu vorbim limba!

— De fapt, zise el se îmbujoră el, eu da.

— Tu ce?

— Vorbesc limba. Măcar un pic.

Ea se întoarse şi se uită ciudat la el.

— Cum de...?

— Familia mea are descendenţă franceză din partea mamei. Ea a insistat ca noi să învăţăm limba. Spunea că e moştenirea familiei noastre.

Virginia se întinse şi îi atinse braţul.

— Tu nu vorbeşti despre ea, constată ea.

Vorbeşti despre tatăl şi despre fratele tău, dar nu şi despre ea.

— Nu, întări şi el, simţind un nod în gât.

Se întoarse, pentru ca fata să nu-l privească în ochi. Nu vorbesc despre ea.

Virginia strânse ultima curea la cai.

— Deci, având în vedere că vorbim limba, unde ne ducem? Cerem ajutor?

— Ne îndreptăm spre coastă, propuse Sherlock. Maupertuis a dat instrucţiuni să fie eliberate albinele. Dacă nu-i oprim, o să omoare oameni. Poate nu atât de mulţi cât se aşteaptă ei, dar câţiva soldaţi britanici tot vor muri. Trebuie să îi împiedicăm să le elibereze.

— Dar…

— Fiecare lucru la timpul lui, o opri el.

Hai s-o luăm spre coastă. De acolo putem să îi trimitem fratelui meu o telegramă, un semn.

Orice.

Virginia încuviinţă.

— Atunci, sus pe cal, maestre spadasin.

El zâmbi.

— Şi tu ai fost de-a dreptul minunată acolo, înăuntru.

Zâmbi şi ea.

— Da, am fost, nu-i aşa?

Încălecară şi se depărtară de chateau chiar când începură să se audă strigăte şi să sune un clopot de alarmă. Sherlock ştia că în câteva clipe aveau să fie prea departe ca să mai poată fi prinşi.

În cel mai apropiat sat se opriră să întrebe unde se aflau. Amândoi erau înfometaţi, dar nu aveau bani franţuzeşti, şi priviră cu poftă cârnaţii atârnaţi în vitrinele prăvăliilor şi pâinile, lungi cât braţele lui Sherlock, stivuite pe tăvi. Un fermier îi spuse lui Sherlock că se aflau la câţiva kilometri de Cherbourg. Le arătă direcţia, şi ei îşi continuară drumul.

Virginia se uită admirativ la el la un moment dat.

— Nu e rău, îi spuse. Călăreşti de parcă ai fi pe o bicicletă, nu pe o fiinţă vie, dar totuşi… nu e rău.

Se opriră din nou, după o jumătate de oră, la marginea unei livezi de peri şi îşi umplură buzunarele cu fructe pe care le mâncară în timp ce călăreau, cu sucul picurându-le pe bărbie.

Peisajul trecea pe lângă ei, familiar şi totuşi diferit de cel cu care era obişnuit Sherlock în Anglia. Capul îi bubuia la fel ca ropotul copitelor cailor. Trebuia să se gândească la ce aveau de făcut odată ajunşi la Cherbourg.

Când ajunseră acolo, tot nu ştia.

Oraşul era construit pe panta unui deal care ducea în jos, către apele albastre şi strălucitoare ale unui port. Copitele cailor clămpăniră pe pietrele din pavaj şi fură nevoiţi să încetinească până la un pas uşor, pentru a putea trece prin mulţimea care se îngrămădea la tarabele şi la dughenele ce mărgineau străzile şerpuitoare. Era o imagine care ar fi putut fi oriunde pe coasta sudică a Angliei, cu excepţia hainelor şi a faptului că pe tarabe se aflau tot soiul de brânzeturi.

Descălecară şi, fără tragere de inimă, îşi lăsară caii priponiţi de un gard. Cineva urma să aibă grijă de ei. Sherlock îşi puse cunoştinţele lingvistice la grea încercare pentru a întreba unde se afla un telegraf şi fu deznădăjduit să descopere că acesta se găsea doar la Paris. Cum aveau să îi dea de ştire lui Mycroft?

Erau nevoiţi să se îmbarce pe o navă şi să se întoarcă în Anglia. Era singura lor speranţă.

Găsiră biroul şefului de port şi îl întrebară de vase sau de bărci care să plece în Anglia.

Erau câteva, le spuse şeful portului. Parcurseră toate numele cu atenţie. Patru dintre ele erau bărci ale localnicilor care duceau şi aduceau mărfuri pentru piaţă – brânzeturi, mezeluri, ceapă. Putea să le pună o vorbă bună la căpitanii lor.

A cincea era o barcă de pescuit britanică, acostată pe neaşteptate în dimineaţa respectivă.

Se numea Doamna Eglantine.

Auzind numele, Sherlock avu impresia că îi trântise cineva o găleată de apă rece în faţă.

Împietri, convins că doamna Eglantine – intendenta unchilor săi – era mintea criminală din spatele întregii poveşti. Dar raţiunea fu mai puternică. Cineva folosea numele pentru a-i atrage atenţia. Şi reuşise.

Doamna Eglantine era o barcă mică, ancorată de un ponton de la marginea docurilor. În jurul ei erau întinse plase de pescuit ca nişte pânze de păianjen. Amyus Crowe şi Matthew Arnatt îi aşteptau lângă pasarelă.

Virginia alergă în braţele tatălui ei, care o ridică în aer, strângând-o la piept. Sherlock îl bătu pe Matty pe spate.

— De unde aţi ştiut unde ne veţi găsi? întrebă el. Şi cum v-aţi dat seama în ce ţară să căutaţi?

— Trebuie să ţii minte că eu sunt vânător de meserie, spuse Crowe. Când am văzut că nu te-ai întors la hotel şi când ne-am dat seama că şi Ginny lipsea am încercat să vă refacem paşii.

Am auzit de incendiul din tunelul Rotherhithe şi am întrebat pe ici, pe colo. Aşa am aflat că un băiat cu semnalmentele tale a fost văzut fugind de la locul incendiului. Între timp, Matty a dat de urma bărcii care a dus-o pe Ginny la docuri. Când am ajuns noi acolo, nava lui Maupertuis ridicase deja ancora, dar l-am găsit pe şeful de doc, care şi-a amintit că aţi fost amândoi luaţi la bord. Târâţi la bord, a spus el. Nava plecase, dar şi-a amintit că marinarii spuneau că era o călătorie scurtă peste Canalul Mânecii, către Cherbourg. Aşa că am închiriat o barcă de pescuit şi am venit încoace să vă căutăm. Am ajuns aici la scurt timp după vasul lui Maupertuis. Ori au navigat foarte încet, ori au mai făcut o oprire pe drum. Nu sunt sigur.

Vocea îi era la fel de fermă şi de grijulie ca întotdeauna, iar cuvintele nu dezvăluiau nimic din starea lui mintală, dar lui Sherlock i se păru că arată cumva mai bătrân, mai obosit.

Îşi ţinea braţul în jurul umerilor Virginiei, trăgând-o lângă el. Ea nu părea să vrea să se desprindă.

— Am aflat că baronul are o locuinţă prin apropiere, şi tocmai voiam să angajez nişte localnici să facem o poteră, dar aţi apărut voi. O încrucişare utilă de drumuri, aş spune.

— Are sens, remarcă Sherlock. Noi ne îndreptam spre cel mai apropiat port de castelul baronului Maupertuis. Evident că acolo urma să coboare ancora nava lui, aşa că i-aţi urmărit vasul. Erau toate şansele ca până la urmă să ajungem toţi în Cherbourg, zise el şi zâmbi.

Singurul lucru uimitor e că aţi găsit o barcă denumită după intendenta unchiului meu. Ce şanse erau?

— Se numea Rosie Lee înainte, spuse Crowe şi zâmbi. Am presupus că un nume mai cunoscut îţi va atrage atenţia dacă eşti prin zonă şi cauţi o cale de a te întoarce în Anglia.

Am vrut s-o botez Mycroft Holmes, dar căpitanul ei m-a informat în termeni foarte hotărâţi că vapoarele şi bărcile primesc nume de femei.

— Vă aşteptaţi să evadăm din ghearele baronului?

Crowe încuviinţă din cap.

— Aş fi fost dezamăgit dacă n-aţi fi făcuto. Tu eşti elevul meu, şi Ginny e sânge din sângele meu. Ce fel de profesor aş fi dacă amândoi aţi fi acceptat să fiţi ţinuţi prizonieri fără să ripostaţi? Cuvintele erau jucăuşe şi pe chip avea un zâmbet, dar Sherlock simţi că un sentiment profund de nelinişte, poate chiar de frică, pusese stăpânire pe Crowe şi începuse să se risipească abia în momentul apariţiei lor. Îşi întinse mâna mare şi îl strânse pe băiat de umăr. Ai avut grijă de ea, adăugă el, mai încet.

Îţi mulţumesc pentru asta.

— Ştiu că paşii urmaţi pentru a ajunge aici au fost logici, continuă Sherlock, la fel de încet, şi au dat rezultate, dar dacă nu era aşa?

Dacă n-am fi evadat, sau dacă am fi luat-o pe alt drum, sau voi aţi fi fost la alt capăt al docului şi noi la celălalt, urcându-ne în altă barcă?

Ce s-ar fi întâmplat atunci?

— Atunci lucrurile s-ar fi petrecut în mod diferit, răspunse Crowe. Suntem aici pentru că lucrurile s-au întâmplat în felul în care s-au întâmplat. Logica poate aduce considerabil sorţii de izbândă de partea ta, dar întotdeauna trebuie să ne bazăm şi pe norocul chior. Am avut noroc de data asta. Data viitoare. – cine ştie?

— Sper să nu mai fie o „dată viitoare”, replică Sherlock. Dar tot trebuie să dejucăm planurile baronului.

— Şi care sunt acelea? întrebă Crowe, cu faţa încreţită de mirare. Am pus cap la cap câte ceva, dar nu totul.

Repede, Sherlock şi Virginia îi povestiră despre albine, despre uniformele contaminate şi despre planul de a ucide o proporţie însemnată din armata britanică încartiruită în Anglia.

Crowe era la fel de sceptic ca Sherlock cu privire la eficacitatea planului, dar căzu de acord că există totuşi un risc şi că până şi o singură moarte era prea mult. Albinele trebuiau să fie oprite.

— Dar cum îşi pot găsi albinele drumul peste ocean către insulă şi apoi către barăcile soldaţilor? întrebă Crowe.

— Am citit despre ele în biblioteca unchiului meu, răspunse Sherlock. Albinele sunt nişte creaturi uimitoare. Pot distinge între sute de mirosuri diferite, la concentraţii mult mai mici decât ar fi nevoie pentru un om, şi pot călători kilometri întregi în căutarea sursei acelor mirosuri. N-aş fi surprins dacă

ar reuşi să treacă şi oceanul. Apoi se opri, amintindu-şi de ceva. Vorbea despre un fort. I-a spus angajatului său – domnul Surd – că albinele trebuie eliberate dintr-un fort. Există vreo cetate de-a lungul coastei Angliei pe care ar putea s-o folosească?

— Nu e genul acela de fort, îl întrerupse Matty Arnatt.

— La ce te referi?

— Există nişte forturi care dau în Canalul Mânecii, la Southampton şi Portsmouth, şi pe insula Wight, ca nişte insuliţe, îl lămuri el. Au fost ridicate acolo în caz că ne invadează Napoleon. Majoritatea sunt părăsite acu, ' pentru că n-a fost nici o invazie.

— De unde ştii? întrebă Virginia.

Matty se încruntă.

— Tata a fost încartiruit în unul dintre ele, când era în Marină. Mi-a spus totul despre ele.

— Şi ce te face să crezi că Maupertuis nu foloseşte unul dintre acele forturi? întrebă Sherlock.

— Ai spus că el urăşte atât de mult Imperiul Britanic din cauza a ceea ce i s-a întâmplat.

Nu are sens să folosească împotriva noastră unul dintre forturile care au fost construite ca să ne apere de francezi?

Crowe încuviinţă.

— Băiatul are dreptate. Şi, deşi nava lui a părăsit Londra cu ceva timp înainte ca eu şi Matty să închiriem o barcă, au sosit la Cherbourg fix înaintea noastră. Ceea ce înseamnă că s-au oprit într-unul dintre acele forturi ca să lase albinele.

— Dar sunt o mulţime, se plânse Matty.

Nu avem timp să le cercetăm pe toate.

— Nu cred că vrea ca albinele să fie nevoite să zboare prea departe, sublinie Sherlock.

Căutăm fortul cel mai apropiat de coastă. Şi le vrea aproape de o bază militară de dimensiuni apreciabile. Avem nevoie de o hartă a Angliei şi a coastei şi trebuie să tragem linii între toate forturile insulare şi bazele militare britanice.

Se uită când la Amyus Crowe, când la Virginia, ale căror chipuri exprimau uimirea.

— Simplă geometrie, murmură el.

— Ce facem după ce găsim fortul? întrebă Matty.

— Am putea să ne îndreptăm spre coasta britanică, să îi trimitem un mesaj lui Mycroft Holmes, propuse Crowe. El ar putea trimite o navă a Marinei Regale înspre fort.

— E o întârziere prea mare, obiectă Sherlock. Trebuie să mergem chiar noi acolo.

Acum.

Până la urmă, le făcură pe amândouă.

Doamna Eglantine, cunoscută anterior drept Rosie Lee, porni din Cherbourg, în timp ce Crowe şi Sherlock desenau linii pe hărţi şi încercau să identifice fortul. Când se apropiară de el, câteva ore mai târziu, soarele se îndrepta spre apus şi coasta Angliei era o linie neagră pe fundalul unui orizont întunecat.

— Barca asta de pescuit va fi remarcată imediat, le atrase atenţia Crowe. Chiar şi cu pânzele strânse, vor observa catargul, presupunând că stau de pază. Iar dacă aş fi în locul lor, aş face-o.

— Are o bărcuţă cu vâsle legată într-o parte, interveni Sherlock. Am remarcat-o când ne-am urcat. Eu şi Matty putem vâsli către fort.

Voi mergeţi către Anglia. Daţi alarma.

— Dar dacă vâslesc eu înspre fort şi tu, Matthew şi Ginny vă îndreptaţi către coastă?

— Noi nu ştim să navigăm, îi aminti Sherlock. Inima îi bătea cu putere în piept la gândul acţiunii pentru care se oferise voluntar, dar nu vedea altă soluţie. Şi, în plus, Amiralitatea şi Ministerul de Război vă vor crede pe dumneavoastră, mai degrabă decât pe mine.

— Logic, recunoscu americanul fără tragere de inimă.

— Oriunde ajungeţi, continuă Sherlock, dacă sunteţi în apropiere de docurile Portsmouth, Chatham, Deal, Sheerness, Great Yarmouth sau Plymouth, există staţii de semnalizare. Dacă le daţi un mesaj, îl vor transmite în ţară prin lanţul de semnalizatoare până la Amiralitate. Probabil e mai rapid decât o telegramă.

Crowe încuviinţă, zâmbi, apoi îşi întinse mâna lui mare şi bătătorită şi îi scutură mâna lui Sherlock.

— Ne vom revedea, le spuse, în chip de rămas bun.

— Mă bazez pe asta, răspunse Sherlock.

Sherlock şi Matty se strecurară în barcă şi vâsliră cu nădejde către fort. O bărcuţă cu vâsle se putea apropia fără să

fie văzută, pe când o barcă de pescuit, indiferent cât de discretă, ar fi fost remarcată. Aşa cum conveniseră, Crowe şi Virginia continuară să navigheze către coasta engleză, de unde puteau trimite un mesaj care să alerteze guvernul.

Virginia rămase pe marginea Doamnei Eglantine în timp ce se îndepărta de barca băieţilor, privindu-l fix pe Sherlock, care făcea fix acelaşi lucru, întrebându-se dacă avea să o revadă vreodată.

Marea gri-verzuie era schimbătoare în timp ce băieţii trăgeau de vâsle. Fortul era o pată întunecată la orizont, ce nu părea că se apropie, indiferent de cât de în forţă vâsleau.

Sherlock simţea gust de sare pe buze. Se întreba cum de reuşise din capul locului să se bage într-o asemenea aventură ciudată.

După o vreme, ridică privirea şi văzu fortul la câţiva zeci de metri distanţă: o masă de piatră udă, plină de alge, care părea să ţâşnească din apele Canalului Mânecii.

Reuşiseră să se apropie de el fără să fie observaţi. Părea gol; abandonat. Verifică marginea crenelată a zidurilor, de unde, cu câteva decenii în urmă, soldaţii britanici scrutau marea, după navele de război franţuzeşti. Nu se vedea nimeni. Absolut nimeni.

Barca cu vâsle pluti pe ultimii metri până la silueta neagră a fortului. Se opri la baza unor trepte alunecoase care duceau în sus.

Matty legă repede frânghia de o bară ruginită de metal care fusese cimentată într-o gaură dintre pietre. Cei doi băieţi o luară în sus, pe trepte. Sherlock fu cât pe ce să alunece la un moment dat, dar Matty îl prinse ca să nu cadă în apă.

— De unde ştim că nu e prea târziu? întrebă prietenul lui.

— E noapte. Albinele dorm noaptea. Servitorul baronului nu a avut mai mult timp decât noi să ajungă aici. Albinele vor fi eliberate mâine-dimineaţă.

Când ajunseră în vârf, îngenunchează în spatele unui zid scund de piatră care înconjura partea exterioară a fortului. Despărţiturile dintre pietre erau pline de muşchi.

Sherlock examină nivelul superior – presupuse că era puntea, din punct de vedere tehnic, deşi acest „vas” nu pleca nicăieri – dar podeaua de piatră era pustie, cu excepţia unor

colaci de frânghie, a unor grămezi de iarbă de mare şi a unor lăzi sfărâmate, aruncate pe ici, pe colo.

De partea cealaltă a fortului văzu flacăra neaşteptată a unui chibrit luminând o faţă bărboasă, cu o cicatrice pe ea. Cel care conducea acest fort pusese paznici. El şi Matty trebuiau să fie atenţi.

Paznicul se îndepărta de ei, şi Sherlock îl văzu cum intră printr-o deschizătură în puntea de piatră, care avea o balustradă de lemn în formă de „U”. Probabil, era o scară ce ducea în fort. Când bărbatul dispăru din raza lor vizuală, Sherlock îl apucă pe Matty de cămaşă şi îl trase după el.

Avea dreptate. Un şir de trepte coborau în întuneric. Un miros de umezeală şi de putregai se ridică să îi întâmpine.

— Hai, şuşoti Sherlock. Să mergem!

Cei doi se furişară în jos, spre măruntaiele fortului. La început li se păruse că acolo e întuneric ca în iad, dar după câteva secunde ochii lui Sherlock se obişnuiră şi reuşi să distingă felinare cu petrol, prinse de perete la intervale regulate. Se aflau într-un coridor scurt care părea să se deschidă într-o cameră mai mare, mai întunecoasă, pe care lumina portocalie a felinarelor abia o lumina.

Sherlock şi Matty se furişară de-a lungul coridorului către locul unde pereţii se depărtau brusc. Spaţiul circular care li se înfăţişă ocupa probabil cea mai mare parte a nivelului la care se aflau. La fiecare câţiva metri se găseau stâlpi de piatră care susţineau acoperişul, dar ceea ce le tăie respiraţia fu imaginea stupilor, aşezaţi în ordine pe dalele de piatră. Erau sute de stupi.

Dacă fiecare conţinea zeci de mii de albine, atunci însemna că aproape un milion de albine agresive dormeau la doar câţiva paşi de ei.

Simţi cum îl mănâncă pielea în apropierea lor, de parcă i s-ar fi plimbat pe umeri şi în jos pe şira spinării. Indiferent dacă planul lui Maupertuis avea să funcţioneze sau nu în toată Marea Britanie, prezenţa atâtor albine într-un singur loc era, cu siguranţă, periculoasă.

— Spune-mi că nu o să-i cărăm pe toţi pe scări ca să-i aruncăm peste bord, şopti Matty.

— Nu o să-i cărăm pe toţi pe scări ca să-i aruncăm peste bord, îi confirmă Sherlock.

— Şi atunci ce o să facem?

— Nu sunt sigur.
— Cum adică nu eşti sigur?
— Adică nu m-am gândit bine încă. Toate s-au desfăşurat cam în grabă.
Matthew pufni.
— Ai avut destul timp pe barca de pescuit.
— Mă gândeam la altceva.
— Mda, bombăni Matty, am observat. Preţ de o clipă, nu mai spuse nimic. Le-am putea da foc, propuse apoi.
Sherlock clătină din cap.
— Uită-te cum sunt aranjate. Am putea să dăm foc la un stup sau doi, dar flăcările nu s-ar răspândi, şi albinele ne-ar căsăpi între timp.
Matty privi în jur.
— Ce mănâncă? întrebă el.
— La ce te referi?
— Suntem în Canalul Mânecii. Nu există flori prin preajmă şi nu cred că algele marine fac parte din categoria florilor. Ce mănâncă albinele?
Sherlock se gândi un moment, privind în jur.
— Asta este o întrebare bună. Nu ştiu. Hai să aruncăm o privire, poate găsim ceva. Ne despărţim şi ne întâlnim pe partea cealaltă. Ai grijă să nu te prindă.
Matty o luă la stânga, iar Sherlock se duse la dreapta. Când privi în urmă, văzu că întunericul îl înghiţise deja pe Matty.
Rândurile înghesuite de stupi pe lângă care trecea formau un model aproape hipnotic.
Nu vedea nici o albină – poate că întunericul le ţinea închise în stupi – dar i se păru că le aude: un bâzâit scăzut, somnolent, aproape la limita conştiinţei. Observă că în diverse locuri din spaţiul cavernos se aflau rame de lemn.
Semănau cu şevaletele unor pictori. Unele dintre ele încadrau tăvi de lemn, altele erau goale. Sherlock se întrebă unde mai văzuse asemenea tăvi. I se păreau cunoscute.
O siluetă grotescă apăru din întuneric: un bărbat îmbrăcat într-o salopetă din pânză de sac, care îl cuprindea cu totul, cu faţa acoperită de o glugă de muselină ţinută la distanţă de chip cu ajutorul unor beţe de bambus. Era aplecat peste o cutie mare – una dintre cele pe care Sherlock le văzu aliniate de-a lungul acestei porţiuni de perete curbat care delimita spaţiul.

Bărbatul se îndreptă, ţinând în mână o tavă, ca acelea încadrate de ramele ca nişte şevalete împrăştiate prin încăpere, şi se duse către stupi. O ceaţă fină părea să se ridice din tavă în timp ce Sherlock îl privea mergând.

Îşi aduse aminte chiar în clipa când bărbatul în salopeta de apicultor ajunse la o ramă şi fixă tava în ea. Îi văzuse pe apicultorii îmbrăcaţi în aceleaşi salopete la conacul baronului Maupertuis de lângă Farnham, când scoteau tăvi similare de sub stupi. Şi atunci a pus totul cap la cap – tăvile, praful ceţos care se ridica din ele, gheaţa pe care vlăjganul Denny o descărcase din tren la Farnham şi întrebarea lui Matty despre alimentaţia albinelor în absenţa florilor. Totul avea logică! Albinele recoltau polenul din flori, îl depozitau pe perii fini de pe picioarele lor până când ajungeau la stup şi apoi îl mâncau. Dacă pui o tavă sub stup şi creezi un fel de „poartă” prin care ele să intre în stup, atunci poţi să îndepărtezi puţin din polenul de pe picioarele lor şi să-l colectezi în tăvi special poziţionate. Dacă pui tăvile pe gheaţă, atunci poţi depozita polenul pentru când ai nevoie de el; de exemplu, pentru când albinele sunt ţinute într-un loc unde nu există flori. Dacă împrăştii tăvile împrejur, atunci albinele vor recolta polenul de pe ele, fără să îşi dea seama că recoltează pentru a doua oară acelaşi polen.

Când gândul îi zbură la Farnham şi la gară, îi veni brusc o amintire în minte: ceva ce îi spusese Matty. Ceva despre praf. Despre brutării. Scotoci prin sertăraşele memoriei, încercând să-şi aducă aminte cuvintele lui.

Da. Pudră. Făină. Matty vorbise despre un incendiu care se petrecuse la o brutărie unde lucrase odată. Spusese că un praf, cum e făina, e foarte inflamabil când pluteşte. Dacă un singur fir de făină ia foc, atunci văpaia se întinde de la fir la fir, mai repede decât poate alerga un om.

Şi, dacă asta era valabil pentru făină, atunci ar putea fi valabil şi pentru polen.

— Un bănuţ pentru gândurile tale! hârâi o voce în spatele lui.

Sherlock se întoarse, ştiind deja ce avea să vadă.

Domnul Surd, servitorul credincios al baronului Maupertuis, stătea în întuneric. Cureaua de piele a biciului său îi cobora din mână şi se încolăcea în jurul picioarelor.

— Nu contează, adăugă Surd, înaintând către Sherlock. Dacă baronul vrea să ştie ce e în capul tău, o să-i dau capul tău, şi poate să scoată el ce vrea de-acolo.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE Sherlock făcu un pas în lateral. Domnul Surd se întoarse ca să îl urmărească. Vârful metalic al biciului zgâria podeaua în timp ce bărbatul se mişca.

Chipul lui Surd păstra o mască de indiferenţă politicoasă, dar cicatricele care îi traversau scalpul erau roşii şi umflate de mânie.

— Te-a certat rău baronul? îl tachină Sherlock. Faptul că ne-ai lăsat să scăpăm sigur nu ţi-a îmbunătăţit reputaţia. Pariez că baronul se descotoroseşte de servitorii inutili la fel cum fac alţii cu un chibrit folosit.

Chipul lui Surd rămase impasibil, dar mâna îi tresări şi biciul se lansă. Sherlock îşi dădu capul într-o parte cu o fracţiune de secundă înainte ca vârful de metal să îi reteze urechea.

— E un truc drăguţ de circ, dar există o mulţime de trucuri mai bune, continuă Sherlock, străduindu-se să îşi stăpânească vocea, pentru a nu-şi trăda spaima. Poate că data viitoare Maupertuis va angaja un aruncător de cuţite.

Biciul ţâşni din nou, şi vârful lui trecu de urechea stângă a lui Sherlock cu o bufnitură care îl surzi pe moment. Crezu că îl ratase, dar o pată caldă de sânge pe gât şi o durere îngheţată din ce în ce mai puternică într-o parte a capului sugerau că vârful de metal îl lovise.

Se împletici într-o parte, ţinându-şi mâna la ureche. Durerea nu era sfredelitoare, nu încă, dar voia să schimbe poziţia în care se aflau şi încă nu reuşise.

— Fiecare ironie pe care o arunci la adresa mea e o altă bucată de carne pe care ţi-o voi jupui de pe faţă, îl anunţă Surd calm. O să mă implori să te omor, şi eu o să râd. O să râd.

— Râzi cât mai poţi, replică Sherlock.

Poate că îl voi convinge pe baron să mă angajeze în locul tău. Cel puţin, am demonstrat că sunt mai competent decât tine.

— O să te ţin în viaţă suficient cât să vadă fata ce-am făcut din tine, continuă Surd, de parcă Sherlock nu spusese nimic. Nici n-o să vrea să se uite la tine. O să ţipe când o să te vadă.

Cum o să te simţi atunci, băiete? Cum o să te simţi?

— Numai gura e de tine, i-o trânti Sherlock.

Mai făcu un pas în lateral. Surd se mişcă şi el.

Cutiile de lemn care conţineau tăvile cu polen erau acum chiar în spatele lui Sherlock.

Întinse mâna dreaptă în spate şi îşi lăsă degetele cercetătoare să se închidă în jurul marginii unei tăvi. Era rece de la gheaţa de sub ea.

— Ce faci, băiete? întrebă Surd. Crezi că e ceva aici care te va salva? Te înşeli. Te înşeli.

— Singurul lucru care mă va salva e creierul meu, zise băiatul, aducând tava în faţa lui.

Din ea se vărsă polen, galben şi prăfos, care îl făcu să tuşească. Surd lovi din nou cu biciul, ţintind ochiul drept, dar puştiul ridică tava ca un scut şi biciul se încolăci în jurul ei, iar vârful de metal se afundă în lemn şi rămase acolo. Sherlock trase cu putere, smulse mânerul biciului din strânsoarea lui Surd, rămas mut de uimire, şi îl aruncă într-o parte.

Zdrahonul răcni ca un taur şi se avântă înainte, cu braţele larg întinse. Sherlock apucă o altă tavă din cutie şi o sparse în capul lui.

Bărbatul se dădu înapoi, învăluit de praful galben înecăcios. Dacă avea să supravieţuiască, atunci urma să aibă şi mai multe cicatrice pe scalp.

Desigur, dacă Surd avea să supravieţuiască, atunci probabil că Sherlock avea să fie un om mort.

Făcu un pas în faţă şi îl apucă pe servitor de urechi. Îşi ridică genunchiul şi îl pocni cu el în faţă. Nasul lui Surd se sparse cu un pocnet la fel de puternic precum unul făcut cu biciul lui.

Omul se împletici înapoi, cu sângele curgândui pe gură şi pe bărbie.

Înainte ca Surd să-l atace din nou, Sherlock înhăţă biciul de pe podea şi trase vârful de metal din tava de lemn, descâlcind cureaua de piele. Când atacatorul, ca un nebun furios, năvăli din norul de polen către Sherlock, acesta pocni din bici. Nu mai folosise niciodată aşa ceva, dar îl văzuse pe Surd şi învăţase cum s-o facă. Biciul se descolăci către vlăjganul cel chel, şi vârful de metal îi spintecă pieptul.

Lovitura îl aruncă în spate.

Şi nimeri fix într-unul dintre stupi.

Acesta căzu, şi Surd se prăbuşi în el. Şipcile de lemn se sparseră când stupul şi Surd atinseră podeaua de piatră în acelaşi timp, acoperindu-l cu căptuşeala lipicioasă şi cerată din interior.

Şi cu albine. Mii de albine.

Îi înveliră faţa, ca o cagulă vie, strecurându-i-se în nas, în gură şi în urechi, înţepându-l pe oriunde ajungeau. Omul ţipa: un sunet slab, şuierător, care se tot accentua. Se rostogoli, încercând să zdrobească albinele, dar nu reuşi decât să mai doboare încă un stup.

În câteva momente, domnul Surd dispăru cu totul sub o mare de insecte care îi înţepau fiecare centimetru pătrat de piele pe care îl găseau. Ţipetele îi erau înăbuşite de albinele care îi intrau în gură.

Sherlock se dădu înapoi, îngrozit. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Se luptase pentru viaţa lui, dar ce i se întâmpla acum lui Surd era atât de groaznic, că i se făcu rău. Omorâse un om.

— Nu te pot lăsa singur nici o clipă, nu? se auzi glasul lui Matty din spatele lui.

— Crezi că mie îmi place să mă amestec în bătăi? replică Sherlock, conştient că vocea îi tremura, în pragul isteriei. Pur şi simplu, dau peste mine.

— Ei, măcar te descurci bine, recunoscu Matty.

— Ştiu ce să facem, continuă Sherlock, încercând să îşi controleze tremurul din voce. Îi arătă norii de polen galben care se risipeau prin spaţiul cavernos din interiorul fortului. În cutiile alea sunt depozitate tăvi cu polen. Trebuie să împrăştiem polen peste tot pe aici.

— De ce? se miră Matty.

— Îţi aminteşti ce mi-ai spus despre brutăria din Farnham? întrebă Sherlock.

Privirea lui Matty se lumină când înţelese.

— M-am prins, zise el. Apoi faţa i se întunecă la loc. Dar cu noi cum rămâne?

— Trebuie să oprim asta, şi trebuie s-o facem acum. Noi suntem mai puţin importanţi decât sutele, poate miile de oameni care vor muri dacă nu-i punem capăt.

— Chiar şi aşa…, spuse Matty. Rânji brusc, văzând expresia şocată a lui Sherlock.

Glumeam doar. Hai să-i dăm drumul!

Împreună, scoaseră din cutiile cu gheaţă cât de multe tăvi de polen rece şi galben reuşiră şi alergară cu ele pe culoarele dintre stupi, lăsând praful să se verse în nori din ce în ce mai mari în spatele lor. În zece minute, aerul era plin de firicele plutitoare şi abia reuşeau să vadă la trei metri în faţa lor. Le era greu să respire. Sherlock îl apucă pe Matty de umăr.

— Hai să mergem!

Orbiţi de norii de polen, orbecăiră după drumul către coridorul care ducea la scări, bâjbâind prin norii galbeni şi încercând să nu doboare nici un stup.

Sherlock se izbi de ceva moale şi fu cât pe ce să cadă. Când se uită în jos, văzu o masă umflată de carne pătată cu roşu pe care abia o recunoscu ca fiind faţa domnului Surd. Ochii nu se mai vedeau în pliurile umflate ale pielii şi gura îi era plină de albine moarte.

În ciuda a tot ce se întâmplase, Sherlock simţi un imbold puternic să îl ajute pe muribund, dar era prea târziu. Simţindu-se îngheţat şi îngrozit de silă, continuă să meargă.

Ajunse la un perete de piatră. La stânga sau la dreapta? Alese stânga şi îl ghidă pe Matty, apucându-l de cămaşă şi trăgându-l după el.

I se părea că trecuseră ore întregi, dar probabil că în mai puţin de un minut găsiră coridorul. Sherlock se întoarse şi se uită înapoi.

Nu vedea nimic în spatele lui, în afară de un zid tulburător de praf galben, plutind în aer.

Se întinse şi luă un felinar cu petrol de pe un perete de piatră al coridorului. Îl cântări în mână şi se gândi la albine; erau nevinovate, doar că nu puteau să-şi depăşească instinctele.

Nu avea de ales.

Aruncă felinarul, care descrise un semicerc în norul de polen şi dispăru. După o fracţiune de secundă, auzi zgomot de sticlă spartă când felinarul atinse podeaua de piatră.

Apoi urmă o bubuitură teribilă când polenul luă foc.

Un pumn nevăzut păru să îl lovească pe Sherlock în piept. Zbură înapoi pe coridor. I se părea că aerul din faţa lui ardea şi simţi că îi iau foc genele şi sprâncenele. Atinse pământul cu forţă şi se rostogoli. Matty ateriză peste el.

Coridorul din spatele lor se deschidea într-un infern de flăcări. Sherlock îşi acoperi gura cu palma şi îl trase pe Matty pe

scări spre capătul fortului. Aerul vâjâi pe lângă ei, alimentând focul de dedesubt.

Paznicii alergau încoace şi încolo, urlând cuprinşi de panică. Cerul era întunecat, doar o linie roşie la orizont, indicând locul unde fusese soarele. Nu îi băgară în seamă pe cei doi băieţi care alergară pe lângă ei, coborâră scările până la mare şi apoi se urcară în barcă.

În timp ce se îndepărtau vâslind, Sherlock privi în urmă. Tot fortul era în flăcări. Vlăjganii lui Maupertuis se aruncau în apă din vârf. Unii dintre ei luaseră foc şi plonjau în mare ca nişte stele căzătoare prin întuneric.

Era o imagine pe care Sherlock n-avea so uite niciodată.

Drumul către coasta engleză se dovedi o ceaţă de braţe dureroase, de piele arsă de suflul exploziei şi de oboseală cruntă. Mai târziu, Sherlock avea să se întrebe cum de reuşiseră el şi Matty să ajungă la ţărm fără să se răstoarne sau fără să se piardă pe mare.

Nu ştia cum, dar Amyus Crowe îşi dăduse seama unde aveau să ajungă. Poate că făcuse un calcul bazându-se pe direcţia valurilor şi a vântului – sau poate pur şi simplu ghicise.

Sherlock nu ştia şi nici nu-i păsa. Voia doar să fie înfăşurat într-o pătură şi ajutat să ajungă într-un pat confortabil – şi, pentru prima dată, chiar primi ceea ce îşi dorea.

Se trezi a doua zi dimineaţă în sunetul pescăruşilor care zburau pe lângă fereastra dormitorului şi în lumina soarelui care se reflecta în mare şi trasa dungi vălurite pe tavanul camerei. Era mort de foame. Dădu la o parte aşternuturile şi se îmbrăcă în nişte haine care nu erau ale lui, dar care aveau mărimea potrivită, stăteau pe spătarul unui scaun, aşteptându-l.

Coborî pe nişte scări pe care nu-şi aducea aminte să le fi urcat şi se trezi în salonul unui han, care, evident, închiria camere călătorilor.

Şi aventurierilor.

O fâşie de pământ pornea din faţa cârciumii, apoi terenul cobora brusc înspre mare.

Sherlock fu nevoit să mijească ochii în faţa soarelui orbitor. Matthew Arnatt stătea la o masă de-afară, hăpăind un mic dejun uriaş.

Amyus Crowe şedea lângă el, fumând o pipă.

— Neaţa, îl salută Crowe prietenos. Ţi-e foame?

— Aş mânca şi un cal.
— Ai grijă să nu te audă Ginny că spui asta.
Profesorul îi făcu semn să se aşeze pe un scaun.
— Stai jos. Mâncarea vine imediat.
Sherlock se aşeză. Îl dureau muşchii, urechile încă îi ţiuiau din cauza exploziei, iar ochii îi erau uscaţi şi îl usturau. Se simţea difer-it. Mai bătrân. Văzuse oameni murind, provocase moartea unor oameni şi fusese drogat cu laudanum şi torturat cu un bici. Cum mai putea să se întoarcă la Şcoala pentru Băieţi Deepdene?
— S-a lămurit totul până la urmă? întrebă el într-un final.
— Fratele tău a primit mesajul trimis de noi şi a acţionat imediat. Cred că o navă a Marinei Regale se îndreaptă chiar acum înspre fortul napoleonic, dar, din ce ai bâiguit tu noaptea trecută, nu cred că vor găsi altceva decât cenuşă acolo. Şi, chiar dacă guvernul britanic îl poate convinge pe cel francez să cerceteze castelul lui Maupertuis, cred că îl vor găsi pustiu. Sigur a plecat, cu tot cu servitori. Dar complotul lui s-a prăbuşit ca un castel din cărţi de joc într-o briză puternică, datorită ţie şi lui Matthew.
— N-ar fi funcţionat niciodată, spuse Sherlock, amintindu-şi de confruntarea dintre el, Virginia şi baron. Nu în felul în care îşi dorea el.
— Poate că da. Poate că nu. Dar cred că ar fi murit oameni, şi tu i-ai salvat. Poţi fii mândru de asta. Şi fratele tău îţi va mulţumi când va ajunge.
— Mycroft vine aici?
— E deja în tren.
O femeie cu şorţ ieşi din cârciumă, aducând o farfurie care părea să fie încărcată cu toate alimentele pe care şi le-ar dori cineva la micul dejun, plus câteva pe care Sherlock nici nu le recunoscu. Femeia zâmbi şi îi puse farfuria în faţă.
— Înfulecă, îl îndemnă americanul. O meriţi.
Sherlock ezită un moment. Totul în jurul lui părea atât de clar, şi totuşi uşor vag.
— Te simţi bine? îl întrebă.
— Nu sunt sigur.
— Ai trecut prin multe. Ai fost lăsat inconştient şi apoi drogat cu laudanum, ca să nu mai menţionez cele câteva bătăi şi o tură lungă de vâslit. Toate astea afectează organismul.

Laudanum. Îşi aminti de visele ciudate pe care le avusese cât stătuse drogat, în timp ce fusese dus în Franţa. Simţi o împunsătură de...

Ce anume? Poate melancolie. Nostalgie. Oare nu... dor? Orice era acel sentiment, îl dădu la o parte. Auzise poveşti despre oameni care deveniseră dependenţi de efectele produse de laudanum şi nu avea nici o dorinţă să o ia pe acel drum. Chiar deloc.

— Ce face Virginia? întrebă el ca să schimbe subiectul.

— E supărată că a ratat toată distracţia. Şi îi e dor de calul ei, desigur. Vrea să arunce o privire prin oraş, dar i-am spus că nu are voie să meargă singură. Cred că se va bucura că teai trezit.

Sherlock privi în zare, spre mare.

— Nu-mi vine să cred că s-a terminat totul, murmură.

— Nu s-a terminat, spuse Crowe. Face parte din viaţa ta acum, şi viaţa ta merge mai departe. Nu poţi separa aceste evenimente ca o poveste cu început şi sfârşit. Eşti o persoană diferită acum din cauza lor, şi asta înseamnă că povestea nu se va sfârşi niciodată. Dar, ca profesor al tău, întrebarea mea este: Ce ai învăţat din toate acestea?

Sherlock se gândi un minut.

— Am învăţat, rosti în cele din urmă, că albinele sunt nişte creaturi fascinante şi, din păcate, neglijate. Cred că vreau să aflu mai multe despre ele. Poate chiar să încerc să schimb părerea oamenilor despre ele. Cred că le datorez asta, după ce am omorât atât de multe.

Apoi se uită la Matthew Arnatt.

— Dar tu, Matty? Ce ai învăţat?

Matty ridică privirea din farfuria lui.

— Am învăţat, zise el, că ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, altfel ideile tale logice te vor duce la pieire.

— Te oferi tu pentru slujba asta? întrebă Amyus Crowe, cu ochii îngustaţi de un zâmbet.

— Habar n-am, răspunse Matty. Cum se plăteşte?

În timp ce Amyus râdea şi Matty protesta că vorbea serios, Sherlock îşi îndreptase privirea în zare, către marea cea veşnică, şi se întreba ce urma să se întâmple în viaţa sa. Simţi că o luase pe un drum despre care nici nu ştiuse că exista. Ce se găsea la capătul lui?

Ceva se mişcă într-o parte a câmpului său vizual, atrăgându-i atenţia. Se uită dincolo de cârciumă, acolo unde drumul se bifurca. Se apropia o trăsură, trasă de doi cai negri. Preţ de o clipă, se gândi că sosise Mycroft şi dădu să se ridice.

Apoi, cu un fior, văzu o faţă albă ca osul şi nişte ochi rozalii uitându-se urât la el prin sticla geamului, înainte ca o mână înmănuşată să tragă ferm storul în timp ce trăsura trecea pe lângă ei; atunci ştiu că Amyus avea dreptate: lucrurile n-aveau să mai fie niciodată la fel.

Baronul Maupertuis şi membrii Ligii Paradol erau undeva acolo şi nu aveau să stea cu mâinile în sân.

Iar asta însemna că nici el nu avea să stea degeaba.

SFÂRŞIT

O NOTĂ CU PRIVIRE LA BANI Banii din Anglia de la 1860 nu erau aceiaşi cu banii pe care îi avem acum. În zilele noastre, se foloseşte sistemul decimal, care a fost introdus în 1971 şi prin care o liră este egală cu o sută de cenţi. În trecut, lira avea 240 de cenţi, nu 100. În toată cartea am folosit termenii corespunzători aflaţi în uz atunci – bănuţ, sovereign, şiling şi aşa mai departe. În caz că sunteţi interesaţi, conversia este următoarea: Un bănuţ = 0, 1 cenţi O jumătate de penny = 0, 2 cenţi Un penny = 0, 4 cenţi

2 pence = 0, 8 cenţi

3 pence = 1, 2 cenţi Un şiling (12 pence) = 5 cenţi Jumătate de coroană = 12, 5 cenţi O coroană = 25 cenţi Jumătate de sovereign = 50 cenţi Un sovereign = o liră (1 Ł)

O guinee (un sovereign = o liră şi cinci cenţi 1, 05 Ł) şi un şiling)

POSTFAŢA AUTORULUI Arthur Conan Doyle a scris cincizeci şi şase de povestiri şi patru romane despre Sherlock Holmes. Ele se mai găsesc în majoritatea librăriilor. Când a apărut prima oară, Sherlock avea cam treizeci şi trei de ani şi era deja un detectiv cu un set definit de obiceiuri şi capacităţi.

La ultima apariţie, avea în jur de şaizeci de ani şi se retrăsese pe coasta Sussexului, ca să crească albine. Da, albine.

Intenţia mea, cu această carte pe care o citiţi, dar şi cu cele care vor urma, este să aflu cum a fost Sherlock înainte ca Arthur Conan Doyle să îl prezinte pentru prima dată publicului. Ce fel de adolescent a fost? La ce şcoală învăţa şi ce prieteni avea? Unde şi când a căpătat abilităţile de care va da dovadă mai târziu în viaţă – o minte logică, boxul şi scrima, dragostea pentru muzică şi cântatul la vioară?

Ce a studiat la universitate? Când a călătorit în străinătate (dacă a făcut-o vreodată)? Cine l-a speriat şi pe cine a iubit, dacă a iubit cândva?

De-a lungul anilor, şi alţi scriitori au scris despre Sherlock Holmes, astfel încât este, probabil, cel mai celebru personaj de ficţiune din lume. Numărul poveştilor scrise despre Sherlock de alţi autori îl depăşeşte pe cel al scrierilor lui Arthur Conan Doyle. Totuşi, oamenii se întorc mereu la poveştile lui Doyle. Motivul este faptul că el îl înţelegea pe Sherlock din interior spre exterior, în timp ce majoritatea celorlalţi scriitori pur şi simplu au copiat exteriorul.

Arthur Conan Doyle a dat foarte puţine informaţii despre anii de tinereţe ai lui Sherlock, şi cei mai mulţi scriitori au evitat şi ei perioada respectivă. Ştim foarte puţine despre părinţii lui şi despre zona unde locuia. Ştim că din partea mamei era descendent din artistul francez Vernet şi că avea un frate pe nume Mycroft, care apare în câteva povestiri, dar cam atât. Asta mi-a dat libertatea să creez o istorie pentru Sherlock care stă în picioare, bazându-mă pe puţinele indicii pe care Conan Doyle le-a strecurat, dar care duc inevitabil la bărbatul pe care Conan Doyle l-a descris. În această reconstituire, am avut norocul de a primi aprobarea celor două părţi moştenitoare ale drepturilor de autor lăsate de Arthur Conan Doyle (care a murit în 1930), reprezentate cu succes de Jon Lellenberg din SUA şi de Andrea Plunkett din Marea Britanie. Am fost, de asemenea, norocos să am un agent şi un editor -

Robert Kirby şi, respectiv, Rebecca McNally – care mi-au înţeles în totalitate intenţiile.

Unii scriitori au încercat să realizeze propriile biografii ale lui Sherlock Holmes, combinând dezvăluirile lui Doyle cu evenimente istorice reale. Aceste lucrări sunt în mod inevitabil

greşite, incomplete şi personale, dar mărturisesc că am o stimă tainică pentru cartea lui William Baring-Gould, Sherlock Holmes

O biografie a primului detectiv particular din lume, şi am preluat câteva detalii (mai exact, date) din această lucrare reprezentativă.

Vă promit că vor mai urma şi alte aventuri ale lui Sherlock Holmes, la şcoală şi apoi la universitate, dar între timp vă recomand să căutaţi povestirile originale ale lui Arthur Conan Doyle. Povestirile au fost strânse în cinci volume – Aventurile lui Sherlock Holmes, Memoriile lui Sherlock Holmes, Întoarcerea lui Sherlock Holmes, Ultima plecăciune şi Jurn-alul lui Sherlock Holme s. Romanele sunt Un studiu stacojiu, Semnul celor patru, Câinele din Baskerville şi Valea fricii. Şi, dacă vreţi să aprofundaţi, aţi putea foarte bine să căutaţi cele mai recente trei romane cu Holmes scrise de Nicholas Meyer – Soluţia de şapte la sută, Teroarea din West End şi Dresorul de canari, romanul lui Michael Hardwick, Răzbunarea dulăului, şi romanul Praf şi umbre de Lyndsay Faye. Şi căutaţi şi povestirile lui Michael Kur-land, relatate din punctul de vedere al duşmanului de moarte al lui Sherlock Holmes, profesorul James Moriarty, care oferă o viziune alternativă şi nouă asupra marelui detectiv -

Planul infernal, Moarte la lumina felinarului şi Marele joc.

Pe data viitoare, când Sherlock se va confrunta cu scârboasa Lipitoare Roşie…